

non quidem ut uisu discernatur, sint ne totū an
 pars illius quod pingitur. quis enim tanta est
 dementia ut partem a toto differre nesciat: Hic
 paulo diutius immorandū censui, quo pulchra
 hæc geographicī ac chorographicī muneris, ad
 picturā comparatio, per traductorem obtrita,
 parumper explicaretur. Neq; mox sequentem,
 atq; coherentem authoris literam, minus bene
 uersam præterirem, si non ad aliā geographicī
 & chorographicī differētiā, quæ penes subie-
 ctum accipitur properandū esset. eam differen-
 tiā Ptolemæus his exponit uerbis. *καταγίνεσθαι*
δὲ ἐπὶ πλεονεξίᾳ ἢ μὲν χωρογραφία πρὸς τὸ ποιοῦν μᾶλλον
ἢ τὸ πρὸς ὁμοιωτῶν κατατασσόμενον. τῆς γὰρ ποιοῦντος πε-
φροντικῆς πανταχῶς, καὶ οὐχ ὅπως τοῦ συμμετρου τῶν
δέσεων. ἢ δὲ γεωγραφία πρὸς τὸ ποιοῦν μᾶλλον ἢ τὸ ποιοῦ-
ν. ἐπιφθόντικῆς μὲν ἀναλογίας τῶν διαστάσεων ἢ πᾶσι
ποιοῦται προνοίᾳ. τῆς δὲ ὁμοιωτικῆς μέρει τῶν μεγα-
λόμορφων πρὸς γράφων, καὶ κατ' αὐτὸ δ' ἄξιμα μόνον.
 „ Interpres. Versatur autem inquit, choro-
 „ phia, quā maxime circa quale magis quā cir-
 „ ca quantum, eorum quæ describuntur, circa
 „ enim pingendī similitudinē omnino uertit-
 „ tur. cura situū proportionūq; dimissa. Colo-
 „ rographia uero magis ad quantitatem quā
 „ ad qualitātē intendit. nam de proportione di-
 „ stantiarū animaduertit in omnibus. de pin-
 „ gendi uero proprietate non nisi solū in ima-
 „ ginibus maiorū descriptionum. uocabulū
 „ pingendi, de suo apposuit Interpres, quum au-
 „ thor circumspēctissimus non picturā sed simi-
 „ litudinē significauerit, animaduertens choro-
 „ graphi muneris, absq; pictura etiam absolui. nisi
 „ quis uelit pictores etiā appellare oēs eos artifi-
 „ ces qui imagines in planicie qualibet efficiunt,
 „ siue sint phrygiones acu & filo utētes, siue sint
 „ fabri lignarij multicoloribus ligniculis quicquid
 „ uolunt imitantes, siue qui ex lapillis aut uitricu-
 „ lis multifariā coloratis, emblemata uermicula-
 „ ta & tesselata conficiunt, mirasq; & minutissi-
 „ mas repræsentāt imagines, siue alij quicūq; imi-
 „ tatores penicillo aut alio instrumēto pictorio
 „ nō utentes. Quod utiq; perpendisse Ptolemæū
 „ crediderim mox subiungētē, ὅθεν ἐκείνη μὲν Διη-
 „ τοπογραφία ἐστὶν ἢ χωρογραφία μὴ γράφικος
 „ ἀνὴρ. ubi genus ponit non species τοπογραφία non
 „ γράφικος ἀνὴρ, non γράφικος. Qui pto-
 „ pographiā exercere possunt nō solū pictores,
 „ sed & alij artifices, quos paulo ante diximus. illi
 „ enim & si pictores non sint, pictorū tamen simi-
 „ les uident, atq; idcirco pictorios uiros haud ab-
 „ surde eos nuncupabimus. Pro his deniq; Ptole-
 „ mæi uerbis καὶ κατ' αὐτὸ δ' ἄξιμα μόνον. Interpres
 „ latine nihil reddidit. ubi Ptolemæus quidē signi-
 „ ficat, geographum seruare similitudinē tantum
 „ modo in ipsa figuratiōe, hoc est meridianorū
 „ & parallelorū conscriptiōe. Hoc quoq; inuersū
 „ sum est, q; chorographia curam situū nō habet.
 „ Quonā enim modo locum propositū diuersis

constantē partibus, certoq; situ dispositis con-
 formiter quispiā repræsentabit, situ partiū ne-
 glecto: Nam si chorographicū opus dissoluatur,
 partibus uidelicet longe distictis ac temere
 permixtis, nemini per confusam huiuscemodi
 imaginē locus ipse uerus repræsentabit. ergo cura
 situū, ut ille ait, dimissa, chorographus ludet
 operā, non aliter q; si neruū hūani corporis per
 eūtib; mēbra ipsa nouos ac fortuitos situs su-
 scipiant, hoīsq; species penitus euanescat. De-
 inde author infert chorographiā mathematica
 institutione non egere, geographicī autē illam
 esse præcipuā partē. uerba Ptolemæi hæc sunt.
προεπισκίεσθαι γὰρ Διὶ τῆς ὅλης γῆς, τότε ἄξιμα καὶ δ
μέγεθος ἔτιτε πλὴν πρὸς τὸ πρὸς ἑαυτῶν ἵνα ἔ
τλημμύριον αὐτῆς μέρος ὡς ἐνὶ ἐπιφθόντικῆς πρὸς ὅσιν ἔ
ποιοῦν. καὶ ἔτι τῶν ἐν τούτοις τόποις ἐκάστος ὑπὸ τίνος ἐ
 „ σὶ τῆς οὐρανόσφαιρας πρὸς ἀλλήλους. Interps. Con-
 „ templari eū inquit, in hac oportet totius orbis
 „ bis magnitudinē & formā, præterea situs ad
 „ totū orbem, ut fas sit partem conceptā, qua
 „ lis & quāta sit dicere, & sub quibus cœlestis
 „ sphaeræ parallelis locetur. Mirari profecto li-
 „ cet uel audentiā Interpretis, si mentē Ptolemæi
 „ percipere nequiuit, per defectū græcæ literatū-
 „ ræ, uel incuriā aut somniculosum traducēdi co-
 „ natū. Nam si appellatione totius orbis, intelligi
 „ uoluit totā terram, sicuti Ptolemæus dixit, ὅλησ
 „ τῆς γῆς ostendat quæso uir iste bonus, quomo-
 „ do huiuscemodi totius orbis situs ad eundē to-
 „ tum orbē sit componendus. si uero quod pleni-
 „ us Ptolemaicā exprimit sententiā, illic quidē to-
 „ tius orbis terreni significationē accipi uoluit,
 „ hicaūt totum orbē cœlestem denotauit. propri-
 „ am fateat necesse est infantia atq; cæcitatem, au-
 „ thore ipso tam clare & significanter diuersis re-
 „ bus diuersa uocabula accommodante. dicit enim
 „ τῆς ὅλης γῆς πρὸς τὸ πρὸς ἑαυτῶν ἵνα ἔστιν. id est totius terræ
 „ sitū ad cœlum. Porro quū ex mathematicis tra-
 „ ditionibus, Ptolemæo referente, duo præcipue
 „ geographus addiscat, proportionē uidelicet ha-
 „ bitabilis ad totū orbem terrenū, & eiusdem itē
 „ habitabilis singularia loca, ad quos nā cœlestis
 „ sphaeræ parallelis spectent, utrūq; horū Inter-
 „ pres ad partē orbis terreni, mortalibus cognitā
 „ inepte refert. Quicūq; eū nouerit duos extre-
 „ mos cœli parallelis, quib; latitudo habitabilis
 „ cohercet, is utiq; iter medios quoq; coniūctim
 „ acceptos haud ignorabit. Itaq; sciet sub quibus
 „ cœlestis sphaeræ parallelis iaceat habitabilis ter-
 „ ra, non tñ ea quæ singulis accidant habitationi-
 „ bus itelligit. puta magnitudines dierū ac nocti-
 „ um, & cætera id genus accidentia, quorū gratia
 „ respectus particulariū locorū ad parallelis cœ-
 „ lestes inquirunt. Postremo huius primī capitū
 „ loco, quasi dedita opera, suā Interpretē temerita-
 „ tem prodit, ex uerbis Ptolemæi contrariam tra-
 „ hens sniam. Ptolemæus eū ostensurus excellen-
 „ tiā professionis mathematicæ hæc profert. ἢ τῆς
 „ P ἦ

ἀνω ἄνω ἢ καλλιῆς ὅτι θεωρίας, ἐπιδικναύα Δια τῆ μαθη
 μάτων τῶν ἀνθρωπίνων καταλίψαι, τὸν μὲν οὐρανοῖον αὐτὸν
 ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι Διόταται φαίνεσθαι πηροπλῶν ἢ μᾶς
 πλὴν δὲ γλῶ, Δια φησὶ ἐικόι, ὅτι πλὴν ἀληθινῶν ὁ μεγί
 στω οὐρανοῖ μὴ πηρέχουσαν ἡμᾶς, οὐτε ἀθερόαν, οὐτε κατα
 μέρος, ὑπὸ τῆ αὐτῶν ἐφοδὸν θηλῶν Διωατόρ. **Interpres**
 „ sic uertit. Quæ humanis ingenijs mathema
 „ tico iure demonstrari altissimū atq; pulcher
 „ mum est, ut cœlū .s. ipsum natura se habeat,
 „ quū ueluti ambiens nos oñdi possit. ut terrā
 „ ipsam p̄ imaginē intueri ualeamus quæ quū
 „ certa et maxima sit, neq; tota uel pars nos cir
 „ cumambiat, ab eis dē quibus cœlū peragrari
 „ potest. Duplicem Ptolemæus fructū aut finem
 „ mathematicarū proponit, cœlum uidelicet co
 „ gnoscere & terrā, cœlum quidem per seipsum,
 „ qm̄ circa nos existens, uertigine sua spectandū
 „ sese præbet, terram autē nō nisi per imaginē, qm̄
 „ certa ipsa et q̄ maxima existens, neq; tota simul
 „ neq; particulatim ab iisdē hoibus peragrari po
 „ test. At **Interpres** huius cōtrariū infert, terrā .s.
 „ ab eis dē quibus cœlū peragrari posse, Reliqua
 „ aut huius literæ interpretatio quomodo Ptole
 „ maicæ dictioni respōdeat, alij facile iudicabūt.
 „ non equidem oēs euellere statui scrupulos, sed
 „ digniores notatu locos indicare. Verum circa
 „ procemium paulo diutius immorari libuit, ut
 „ diligentia **Interpretis**, quæ maxime illic appare
 „ re debuit, ante oculos ponetur.

II. Nunc ad sequens caput transire tēpus ad
 „ monet, in cuius quasi fronte Iacobus hæc p
 „ fert. Quū autē in præsentiaꝝ propositū sit,
 „ habitabilē nostri orbis describere, q̄ maxie
 „ fieri possit intra se æqualē. Nescio quā coæqua
 „ litatē internā habitabilis n̄ræ autumat, quasi ue
 „ ro habitabilis nostra sibi ἑπὶ æqualis coæqualis
 „ esse insinuet. Ptolemæus autē descriptionis cum
 „ ueritate congruentiā innuit his uerbis. *προκλήμ
 „ νε Δὲ μὲν πῶ πρὸντι καταγράφου πλὴν καθ' ἡμᾶς οἰκομενίω
 „ σύμμετρον ὡς ἐνὶ μάλισα πῆ καθ' ὁλίθησαν.* Deinde au
 „ thor affirmat, primordia geographici muneris,
 „ trahi, ex historia peragratiōnū, quam relique ἔ
 „ sciti particulariū locoꝝ lustratores. quorū con
 „ siderationē atq; traditionē bipartito distinguit
 „ in geometricā & meteoroscopicā. i. supernorū
 „ inspectionē. **Authoris** hæc sunt uerba. ἢ ὅτι πῆς
 „ ἐπισκέψεως ὁ πρῶτος ὁσσεως, ὁ μὲν ὅτι γεωμετρικὸν εἶ δὲ
 „ μετεωροσκοπικόν. **Interpres.** Quodque, inquit,
 „ huiusce aīa ductionis atq; traditiōis ad geo
 „ metriā hoc, illud ad obseruationē fixarū per
 „ tinet. Fixarū obseruationem pro generali cœle
 „ stiū consideratione posuit. cur quæso nō dixit
 „ illud ad obseruationē solis? quū his uerbis ge
 „ neralē meteoroscopij significationē licentius
 „ cōtraxisset, si quidē obseruatio solis certa faci
 „ lisq; existens, multo maxie huic conducit nego
 „ tio. Similē paulo post admittit errorē. Quod ad
 „ superiora inquit referē eorūdem locoꝝ po
 „ sitiones perfixas docet cum **Astrolabicis** ad

„ captandas umbras inuētis. **Ptolemæus** hæc
 „ habet *μετεωροσκοπικόν δὲ, τὸ Δια τῆ φαινομένων ἀπὸ τῆ
 „ ἀστράλαβων ἢ σκιοτήτων ὀργάνων.* per apparentia
 „ dicit ex **Instrumentis**, quibus stellæ umbræq; ob
 „ seruantur. Sed iste pro apparentibus fixas sug
 „ gessit proq; duplicibus **instrumentis** astrarijs ut
 „ ita dicam, & umbrarijs altera tantūmodo cōmē
 „ minit. **Geometriæ** demū quam sciens sit **Inter
 „ pres** uel hinc cognosci potest, q̄ **Ptolemæi** sen
 „ tētias geometricas exprimere nequit, quas qui
 „ dem his uerbis **author** ipse pronūciat. *προσλαμ
 „ βανομενίω γρ̄ ἐκ τῆ μαθημάτων τῆ πλὴν σωκενίω πῆς
 „ γῆς ἢ τῆ ὕδατος ἐπιφανίαν, ὡς καθ' ὅλα μέρη σφαιροειδῆ
 „ τῆ εἶναι ἢ πρὸ αὐτοῦ δὲ κέντρον πῆς σφαίρας τῆ θωίω,
 „ ὡς τε πῶν δὲ τῶ κέντρῳ ἐκβαλλομενίω ἐπιπέδῳ ἕκαστον
 „ τὰς κοινὰς τομὰς αὐτοῦ ἢ τῆ εἰρημνίω ἐπιφανίω
 „ ποίω μείζους ἢ αὐτῶν κίηλες, καὶ τὰς σωκενίω
 „ ἢ αὐτῶ πρὸς τῶ κέντρῳ γωνίαις ὁμοίαις ἀπολαμβάνειν
 „ τῆ κίηλων πηροφείας.* **Interpres** concessum em̄
 „ inquit quū sit ex mathematicis demonstrati
 „ onibus totius terræ & aquæ superficiem ad
 „ totum sphaericam esse, & idem cētrum cum
 „ sphaera cœlestium simul habere, & q̄ plana
 „ quælibet quæ per centrū emittuntur in com
 „ munibus sui & ipsarum cœli terræq; super
 „ ficierum sectionibus maximos circulos fa
 „ ciunt. quodq; eorundem planorum angulī
 „ qui circa centrum sunt circumferentias cir
 „ culorum ipsorum interceptas eiusdem unī
 „ us rationis efficiunt. **Ptolemæus** ut alia mi
 „ nuta præteream, non in ipsis sectionibus com
 „ munib. fieri circulos autumat, quasi aliud sint
 „ sectiones & aliud ipsi circuli, sed ipsas met secti
 „ ones fieri circulos dicit. Rursus non de angulis
 „ ipsorum planorum loquitur. illi enim nequa
 „ quam intercipiunt circumferentias circuloꝝ,
 „ qui fiunt in sectionibus planorum talium ac
 „ superficierum sphaericarum, quoniam toti cir
 „ culi facti, in ipsis planis constituuntur, ne mini
 „ ma quidem eorum parte inter circulos ipsos in
 „ tercedente. Sed **author** denotauit angulos, qui
 „ binis lineis rectis a centro exeuntibus, ad am
 „ bas superficies sphaericas in singulis planis con
 „ cluduntur. illi enim anguli similes in utrisq; cir
 „ culis portiones intercipiunt. quemadmodum
 „ ex geometricis elicitur elementis. Multa dein
 „ de passim occurrunt **Interpretis** errata, tam in
 „ dictione, quā in sententia, quæ a **Lectore** quo
 „ libet facile iudicari possunt. quale est illud.
 „ Nam cœlestis inquit circumferentiæ ratio
 „ in propria totius terræ circulatione capta
 „ tur. **Ptolemæus.** *ἐπεδὶ πῶ ταυτῆς μὲν ἢνδέχεται
 „ λαμβάνειν τῆ πρὸς τῶ οἰκίω πρὸς μετρον λόγον.* **Pl
 „ lius** quidem cœlestis circumferentiæ rationem
 „ deprehendi posse significat ad proprium ambi
 „ tum, cuius scilicet ipsa pars est non ad totius ter
 „ ræ circulationem sicuti **Interpres** autumat.
III. In capite tertio pro nomine **Meteorosco
 „ pij** ponit organum quod ad obseruationē um

brarū construitur speciem utiq; ac structuram illius instrumenti prorsus ignorans, nam quū instrumentum illud componatur ex armillis magnis, non umbra per ipsum, sed arcus circulorū magnorū qui in sphaera cœlesti intelligunt, deprehendī solent. Rursus author enumerans usus instrumenti prædicti hæc profert uerba *πάσα δὲ ὥρα πλὴν τῆς μεσημεριανῆς θέσιμ, καὶ τὰς ἑξήκοντα διαύσεων πρὸς ἀντιῶν ἑξήκοντα*. Duplex siquidem his uerbis instrumenti utilitas exprimitur uidelicet quem admodū inueniatur situs lineæ meridianæ & distantia locorū ad eandem lineam meridianā habitudo. At Interpres duo in unum confundit.

„ Omniaq; inquit hora meridionalem situm
„ habemus distantia data, huiusq; dimensio-
nem. Quod deniq; huius scilicet distantia data
dimensionem per hoc instrumentū habeamus
falsum est ac præter dictionē Ptolemæi attexti-
tur, nam dimensio talis distantia ex peragratio-
ne primum deprehenditur per stadia, aut quas
uolueris alias mensuras usitatas.

IX. Iam uero præteritis passim multis locis inepte translatis morari longius in tractu histórico superuacuum est, quum pleriq; omnes, utriusq; tenorem dictionis diligēter inspecturi, facile traductoris conatum iudicare queant. Id circo nonnullis adhuc strictim percussis, uidebimus quantam in mathematicis uir iste bonus peritiam habuerit. Eum autem locum noni capitis silentio præterire non libet ubi Ptolemæus hæc habet, *ἐν μεταβολῶν ὥρῃ εἰκὸς ὄντων πῶν ὑπὲρ τὴν ἰσημερινὴν πονημάτων διὰ τὴν κατ' αὐτὴν ἐπιτὰ πλάγια τῶν ἡλίου πρὸς ὁδοὺς ἡξυτέρων συνίστασθαι*. In-
„ terpres. Nam facile inquit ut decet sub æqui-
„ noctiali uariantur uenti, præterea accessus
„ iuxta æquinoctialem ex utraq; Solis parte
„ perniciores sunt. Causam Ptolemæus quid-
dem celeris uentorum mutationis continua di-
ctio significat, iste autem sententiam authoris intercudit, uentos scilicet facile sub æquino-
ctiali uariare. & præterea nescio quos accessus iuxta æquinoctialem ex utraque Solis parte perniciores esse dicit, quum author nihil de utraq; Solis parte, sed obliquos Solis transitus ex utraque parte æquinoctialis celeriores fieri commemorat. In eodem capite Ptolemæus *τοὺς ναυτίους ἀκόλουθον ἢ πῶ μὲν διωκτῶ πῆρ ἡμερισίας διαύσεων πρὸς ἀντιῶν τῶν πεταγμῶν δὲ καὶ ἡλίου πλὴν ἰσοσταθῆ καὶ κατὰ πλὴν θέσιμ, ἀπισθῆμ. ὥς μὲν διὰ τούτων ἐνδέχεται λαβῆναι πλὴν ἐπιλητουμνίω διάσασιν. ἢ μὲν νομῶν ὅτι μείζων ἂν γένοιτο πῆρ ὑπὲρ τὴν ἰσημερινὴν, ἀλλ' ἀπότιν' τῶν ἡξυτέρων φαινομῶν. ὅ δὲ τοιοῦτον ὑπῆρξε μὲν ἂν καὶ πάντ' ἀσπίδων εἰ μαθηματικῶν κώπορον τὸ ἐπισκεψάμεν' ἐτύγχανε. τὰ συμβεβηκότα τῶν χώρων ἐκείνων*. Interpres agendum
„ autem inquit, contra fuit. Nam diurnæ qui-
„ dem peragratiōi eidemque possibili facile
„ fuit credendum. Aequalitati uero itinerum
„ seu navigationum, aut quod per lineam re-

„ ctam omnino itum fuerit, assentiri minime
„ decuit, quum ex his distantia quaesita non
„ posset haberi. sed nouisse fas fuit, q; eadem
„ latitudo ultra æquinoctialem protenderet.
„ Sed hoc ipsum ex certiori modo obseruati-
„ one, scilicet quorundam superiorū cognos-
„ cere erat æquius. Quod continuo diligen-
„ tissime explorasset quis si ex mathematicis
„ considerauisset plane quæ in illis regionib.
accidunt. Præteribo libenter minutias quæ a
grammatico quouis animaduerti possunt, & si
sententia etiam Ptolomaica non plene satisfaciant. Quod autem ut uerba sonant Interpretis
æqualitati itinerū, aut quod per lineam rectam
oīno itum fuerit assentiri minime decuit, quoni-
am ex his distantia quaesita non potest haberi,
hoc certe menti authoris dupliciter aduersatur.
Nam diurnæ peragratiōis spacio tanquā possi-
bili & uero supposito, itēq; æqualitate itinerū,
& q; per lineam rectā itum fuerit cōcessis, mox
quaesita elicif distantia, si prius numerū etiam
totius peragratiōis teneamus. Eo em̄ numero
per stadia diurnæ peragratiōis multiplicato,
conflabitur stadiorū multitudo quæ in tota di-
stantia continet. Cuius contrariū Interpres asse-
rit, s. q; ex his distantia quaesita non possit ha-
beri. Præterea id quod author tanq; consequens in-
fert, ille quasi causam antecedentē statuit Ptole-
mæus nēpe dicit æqualitati quidē diurnæ pera-
gratiōis credi potuisse, teneri autē perpetuo tam
in æqualitate quā in situ assentiri non licuisse,
atq; idcirco per hæc distantia quaesitam percipi
non potuisse. Interpretis autē uerba causam uis-
dent afferre, cur peragratiōi diurnæ fuerit cre-
dendū, æqualitati itinerū & rectitudini non cre-
dendū. Deinde authoris mentē particulariori
quadā subtilitate exp̄ssurus, uir iste bonus, eo
prouehitur dementie, ut idē bis absq; ullo dicat
interuallo. Nam quid quaeso aliud in præsentia
est, ex mathematicis considerare accidētia regi-
onum q; ex obseruatione superiorū ea ipsa in-
telligere? nisi plus esse dicas ex mathematicis
cōsiderare quā ex superiorū obseruationibus
intelligere. At illud multo est insulsius, particu-
lare quidpiā. s. superiorū obseruationē, per ge-
neralius, puta mathematicā inspectionē expla-
nare. Non sic nugat̄ Ptolemæus argutissimus,
dicens, *ἀλλ' ἀπότινος ἢ ἡξυτέρων φαινομῶν*, hoc
est ex aliquo manifestius apparentiū, quæ du-
plici utiq; differētia inueniunt, sunt em̄ terrena
alia, alia cœlestia. Hæc quidē ut gn̄atim dicamus
sunt trāsitus fixarū per uertices habitantiū, per-
petuaq; earū sublimitas aut depressio, umbræ
gnomonū, quæ ex supnis etiā pendent, & cæte-
ra id genus accidētia. Terrena autē sunt, ut simi-
lium in diuersis locis animantiū generatiō, mo-
res item hominum atq; colores, & alia huiusmo-
di. Horum autē apparentium certius est, quod
ex mathematicis siue cœlestibus accipitur, quo
P iij

non subsistentē ad alterū confugit Ptolemæus.
 Alius sequit̄ error Interp̄tis circa hæc autho-
 ris uerba ὡς πρὸς ἑκοσίμην ἡμέρας δὲ πέντε εἰσὶν ὁδοῦ,
 πρὸς τὴν πρῶτην ἐπιτεταμένην, ὡς πρὸς τὴν μεσημβρι-
 ας ἢ τὰς ἀρκτῶν, ἐκείνης διὰ τὰς ἐκβοτὰς ἡμερῶν ὄσκη-
 ῖται. Vbi Interp̄s. Vigesima nāq; dies sc̄da
 „ profectio est emendata post primū iter utro-
 „ ta ad meridiē uel ad septentrionē directā sit,
 „ quum primū iter ob flexiones dierū triginta
 fuerit. Author quidem duplicē insinuat quan-
 titatē itineris a Lepti magna ad Garamā, alterā
 quidē triginta dierū computatis a quationū di-
 uertigijs. alterā uero uiginti si iter recte fuerit
 ad meridiem aut septentriones. ita ut hoc secu-
 dum iter post primū inuentū, decem dierū spa-
 cio sit breuius. At Interpres uigesimalē diem so-
 mniat esse secundā profectiōnē, & eam emēda-
 tā post primū iter, quū non uigesima sed uiginti
 dies pro itinere secundo habeant, neq; ulla e-
 mendatōis a Ptolemæo fit mētio, sed secūdi Iti-
 neris post primū inuenti, exclusis diuersionibus
 XIII. Itē pro his Pto- (ppter aquatōes.
 lemæi uerbis. ἐξ ἑνὸς τῶν φαινομένων. Interp̄s dicit
 „ ab ipso etia obseruatione superiorū. Scilicet
 iterū pro apparētibus ḡnaliter significatis,
 apparētia superiorē suggerēs, quū tñ ea apparen-
 tia qbus Ptolemæus nitit̄ non superiorū sint, sed
 terrestriū aniantiu formis atq; colorib. similiū.
 XV. Post hæc in capite. xv. Ptolemæus, πάλιν
 τὴν πείσαν φησὶν ἀπέχῃ πέντε ἡμερῶν πρὸς λιβόντορον
 σαδίας ἐπὶ τὰς ἑκατοσίους. διὰ δὲ τῆς ἑκλιμάτων ἢ τῆς ἑ-
 ὠριῶν διαίρεσεως, πείσαν μὲν ἐν τῷ τρίτῳ τῆσιν ὠριῶν
 ἡμερῶν δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ. Interpres. Deinde dicit
 „ Pisam a Rhauēna distare uersus notū stadijis
 „ septingentis per partitionē uero Climatū &
 „ horarum Pisam in tertia Rhauennā uero in
 quarta hora describit. Notū iste pro libonoto
 ponit & horā pro ὠριῶν. i. horario articulo uel
 interstitio. Nam neq; Pisam in tertia, neq; Rha-
 uennā in quarta hora describit Marinus. id em̄
 longe absurdissimū esset, eas urbes hora itegra
 distare, sed hanc quidem in quarto horario arti-
 culo illam autem in tertio sistere Marinū notat
 Ptolemæus. In eodē cap. Interpres dicit. Ptole-
 mais enim Thebarū magis orientalis est quam
 Meroe et quā Nilus decē aut duodecim dierū
 profectiōe. Monstret quæso hanc Ptolemaidē,
 In Aegypto equidē duas offendo, alterā quidē
 apud insulā Nili. sed quæ occidentaliōr est Nilo
 nō orientaliōr, alterā uero in Thebaide & ean-
 dem Nilo occidentaliōrem. harū utraq; orienta-
 liōr Meroe est sed non tanto interuallo, scilicet
 decem aut duodecim dierū. Nam quæ apud In-
 sulam Nili est Meroe orientaliōr est sexta parte
 unius gradus. altera uero quæ in Thebaide ter-
 tia unius gradus, sicut uidere licet in adnotatio-
 ne numerorū. Verum præter has est & alia Pto-
 lemais i Aethiopia sub Aegypto, scilicet in Tro-
 glodytica iuxta sinum Arabicū. Ea uocat̄ πρὸς

λεμαίης ἢ θηρών, hoc est Ptolemais ferarum. hanc
 quippe Ptolemæus significauit distantē a Me-
 roe ad exortū decem aut duodecim dierū itine-
 re. quā & uir ille parum sui ipsius memor in ex-
 positione Aethiopiæ sub Aegypto hoc nomine
 rectius nominauit Ptolemaidem ferarū. Porro
 & ipse nōnulla uidi exemplaria græca hoc in lo-
 co uitiata. Nam ubi prius erat πρὸς λεμαίης ἢ θηρών
 lector quispiā imperitus fecit θηρών, scilicet ele-
 mento græcæ l̄aturæ & aliū pedem capiti simi-
 lem faciens. i. ex & quod bene stabat & faciens.
 Hæc aut̄ non dixerim excusandi Interp̄tis cau-
 sa. quippe qui ante oīa prospicere debuit qualis
 se crederet exēplari, ac demū sibi ipsi constaret,
 in diuersis locis rem eandē tractanti. sed ut per-
 suadeamus amicis nostris plurimos locos resar-
 ciri oportere, nullo etiā integro subsistente.
 XVII. In decimosextio ubi Ptolemæus hæc
 habet καὶ πάλιν τὰ σίμυλλα ὅτι τῆς Ἰνδικῆς ἐμπορίου
 μὴ μόνον τὸ μαρῆσος ἀκρωτηρίου δυτικώτερον ὑπαύτου
 τιδέμενον. ἀλλὰ καὶ τὸ Ἰνδὸς ποταμοῦ. Iacobus in-
 quit. Simylla etiā Indorum emporiū tradit non
 solū magis occidentale esse quā Cumareum pro-
 montoriū, ubi quæso inueniet̄ hoc promonto-
 riū quod ipse Cumareū uocat̄. quod tñ in India
 interna Maleon appellat, cui deinde paucis in-
 teriectis succedūt Simylla, adeo non constat In-
 terpres sibi ipsi. Inde ubi author πάλιν κώμην δι-
 cit, id est pano uicū, homo ille Panocomē inter-
 pretā, duo uerba in unū ruditer conferēs, pro
 altero, significatiōis usitatissimē nihil latini red-
 dens. Porro in descriptione Aethiopiæ sub Ae-
 gypto idem locus ab eo dicit̄ Pano uilla sc̄iun-
 ctis uocabulis, tam incircūspectus est bonus il-
 le uir, ut ne sibi ipsi quidē cōstet. Rursum quasi
 in fine huius capituli. Emporiū esse aiunt. Toni-
 ci dicit̄ ubi Ptolemæus dixit ἐμπορίου εἶναι ὃ καὶ
 λέμενον νικί. Aethiopia aut̄ sub Aegypto Toni-
 emporiū ab eo dicit̄, sicut & in quodā græco le-
 gi τὸν νικί ἐμπορίου. Constātius quidē nomencla-
 turā seruat, sed utrobique mēdosam. Quod utiq;
 persensisset Interp̄s si gr̄maticam græcā satis
 tenuisset, quippe qui in huiusmodi interpre-
 tationibus per uerbum καλεῖται aut deriuamēta
 sua factis non subdunt articulū, ita in præsentī
 etiā loco καλέμενον & νικί dicitur.
 XX. Deinde in cap. xx. Ptolemæus ait ἢ πῶς
 ὅτι ἐπίπεδον αὐτῶ διὰ τῆς κορυφῆς τῆς ὀφθαλμοῦ. ubi Inter-
 „ pres. Cadatq; inquit planū eiusdē ut oculus
 „ supra uerticē illi sit. Hic uerticē plani somni-
 at authore uerticē oculi dicēte. Tam alienus igi-
 tur est a mente Ptolemæi quā distat oculus a pla-
 no, quippe si uerticē plani extra ip̄m planū acci-
 pit Interp̄s, in eoq; uerticē oculū statuit impossī-
 bile est rectā pro plano ip̄so apparere. Si autē in
 plano ip̄o accipit uerticē, quærendū est, cur ma-
 gis hoc q̄ illud punctū, uertex dici debeat. Seq-
 tur imēdiatē Ptolemæi dicit̄ οὐκ ἐπιμύτοι ὅτι
 πρὸς ἀλλοιοὺ διὰ τὴν πρῶτην εἰσαγωγὴν τῶν βορέων πάλιν. Interp̄s

pres. Hoc parallelis nihilominus non contingit propter elevationē poli septentrionalis. Quia paralleli non præbeant phantasiā rectæ, non est propter elevationē poli borealis, sed propter abcessum eiusdē poli a planis parallelorū. Nam & si oculus, sub æquinoctiali statuatur, ubi neuter polorum supra horizonē eleuat, nullus tamē parallelorū apparentiam rectæ lineæ faciet.

XXIII. In cap. xxiii. Ptolemæus προσαρμόσων ἀντὶ καὶ νόνα σύμμετρον καὶ ὀρθόν. Interpres cui regulā inquit, coæqualem ac rectā ita adaptemus. Non coæqualem intelligit Ptolemæus regulam, quā ultra lineam E. F. porrigi debeat, sed cōmensuratā hoc est ipsā aut æqualibus distinctā particulis. Paulo post Ptolemæus, καὶ γενέσθω ἡ κ τοῖς τω λ Δ διορ ἐς ἴμ ἡ ε ζ εὐθὺς ε λ α ς ι β. In terps & diuidat inquit, linea E. G. in triginta et quatuor tales partes qualiū est GF centū & tringinta una & tertia ac. xij. Quomodo bone uir linea E. G. quā Ptolemæus uocat κ in partes tales diuidi potest quæ nondū finita est ad punctū G, sed ex ipsis partibus triginta quatuor finem alterū est adeptura? Profecto non ex ipsa linea altrinsecus indefinita partes quarunt triginta quatuor, sed ex particulis lineæ G. F. suppositis definitio lineæ E. G. inuestigat. Paucis demū interiectis author hæc habet πρὸς μὲν δὴ τοὺς κ μικρὰ ὄρεα, ἐξ ὠρεῶν Διασημάτων σωαγρῶν ἐφ' ἐκάτερα κ λαβόντες πλὴν ἐπὶ πῆς κ ε κ μεσημβρινῆς γεωμετρίας Διασημάτων ἐπὶ τῷ Διὰ πῆς ῥοδίας πρῶτον ὁμοίως, Διὰ τὸ ἐπιτέτακτον ἔγχεα λόγῳ τῷ μεγίστῳ κύκλῳ πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς κεντρίας ἡ Δέκα Διεκβαλόντες ἐφ' ἐκάτερα τῷ κ καὶ πλὴν δ κ λ περιφέρειας ἔξομον τὰ σημεῖα Δι' ὧν ἐπιβιβάσονται Δείσθαι ἀπὸ κ τοὺς τὰς ἑπιπέδου κ ὠρῶν Διασημάτων, πρὸς ἕξοντες μεσημβρινούς. Interpres.

„ Circa longitudinē uero inqt, quæ ex utraq; parte centri spacia sex horarū continebit, sumentes distantia quæ est in K. E. linea meridionali quatuor sectionū seu partium in parallelo per Rhodū per quinque diuisam, quā maximus circulus sit fere Epitetartus ad ipsam, ac taliū decem & octo sectiones ab utraq; parte centri signātes in H. K. L. circumferentia habebimus puncta per quæ ducendi erūt meridiania a centro G. quorū quilibet ab altero distabit parte unius horæ. Centri dicit Interpres, ubi Ptolomeus habet elementū literaturæ græcæ κ. debuit ergo dicere ex utraque parte puncti κ. Causam erroris hanc fuisse nō dubitauerim, quia iuxta breuiationē græcā, nomen centri sic scribitur κ. per unicum scilicet κ uirgula de xtrorsum exporrecta, qualem & ipse uidi characterem centri in nōnullis exemplaribus græcis, uitio lectorum corruptis. Centrum quippe punctum est unicū, quod nullā plani distinctiōnem facere potest, in linea autē facere potest, si cut & linea bipartitur planiciem, et planicie corpus difsecatur, Vbi autē perplexa traductio ha-

bet, quatuor sectionū seu partium in parallelo per Rhodū per quinque diuisam, talis ferme sententia exprimenda fuit quatuor partium siue spaciōrum quæ in parallelo per Rhodum quinque partibus æquiparantur. Deinde iterum pristino hæsitat errore, uocabulum centri pro elemento κ ponens quod utiq; uitium declinasset, si instinctu mathematico non characterem fallacem, sed authoris mentem animaduertisset. Inferius denique figuratione iam expedita, ineptiam suam detegit Interpres, paruo quidem momento, sed quod auertit Lectorem a mente Ptolemæi, sic dicentis. καὶ πρῶτον μὲν ἐνεκεν τοῦ ποσοῦ πῆς ἐγκλίσεως τῶν τε παραλλήλων κύκλων καὶ τοῦ Διὰ τῆς σημαιομετρίας τομῆς καὶ τοῦ κέντρου πῆς σφαιρῆς ὁρθοῦ πρὸς τὸν μέσον τοῦ μήκους μεσημβρινῶν ἐπιπέδου, νοεῖσθω ὁ μέγιστος κύκλος. Hoc Interpres ita uertit. Primo autē propter quantitatem inclinationis circulorum parallelorum & anguli recti notatæ sectionis ac centri sphaeræ ad meridianum qui medius plani longitudinem diuidit, constituatur maximus circulus, Author quidem inclinationem significat parallelorū circulorum, & plani cuiusdam ducti, per centrū sphaeræ ac incisionē paralleli, & meridiani, bipartito diuidentium terram cognitā, plani inquā recti ad dictū meridianum. At iste angulū rectum notatæ sectionis ac centri sphaeræ ad meridianum somniat, nullam plani mentionē faciens, sed angulū de quo Ptolemæus penitus nil dicit, quasi uero duo puncta scilicet ipsa sectio notata & centrum sphaeræ angulum aliquem contineant. Nihil hoc interpretamento insulsius. Iudicabit quisquis Geometriæ gnarus est, si mentem Authoris rite perspiciat. Paulo inferius Ptole-

maï uerba καὶ γενέσθω διὰ τὸ ἐμεγίστου κύκλου πλά-
λιμ ἢ μικνίλιον ὁρῶν πρὸς δ' α ε ζ γ δ β ε δ. Ita inter-
pretatur. Ducaturq; per E maximum circu-
lū iterū semicirculus rectus. ad A. E. C. qui
sit. B. E. D. per E. dicit maximū circulum quū
E sit nota solū non maximus circulus. Hic er-
ror Interpretis quosdam induxit, ut scriberent
in suis exemplaribus. Ducaturq; A. B. C. D.
maximū circulum iterū semicirculus & c. quan-
quā ne illud quidem authoris mentē exprimat.
Sed rectius ita, & scribat per E. maximū circuli
iterū semicirculus. Inferius alterū modum de-
scriptionis in plano expositurus author hæc
profert. Δικείσθω τε ἴσησις πῆ ε ζ εὐθεία εἰς τὰς ἐν
νεήκοντα τὸ τεταρτημορίον μοίρας. ubi Interpres di-
uidaturq; inquit quædam æqualis E. F. res-
ctæ ad nonaginta quartam graduū partem.
Dicendum erat aptius in nonaginta quadran-
tis partes seu gradus. Paucis deinde interiectis
Ptolemæus ἔσαι καὶ δ' μὴ δ' διδύ γραφίσηται διὰ
συνήκει καὶ μεταξὺ ἔγρησα τὸ πλάτ' ἢ πλάτ' ἢ πλάτ' ἢ πλάτ'
ζ διδύ γραφίσηται ὁ ἀφορίζωρ τὸ νότιον πείρας. Inter-
pres erit. H. quidem, inquit, circulus per Sy-
enem ferme in medio habitabilis terræ loca-
tus F uero parallelus erit Australem plagam
habitabilis terminans. Notas scilicet, inepte
appellat circulos, quum a Ptolemæo significen-
tur notæ, per quas circuli ipsi sunt scribendi. Il-
lud deniq; incuriam traductoris manifestat qd
post pauca quædā affert, Describemus inquit,
Q. & K. & R, atq; O, & H, & P. atq; M & G,
& N. circumferentias, scilicet ternis notis sin-
gulas atq; continuas circumferentias repræsen-
tantibus, tot superuacuo ac in scite copulatiuas
inserens, quasi singulæ notæ singulas repræsen-
tent circumferentias. Non sic Ptolemæus, sed
more mathematicorū optimo τὰς π ρ καὶ ξ θ ο
καὶ μ ζ ν περιφέρειας γραφίσηται. Deinde Interpre-
tis hæc legunt uerba. Si enim inquit, hic pro-
ducamus, s. & v. rectam quemadmodum in
priori pīctura H & v circumferentia mino-
rem rationē habebit ad F. s. & κ ν. quā oport-
teat in præsentī figura cum comprehēsa hic
sit per totam H. T. quod in æquinoctiali pa-
riter accidit G. M. si uero hæc coæqualem fa-
ciemus ad κ. F. latitudinis spaciū tum F. s. &
κ ν maiores eorū quā coæquationes ad F. K.
uelut. H. T. Si aut F s & κ ν seruemus coæ-
quales H & minor erit ad K. F. quā coæqua-
tio uelut H. T. Quā portentosa sit hæc inter-
pretatio licebit uidere in uerbis Ptolemæi quan-
quā exemplaria græca quotquot uidi, hoc in lo-
co uitiata sunt, attamen in medium afferantur.
ἔσαι γ' ἢ καὶ ταῦτα Διαγράφωμεν πλὴν σ ω ν εὐθείας, ὡς
ἐπὶ τῆς προτέρας σχήματος, ἢ πῆ θ ω περιφέρεια ἐλάττωνα δι-
λονότι ποιήσθ' λόγῳ πρὸς τὰς ζ σ καὶ κ υ τῆς προσήκουσας
ἐν ταύτῃ κατὰ γραφῆ λόγῳ. ὅς ἐλάττω καθόλου πῆ θ τ
νοουμένῃ καὶ τὴν ἴσημερινὸν εἰσὶν ταύτην σύμμετρον ποι-
ήσομεν πῆ κ ζ τῆς πλάτ' εἰς Διασάσθ' α ε ζ σ κ η κ υ μείζουσ'

ἔσοντ' ἢ πρὸς πῆ ζ κ σύμμετρον ὡς αὐτὴ καὶ ἢ δ τ' ἔαντε
τὰς ζ σ κ η κ υ τῆς αὐτῶν πῆ ζ κ σύμμετρον ἢ θ ω ἐλάττω
ἔσαι τ' πρὸς πλὴν κ ζ σύμμετρον καθάπερ καὶ πῆ θ ν θ τ. In-
terpres. ἀπὸ τῆς σύμμετρον dicit coæquale, quū longe
aliud sit σύμμετρον, hoc est cōmensile, & coæquale
sicut & superius notatū est. Ceterū id accidens
de quo hic agitur in æquinoctiali etiā apparere
autumat, quū tamen in præsentī, de quatuor
tantū Circulis fiat mentio, tribus. s. parallelis,
quorū duo quidē habitabilem definiūt, & medi-
us qui per Syenē ducitur. ac de ipso meridiano,
quē significat recta per mediū tabulæ deorsum
prodiens. nam hæc uerba νοουμένη καὶ τὴν ἴσημερι-
νὸν perperā interiecta sunt ab inepto quopiam
librario. uerū uix ullo in loco uenia iustior est
quā in præsentī, quando & authoris ipsius uer-
ba circumcisa sunt, ac expositione egent haud
uulgari. Hic equidem fit comparatio duorum
modorū describendi habitabilem in plano. præ-
ferturq; posterior priori, quoniā in eo cōmen-
sibilitas prope per oīa seruatur. Non autē sic in
priori. Qua de re latius in cōmentarijs nr̄is geo-
graphicis scriptum est. Quū itaq; prior modus
multo rudior sit posteriore, nō possumus non
mirari, eos, qui incertā uīā ingrediunt, tanto sc̄p
sumptus, tm̄q; studiū impendūt, ut ob grauita-
tem suā quā alias præferūt ab impitis existimē-
tur sumi ac eruditissimi geographi. uulgus si qd
dem iners quantitatem operis spectat, qualita-
tem uero ac modū nō spectat, illis ego nūc affir-
mo priorē descriptōis modū adeo absontū esse,
ut æquinoctialis portio, iusto maior sit sex &
uiginti fere gradib. Parallelus autē qui per Thy-
lem scribit, iusto maior triginta gradibus, quē
admodū uidere licet periculū facientibus. Ego
quidē hæc ita esse certū habeo per demonstrati-
ones geometricas, alius autē quicunq; experia-
tur circino suo sicuti & ipse feci, post demon-
strationes quāuis certissimas. Hoc incōueniens
quantū sit intelliget quisquis singulos gradus
circuli magni quingentis adaptare stadijs fate-
bitur Ptolemæo id asseuerante. Sed ne amplius
digrediamur quū hæc alibi abunde explanata
sint redire tempus monet ad ceptum negociū.
Claudens igitur caput illud Ptolemæus ait τού-
των δὲ οὐτως ἐχούτων προσημιτέον μὴ ἔμοιγε ἰδούτων
δα καὶ πάλαι ἢ δ' ἐέλτιον ἐπιπανάτορον τὸ χείρ-
ρον καὶ βραχύτερον. τῆς δὲ ὁμοῦ ἀμφοτέρων τὰς με-
σοδοῦς κατὰ πεταγμύνας ἐνεκεν τῶν ἐπὶ πλὴν προχρότε-
ρον αὐτῶν ἀπὸ βραχύτερας κατενεχθῆσομεν. Interpres.
His aut inquit, sic habitis magis & hic tenen-
dū est, quod fit æquius qd̄q; seriosius, quā
id quod debilius, faciliusq; utraq; tñ forme
seruādæ sunt ob ea quæ facilius in opere ad-
ducunt. Author quidē Ptolemæus. bina epitheta
contraria p̄p̄riissime obseruat, melius. s. contra
deterius & laboriosius cōtra facilius. At Interpres
æquius p̄ meliori positū opponit debiliori, qd̄
p̄ peiori uir ille suggessit. Itēq; seriosius inepte

pro laboriosiori dixit. Porro Ptolemæus ambas seruandum esse censet uias non ob ea quæ facilius in opere adducuntur, sicuti Interpres perplexè uertit, sed propter eos opifices qui ad faciliorem eorum propensi sunt.

ANNOTATIONVM IN errores libri primi Finis.

Itaq; primo libro hætenus percurso mox in præfatione sequentis uoluminis hæc Interpretis uerba leguntur. Deinde inquit, Africam exponemus ipsam etiã ab Asia separantes post maria quæ excipiuntur a Prasso promontorio Aethiopũ usq; ad sinũ Arabicum, Isthmo qui a ciuitate Heroũ quæ in interiori sinu sita est ad nostrũ mare se ingerens Aegyptũ ab Arabia Iudæaq; determinat. Constat sinum Arabicũ, mari rubro, ac cæteris deinde pelagis esse continuũ, hincq; aduersus mare mediterraneum porrigi, breui quodam terreno spacio interiacente, qd Ptolemæus uocat, Isthmũ. Sed ab hoc Isthmo non excipiunt maria, quæ a Prasso promontorio Aethiopũ sunt, usq; ad sinum Arabicum, sicuti uerba Interpretis significant, id est sinus Barbaricus, ac mare rubrum, quũ inter hæc maria & Isthmũ memoratum, totus iacet sinus Arabicus. Q; si forte casum ablatiuũ Isthmo construere uelis, participio separantes, quãuis ne hoc quidẽ ordine sensus sit perfectus, quum intellectus aliquid expectet, quo excipiantur hæc maria. Iam Interpres Africam ab Asia separat per maria dicta, & Isthmũ, sinu Arabico in totũ prætermisso, quod longe ab authoris mente abest, quippe qui Libyam ab Asia fecernit, post maria quæ iuxta Prassum promontoriũ sunt, usq; sinũ Arabicum, ipso sinu Arabico, ac Isthmo, qui ab eius secessu iuxta Heroũ ciuitatẽ, ad nostrũ mare permeat. Hæc manifesta sunt adeo, ut nõ sit opus inserere uerba Ptolemæi. Hinc ergo ad particulares prouinciarũ expositiones descendemus. Paulopost initium Albionis Insulæ Britanicæ est apud Ptolemæũ κλώτα ἔιχουσις pro quo Interpres dixit. Clotais æstus, dupliciter peccans, tum q; præpositiõem græcam εἰς nomini κλώτα adnectit, quasi Ptolemæus dixerit κλωταῖς χύσις, tum q; æstum pro æstuario supposuit, multo differentibus his uocabulis. Aestus quippe feruescentia maris est, qua fit æstuariũ, quasi stagnũ quoddã mari continuũ, quod græci ἔιχουσις uocant, i. affusionem, Hoc semel notasse satis fuerit, quanquã traductor sæpe peccet oĩa corrupens æstuariorũ nomina, quæ sunt in hac Insula Albionis, Lena, Ituna, Moricamba, Belisama, Seteia, Vexala, Iamafa, tot iste noĩa deprauat, totiesq; pro æstuario æstũ in scite suggerit. Non aliter paulopost primũ æstuariũ quod dicit Clota inuertit Ptolemæi uerba τὰ ἐν τῷ ὄρκασι ἀκρά. Hoc est Tarnedũ quod & Orcas promontoriũ, Hic em̃

Interpres dixit Tarnedũ & Orcas promontoriũ, scilicet ex noĩe promontorij & articulo unũ conficiens nomẽ, quasi uero Ptolemæus dixerit τὰ ἐν τῷ ὄρκασι ἀκρά. Quæ uerba duo potius quã unum promontoriũ solum significat. Rursus in noĩe alterius cuiusdã promontorij aberrat, quod, s. est postremũ in descriptione lateris meridiani, id em̃ uocat Nucantium promontoriũ, quod rectius nuncupatur Cantium, Cantijs etiã populis iuxta ipsum Regentibus, & inferius mox antequã gentes Insulæ aggreditur uocat Nouantũ idem promontoriũ, ubi & græca habent νότιον & alia νοιάντιον, adeo uaria ac inconstans est nominũ adnotatio, iam uero populos describens Damnonios sistit in partibus Insulæ pene borealissimis, sub Nouantis, s. qui omnium borealissimi sunt, ac sub Selgonis, oblitus utiq; se dudũ statuisse Damnoniũ promontoriũ in australissimis Insulæ partibus, unde populis illic degentibus Damnonijs nomẽ est, oĩm incõlarũ australissimis, quemadmodũ & ipsemet inferius exponit, paulo antequã Insulas Albionis circũiacentes aggreditur. Scire debuit homo somnioso, Damnios quidem oĩm præter Nouantas ac Selgonas esse borealissimos, Damnios autẽ omnium simpliciter australiores, tanto eos separante interuallo, quãto Iacobus Angelus ab idoneo alienus est interprete. Neq; ei ueniã quispiã dederit, q; & græca hoc in loco corrupta sunt. Nã si exemplaria emẽdare nõ potuit, neq; interpretari quidẽ debuit. Si uero emẽdandi facultas ei fuit, sed per securã, imo potius indiligentem recognitionẽ, faxa ut aiunt, transiijt, iam modo non ignosci debet peccatũ, sed & omnino damnari, quando & authorem lædit, & lectoribus falsam insinuat traductionẽ, sed uideamus græca, Selgonis populis ac eorum ciuitatibus iam descriptis sequitur τούτων δὲ πρὸς ἀνατολὰς δάμνιοι μὲν ἀρκτικώτεροι ἢ οἱς πὸ λαισ. Ciuitatibusq; expositis mox sequitur γαδῖνοι δὲ ἀρκτικώτεροι ὠταδῖνοι δὲ μεσημβρινώτεροι ἢ οἱς πὸ λαισ. Duabus subnotatis ciuitatibus sequitur, μετὰ δὲ τοῖς δαμνονίουσ πρὸς ἀνατολὰς καὶ τὰ λοιπὰ, uides & hic inconstantia, ubi pro Damnijs Damnonijs supponuntur. Est præterea aliud hoc in loco uitium quod extemplo apparet si ciuitatũ nominibus ac numeris omissis filum historię continuũ faciamus repetitis etiam Selgonis ad hunc modum ὑφ' οὗς σελγωναῖ, τούτων δὲ πρὸς ἀνατολὰς δάμνιοι μὲν ἀρκτικώτεροι γαδῖνοι δὲ ἀρκτικώτεροι ὠταδῖνοι δὲ μεσημβρινώτεροι. hic nempe disinguntur Damnij & Gadeni tanquam in diuerso situ positi, & tamẽ utriq; septentrionaliores significantur. Alteros ergo aut Gadenos aut Otadenos supuacuo adnotatos esse oportet, ne uel duplices sint borealiores uel australiores duplices, coniunctione græca δὲ id postulante. Exemplar autẽ latinum Iacobi nec Gadenos habet neq; Otadenos, sed ciuitates oēs quæ sunt

a Colania ad Bremenium adscribit Damnius, nulla mentione facta Otadenorum ac Gadenorum, omissisq; ciuitatibus tribus Lindo, uictoria, et Curia. Deinde Brigantibus expositis Ptolemæus dicit *λεῖωρ ἢ νικηφόρος* hoc est legio sexta uictrix, quæ a duce Nicephoro non a uictoria nominari debuerit. Et inferius *λεῖωρ κ. νικηφόρος*, id est legio uigesima Nicephorica, hic Iacobus habet nescio quid tale Diua & leuia uictrix.

HISPANIA.

Iam uero Hispaniâ Beticam ingressus montem eius Tenarianum appellat, quem Maria num uocare debuit, Ptolemæo dicente *ὄρη δὲ ὀνομάζεται τῆς βασιλικῆς τὸ τε μαριανόν* interiectisq; numeris *ἢ καὶ δ' καλεῖται μονοῖ ἰδίππυα*. Homo iste cæcutiens coniunctionem τῆς nomini montis imperite adnexuit.

LUSITANIA.

Neq; Lusitania ab eius peccato immunis est. Nam ubi Ptolemæus dicit de Doria fluuiio *δὲ πρὸς τὸ πέρατι τῆς λυσιτανίας τὸ ποταμὸν μέρ* id est pars autem fluuii iuxta terminum Lusitaniæ. Hoc Iacobus sic inuertit. Pars uero Lusitaniæ quæ finem habet in ipso fluuiio gradus tenet $9 \frac{1}{2}$. $41 \frac{1}{2}$. Totum quidem Lusitaniæ latus septentrionale, finem habet in ipso fluuiio, quare & totum illud latus tenet gradus hic adnotatos, quod est inconueniens, uidelicet tantum longitudinis spacium ad indiuiduum quodammodo situm constringere. Corripit deinde Lusitanorum ciuitatum nomen, quæ enim uocatur Scalabis ab eo nominatur Scalabis Colonia, Alia uero Cappasa Lusitanorum ultima penitus non apparet, sed facilius id condonamus. Porro in Callaicis Lucensibus dicit Lapatiacorum promontorium, quæ ne id quidem Ptolemæo in deat, dicenti *λαπατία κώρη ἀκροῦ*. hoc est Lapatia Cory promontorium. Sed hæc tanquam leuia percurrimus, ac numeros in totum præmittimus, quibus templo Veneris quod in extrema Pyrene est ad pelagus baliaricum adscribat longitudinem graduum 23; quum situm sit in gradibus. $20 \frac{1}{2}$. Nolo equidem culpam quæ librarum esse potuit in Iacobum quamuis segnem Interpretem detorquere. Sed quum hunc eundem numerum inferius repetat ante descriptionem montium, dicit enim post hanc dictum Veneris templum $23.42 \frac{1}{2}$. suspicari licet in curia propria id uicium euenisse. Itaque his numeris ducibus templum Veneris in Galliam Narbonensem transferat ad os prope Rhodani orientale. Illud uero ridiculum est quod pro ciuitate quæ Alonæ uocatur Alonæ fluuii ostia supponit. quum in graeco sit *ἄλωναι* ubi nulla apparet terminatio generis. Iam uero ex motibus unus est qui apud omnes Graecorum uetustissimos Codices uocatur *ἰγδ' ἑβ' α* is autem a Iacobo scribitur Dubeda, s. ablato capite nominis quasi fuerit articulus ipsi proprio nomini propositus, uidebimus & alia hominis errata ad montes spectantia. si prius Pyrenæis superatis ad Galliam Aquitanicam descenderimus.

GALLIA AQUITANICA.

Nempe in eius definitione hæc profert Interpretis. „ Orientale autem inquit latus Lugdunensi coniungitur iuxta Ligiræ fluuium usque ad eius originem, cuius situs habet gradus $20.44 \frac{1}{2}$. & parti Narbonensi. usque finem iuxta Pyrenæ, cuius gradus sunt $19.45 \frac{1}{2}$. Meridionale uero latus parti Pyrenes coniunctum est & parti Narbonensis. „ Narbonensi quidem a capite Ligiræ fluuii usque ad dictum finem iuxta Pyrenem. Pyrene uero iuxta partem quæ inde ad lassum promontorium tendit. Viden quæso ut confundit duo hæc latera. Pars orientalis lateris est a capite Ligiræ fluuii, ad situm gradus habentem ut ipse ponit $20.44 \frac{1}{2}$. id est ad diuertigium Cemenorum montium a Pyrenæo. hunc eundem limitem communem Aquitaniam & Narbonensem, meridiano quoque lateri Aquitaniam adscribit. Non aliter meridianum & occidentale confundit latera. Nam meridianum latus ait esse coniunctum Pyrene, iuxta partem quæ inde scilicet a dicto termino est ad lassum, ut ipse uocat promontorium. At hæc pars Pyrenes curuaturam habet aduersus Tarraconensem. unde Pyrenæ palam ad septentriones flectit. Itaque Aquitania a meridie definit parte Pyrenes, quæ a dicto termino ad caput Ligiræ relato, est usque ad curuaturam eius. reliqua uero portio ad Oeassum promontorium desinens, occidentali Aquitaniam termino debet. hæc neminem latebunt, quatuor insignes notas in Pyrene ipsa aduertentem, uidelicet Oeassum promontorium ad oceanum Aquitanicum, curuaturam ad Tarraconensem, diuertigium Cemenorum montium, ac Templum Veneris ad mare Gallicum, uerum ne uideamur ex composito omnem culpam in hunc hominem contorquere, si non omnem huius erroris causam detexerimus. uidere operæ precium est graecorum quæ negligentiam, ne dicam Ptolemæicæ doctrinæ corruptelam, nam quæ in omnibus pene graecis exemplaribus de hac definitione leguntur, hæc sunt. ἢ δὲ ἀνατολικὴ πλὴν ἀπὸ τῆς λουγδουνησίας μέρῃ κατὰ τὸν λίγυρα δὲ μὲχρι τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. ἢ δὲ δέσις ἐπέχῃ μοίρας κ. με. κζ' τῆς ναρβωνησίας μέρῃ μὲχρι τὸ πρὸς τῆ πύρηνισ πέρατος. οὐ ἢ δέσις ἐπέχῃ μοίρας ιθ μς 5. ἢ δὲ μεσημβρινὴ πλὴν ἀπὸ τῆς πύρηνισ μέρῃ ἢ τῆς ναρβωνησίας. τῆ μσο ναρβωνησία ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λίγυρα ποταμὸν, μεχρι τὸ εἰρημλὺς πρὸς τὸ πύρηνισ τὸ ὄρη πέρατος. ἀπὸ δὲ λῦσμωμ τῆ τε πύρηνισ κατὰ τὸ ἄντεῦδερ μέρ' ἐπὶ δ' διασω ἀκρωτήριον. Quæ sic ad litteram fere traducuntur Orientale autem latus coniunctum est Lugdunensis parti apud Ligurum usque caput eius situm habens in gradibus 20.45 . & parti Narbonensis usque ad terminum in Pyrenæo cuius situs habet gradus $19.45 \frac{1}{2}$. Meridianum uero latus coniunctum est parti Pyrenæ ac Narbonensis. Narbonensi quidem a capite Ligiræ fluuii usque dictum in Pyrenæo monte terminum, ab occasu autem Pyrenæo secundum partem quæ hinc est ad occasum promontorium. Hæc a Iacobi inter-

pretamento haud multum dissonant, nisi quod ad finem huius loci nullam is. termini occidentalis facit mentionem, an quia neque in exemplari suo erat. an quod & ipse uacillabundus inconstantiam definitionis uel non intellexit, uel inconsulto demurtauit. Deinde quum in hac prouincia Aquicani ea sint Bituriges populi duplices, hi quidem uerbis illi autem Cubi, utriusque apud Iacobum dicuntur (Lugdunensis) tur Bituriges Eubisci. In Lugdunensi sic habet paulo post initium. Biducensium Argenuae fluij ostia 18. 50. Quum inter Titum & Olmam fluiuos non sit alius in uetustis exemplaribus. sed dicat nobis Interpres ubi nam sit caput Sequanae fluij celebrati quandoquidem medium eius est in gradibus 24. 47. nam eius uerba haec sunt. Orientalis lateris pars Belgis coniungitur iuxta Sequanae fluiuum cuius medium gradus habet 24. 47. Praeterea linea recta quae ab ipso prodit usque in finem, cuius situs 25. 45. hoc medium aequaliter prope distat ab Oceano Britannico, cui Sequana infunditur, & a mari Gallico, quare & in eodem mari Gallico, aut in ora maritima Narbonensis haud procul ab ostijs uari fluij caput Sequanae quaerendum est. Neque ab hoc errore immunes sunt plerique omnes graeci Codices, in quibus haec uerba leguntur ad definitionem Galliae Lugdunensis spectantia. ἡ ἀπὸ ἀνατολῶν πλοῦν, περιόριζεται τῷ ῥηνῶ ποταμῷ πρὸς τὴν μεγάλην γερμανίαν. ὅν ἡ μὲν κεφαλὴ ἐπέχει μοίρας κθ. μλ. ὅ δὲ ἡ πρὸς ὀβρινοῦ ποταμοῦ πρὸς Δυσμαῶν ἐκτροπὴ μοίρας κθ. ν. καὶ ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπὶ τὰς ἀλπεὶ ὄρεα ὅ καλεῖται ἀδούλα ὄρη κθ. β. με. Δ. Interpres sic uertit. latus autem quod ad ortum spectat a dicto fluiuo terminatur iuxta magnam Germaniam, cuius caput gradus habet 29. 46. Pars uero quae iuxta flexum Obrinci fluij ad occasum. 28. 50. Quod autem in monte est qui a fontibus dicti fluij ad alpes tenditur & Adulas mons appellatur 29. 45. Mirari licet hominis inconstantiam, qui ex ἑσποῖν hoc quidem loco in flexum uertit, alibi uero in scissionem, sed utrobique ignorantissime, nam flexus & scissionis alta sunt nomina ἐπιστροφῆ & χίσμα ἐκ ἑσποῖν autem dici potest diuertigium, siue diuersio quae quidem a flexu multifariam differt. Quum enim tam ἐκτροπῆ quā ἐπιστροφῆ in tractatu Geographico accipiatur pro ea parte fluminis ubi rectitudo fluxus amittitur haec tamē lente incipiens desinensque arcus speciem praebere uideat, illa autem repente & ad angulum certum fieri solet. Flexus ubi nam incipiat haud statim monstrabis, diuersio autem ad punctum quasi ostenditur. in diuersione praeterea suam utraque pars fluminis rectitudinem seruare potest, quem admodum duae lineae rectae in puncto uno indè recte cohaerentes angulum complectuntur. Flexus autem custodire nequit ubique rectitudinem quin curuatura adsit. Quum igitur in flumine Obrinca nusquam appareat huiusmodi curuatura notabilis, & si qua esset eam procul ab alueo Rheni abesse oporteret. quoniam modo igitur talis flexus indicare poterit eam Rheni partem quam Ptolemaeus denotat, ubi scilicet amnem Obrincam Rhenus ipse excipit. per diuertigium itaque Obrincae non flexum ea pars Rheni apte representatur.

IN RHAETIA.

Inferius iterum τῆς ἐκτροπῆς uocabulum in scissionem uertit, ubi Ptolemaeus Rhetiae terminos exponit, dicens. ἡ ῥαιτίας ἡ μὲν Δυσμηκὴ πλοῦν ἀρξίζεται τῷ πρὸς ἀδούλα ὄρη καὶ τῆ μεταξὺ τῶν κεφαλῶν τοῦ ῥηνῶ καὶ τοῦ δανουβίου ποταμοῦ τῷ ἀπὸ τῆς πηγῆς μετὰ τῆς τῷ αἰνοῦ ποταμοῦ ἐκτροπῆς. Interpres. Latus septentrionale parte terminatur Danubij quae a fontibus est usque ad Aeni fluij scissionem. hic scissionem Aeno adscribit eam quam superius in descriptione Germaniae Danubio attribuit, neutro eorum fluminum ullam habere scissionem in eo loco, nisi Aenum scindi existimet quod fluxus eius quodammodo euanescit. At

hoc non est scindi, sed ut ita dicam truncari. scissio enim fit partibus totius separatis, sed adhuc superstitibus. Præterea si hac ratione niteretur interpretis cur non τὰς ἑποταμῶν ἐκβολὰς appellauit scissiones? quando pleræque flumina mari occurrentia, quasi repente perdant tenorē cursus sui, redundantia maris id efficiente. Sed ut de omnibus fluuijs minoribus idem quod de Aeno dicturus sum intelligat. Aenus ipse Danubio iam infusus, fluxum suum non repente deserit, non substantiā, neque continuitatem perdit, sed ripis proprijs desertis, Danubij ripam alteram alluit, colore proprio aliquandiu seruato. Quod & in alio quodam amne ignobili, & eodem in Danubiū labente e regione Aeni magis perspicui potest, quem nostrates uocant Illicium. Is enim aquā suam oleaceam atrumque colorem Danubij ripam alterā nactus, longe & quasi pertinaciter custodit, nō aliter quā Orcus Thefalīæ amnis referente Plynio tetricum suum colorem seruat. Pæneo flumini iam infusus, Præterea multa secundum Danubium offendimus diuertigia minorū amnium, ac demū in Pannonijs Mysijsque, utpote Narabonis, Tibisti, Carabonis, Cabri, Alutæ, Hierassi, quæ omnia uocabulo τῆς ἐκτροπῆς, id est, diuertigij non scissionis significantur, sed ut diutius circa Danubium uersemur, audiamus Interpretem in definitione Pannoniæ superioris.

Pannonia superior.

A septentrione inquit terminatur monte præfato Norici, & parte Danubij quæ est a Cetio monte usque ad scissionē Narabonis fluuij. Dicatque so quisnam sit mons ille Norici, qui una cum parte Danubij dicta Pannoniam a septentrione determinat? Profecto nullus est omnino mons huius definitionis particeps, nisi Cetium ipsum significare uelit. At ille Pannoniā ab occasu definit, sicut & Noricum ab exortu. Quapropter Danubij solum, ea portio quæ a Cetio monte est usque diuertigium Narabonis Pannoniam a septentrionibus determinat. Video tamen nonnullis quoque græcorū id peccatum impingi posse dicentibus ἀπὸ δὲ ἄρκτων, τὸ ἐρημιῶν ὄρη τὸ νωρικὸν καὶ τὸ τὸ Δανουβίον μέρι τὸ δὲ κέτιον ὄρουσιν μέχρι τῆς καπὰ τὴν παραβῶνα ποταμῶν ἐκτροπῆς. Porro Interpretis non solum nomen τῆς ἐκτροπῆς in scissionem uertit, sed & uerbum ἐκτρέπεται in scinditur. Nam in descriptione Pannoniæ inferioris, ubi Ptolomæus dicit μέχρι τῆς τὸ Δανουβίον καμπῆς καδὴν ἐκτρέπεται ὁ σαούιου ποταμὸς Iacobus usque ad flexū inquit Danubij iuxta quem scinditur Sanus fluuius. Itaque ad hoc deductus est, ut hæc duo uerba græca ἐκτρέπεται & χιλιεταί per idem latinū, hoc est scinditur Imperite interpretentur, quod plane apparet in principio χιλιεταί. His Ptolomæi uerbis indicantibus δὲ κατὰ πλὴν ἐκτροπῆν τὸ πρὸς Δυσμοῖς ἐκτρομῶν, ὅσ δὲ διὰ τὸ Δύο ποταμῶν ἐρχόμενος ὁ χιλιεταί κατὰ ὄνομα ποταμῶν

λίμωσ ἐπὶ τὸ κέτιον ὄρος. καὶ μὴ τὸ ἀρκτικώτερον μέρος καλεῖται σαουρία. κατὰ δὲ τὸ μεσομεθρινώτερον μέρος μὲν δὲ μεσο. Vbi Interpretis quod inquit, iuxta flexum ad occasum extenditur, & per geminas Pannonias fluens scinditur in Carroduno ciuitate uersus montem Cetium iuxta eius maxime septentrionalia quæ uocantur Sabaria, & uersus meridiem Daros

Hic præterea uidere licet tergi uersatoris instantiā, nam quū hoc occurreret uocabulū τῆς ἐκτροπῆς pro quo solitus est ponere scissionem, sequereturque paulo post participiū, χιλιεταί, quo proprie scissionis passio significatur, uersus pelis iste pro nomine ἐκτροπῆς supposuit flexum, ne scissione duplici expressa, tota dictio sua confunderetur. quāuis ne hac quidem cautiuncula impunis euasit, sed alio uicio irretitus est quod uocabulum τῆς ἐκτροπῆς in flexum uertit, iniuriāque nomini καμπῆς intulit, sed quid tero diem in hisce rebus grāmaticis? quin aliud ad rem magis attinens discutiendū est facta prius altiuscula quadā repetitione. Ita quæ a Cetio monte, duo amnes quos ipsi uidimus decurrunt, quorū alter quidem & borealior ab accolis hodie uocatur Murius, seu Murus, alter uero australior Drauus. hic quippe a Ptolomæo Darus nuncupatur, ille autē Sauiarias, hi amnes Ptolomæo referente ad Carrodunū pannoniæ superioris ciuitatem coeuntes, unūque ut assolet conficiunt fluuium qui hinc inferiorē quoque Pannoniā permeans Danubio infundit, apud ciuitatē Teutoburgiū, in situ graduū 44 1/2. Quū ergo Ptolomæo describenda foret ea Danubij portio quæ a septentrionibus & ab exortu Pannoniæ inferiorē alluit, hanc præsentē Danubij partē denotauit per diuertigiū dicti amnis Danubio infusi, qui quidē ab eo diuertigio, quasi contra fluxū per duas Pannonias extensus in superiorī apud Carrodunū scindi uidetur, in eos quos diximus duos amnes. At uerba Interpretis non partē Danubij describendū representant, sed totū quicquid id est quod scindit ad Carrodunū ciuitatem, hoc est totum fluuiū, quasi uero totus ille amnis sitū habeat in gradibus. adnotatis 44 1/2 47 1/2. Neque hæcenus peccati finis quoniam insinuat scissionē fieri aduersus Cetium montē, iuxta eius maxime septentrionalia, quæ uocantur Sabaria, & uersus meridiem Daros, Quasi uero maxime septentrionalia Cetij montis uocentur Sabaria, Mediana uero Daros. Pudet profecto diutius imorari tam turbulente hoīs ruditati, ne dicā barbarici, quanquā id quidā perperam dixisse uidebor plerisque oibus, genti nostræ Germanicæ inuidētibus, sed & infantia exprobrantibus. Isti quæso animaduertant gentilem suū, media natū Italia, tam perplexe quā impie, ac si dicere licet parū latine loquuntur. desinatque posthac nostra mordere aut rōne nos coarguant, si modo hoīes uideri uolunt. Sed redeo ad

Danubiū, cuius partem ut diximus Pannoniæ inferiori allabentem Ptolemæus describit, per diuertigia animū ei coeuntī, & flexiones proprias, e quibus (tres autē sunt) unam quæ scilicet ad Acumincū ciuitatem est. Iacobus omisit defectu forsitan exemplaris uidimus enim ipsi quoque exemplaria græca eadem inflexione carentia. Illud uero quod in descriptione Illyridis cōmisit uenia indignū utiq; fuerit, siue similitudo nominū cæcutientem Interpretem seduxit, siue exemplum quoque mendosum fuit.

ILLYRIS.

Verba Ptolemæi Illyridē ineuntis hæc sunt. Ἰλλυρίς περιήχεται ἀπὸ μὲν ἄρκτου τῆς δυοῖς πωνονίης, αὐτῆς καὶ τῶν ἐκπεδύλλους ὄρων. Interpres Illyris terminatur a septentrionali plaga utraque Pannonia iuxta montes expositos, scilicet per terminis montes suggestit, quadam noim ὄρων & ὄρη similitudine abductus. Nisi forsitan in exemplari sic erat Ἰλλυρίς τὰ ἐκπεδύλλους ὄρη, quod rite quis interpretaretur secundum expositos montes. At Illyris ipsa a duabus Pannonijs, non in totū montibus disterminatur, sed cum superior tantūmodo cōmunes habet montes Albanos & Bebios, Bebijs utiq; in Pannonia superiori fere deficientibus, unde per lineam ad diuertigium Sauri porrectam, limes cōmunis Illyridi ac Pannoniæ inferiori accipitur. Minus autē mirum uidebitur Interpretem aberrasse in alienis prouincijs definiendis, si circa Italiam suam negligentia sua deprehendatur.

ITALIA.

Nam in ea definienda. A septentrione inquit terminatur Alpiū iugis quæ Rhætiæ iminent præterea Pœnis & Carusadio monte qui sub Norico est, quorum gradus dicti sunt præter hæc littore Adriatici sinusa Tiberianem profluuiū Garganū montem & Hydruntū usque A meridie littore Adriatici perlagi a Lanampo fluuiū usque ad Illyricam metam. Italiæ latus orientale nullum exponit, sed septentrionale ad Hydruntē falso extēdit. nam ad Garganū montem solūmodo euadit. Maritima autē Adriatici a Gargano monte usque Hydruntē est pro parte lateris orientalis, quandoquidē Italia ab exortu definitur Illyride, ac maritima Adriatici a Gargano monte usque ad Hydruntē. Sic duplicia latera in unū confundit Interpretes, nomine etiā lateris orientalis suppresso. Quod peccatū librario forsitan cæcutienti imputandū foret, si non primū exemplar latinum ab eo editū, hisce oculis uidissimus, ac præterea quotquot uidimus græcos Codices in eodem quoque loco deficere notassimus. Porro si ad grāmaticales licet descendere minutias, quis nō ridebit hominis ignauitā, nomina fingētis haud quaquam legitima. Ciuitas quæ in Calabria est quæ a Ptolemæo quidem uocatur ὑδρουῖς ab Interprete autem Hydra. Item in Apulis Daunijs

ὑπὸν ab hoc nuncupatur Sipa. At quanto rectius dixisset Hydruns et Sipuns, ut genitiui casus deflecterentur Hydruntis & Sipuntis, sicut apud Græcos ὑδρουῖς & σιπουῖς iuxta talem quippe formulā inuenimus Hiericuntem Trapezuntē, quando & horū recti apud Græcos sunt ἱερικῶν & τραπεζῶν. Ad hæc ipse quoque in definitione Siciliæ Insulæ dicit, Selenūtis fluuij ostia, rectius quidem quā apud Ptolemæum legamus σελωῶντος ποταμοῦ ἐκβολαί, ipse quidē fluuius nominat σελωῶν. pro quo iuxta Interpretis formulā poneretur utiq; Selena ac demū Selenæ fluuij ostia. Quod si huiusmodi terminatio recti nimis aspera uidebatur, cur non dixit Hydruntū, Sipuntum, quemadmodum Tarentum, Agrigentū, quum similis prope sit omnium horū declinatio. Quid quod pari ignorantione, sed magis deridicula, uicinos etiam suos non Gallos Boios, sed Gallos boues appellauit? uerba enim eius sunt Gallorū Boum similiter. An quia bobus eos comparauit, an quod ubi Ptolemæus dixit, βοῶν γαλλῶν ὁμοίως. ipse cæcutiens legit βοῶν γαλλῶν ὁμοίως. Quod quidem facilius crediderim, quādo & paulo inferius eodem luto hæsitasse uidetur. Vbi em̄ Author circumta iam prope uniuersa Italia dicit νεσσακτορ τέλης ἰταλίας. Interpretis uerba sunt. Nouissimus finis Italiæ. Ptolemæus quidem Nefactū ciuitatem uidelicet finem Italiæ significauit non νεσσακτορ τέλης ἰταλίας duobus reiectis elementis, sicuti isti uisum est. Ne autē id peccatum in nos reflecti posse uideat, ut qui νεσσακτορ pro νεσσορ legerimus, testes nostræ emēdationis citabimus numeros his duobus locis ascriptos, Occidentalis namque Illyridis terminus ad sinum Adriaticum, id est Orientalis Istriæ quæ & Italiæ adscribit Ptolemæus habet gradus 36 2/3. 44 2/3. Locus autē de quo in præsentia ambigunt habet 36 2/3. 44 2/3. 12. est ergo locus ille citra initium Illyridis in ipsa scilicet Istria & non nouissimus Italiæ finis. Neque diffitemur numeros per totū opus Ptolemæi geographicum corruptioni plurimum esse obnoxios, idcirco enim partius eis utimur, siue confirmandū quicquā fuerit siue refellendum. Quod si paulo curiosius inspiciant singuli, quos Interpretes edidit, ineffabilis pene discrepantia plurimos coarguet, quippe qui aliqua locorū expositorum ad alienas transferent prouincias, ne dicā gentes, quoniā hoc crebro accidit, nonnunquā uero mediterraneas urbes in alto sistunt pelago. Itaque in adnotatione numerorum uenia danda est ob procliuem peccandi occasionē, non sic in nominibus locorum, præsertim ad manum assistente monitore, qui quo minus peccetur urgere etiam possit.

SARDINIA.

Quis quæso id uenia dignū arbitrabitur quod apud Interpretem Orientale latus Sardinia Insulæ describentē hæc uerba sunt Carados

Q

ciuitas & iugū, adnotatisq; ut affolet numeris sequit̄ Carallitanus sinus. Tanto stupore est ut Carallim in signē Sardunæ ciuitatem nomiare nesciat, sinu cognomini Carallitano propemodum urgente, quādo & ipse oēs pene præfert litteras quibus Carallis constat. Non multo ignoscantius antea dixit, Socle portus quū Solci dicere debuit, Solcitanis Sardinia populis qui super hoc portu sunt cōmonefacientib. Curiosior aut̄ fuit circa insulā Sardinia adiacentē, quæ ab eo uocatur Molibodes seu plumbea insula, a Ptolemæo uero *μολιβώδης νῆσος*. siquidem *μόλιβδος* græce plumbū significat, unde per legitimam formulā *μολιβώδης*. i. plumbeus aut plūbea non *μολιβώδης* deriuatur. Nos aut̄ his atq; alijs minutijs passim p̄teritis ad Sarmatas usq; trans

SARMATIA. (ibimus.)

Hic Interpres ipse iniquo saltu a fluuijs Sarmatiæ Europee populos adorif̄ insalutatos multo aliter quā Ptolemæus his uerbis enarrat. *ὅδε ἐξείκτες ποταμὸς καὶ αὐτὸς διαρρεῖ τὴν σαρματίου μητρὸν ὑπὲρ τὴν δακίαν μέχρι τῆς καρπίας ὄρη. κατέχεται τὴν σαρματίαν ἔθνη μέγιστα, οἱ τε οὐνείδα παρὸδον ὅθεν οὐνεϊδῶν κόλπον καὶ ὑπὲρ τὴν δακίαν περικίνοιντο Ἐβασινοὶ καὶ παρὸδῶν τὴν πλοθιρὰν τῆς μαυώτιδος ἰαζυγῆς.*

Interpres Axiaces uero inquit, fluuius Sarmatiā diuidit & paulū supra Daciā Pecini & Bastarnæ & per totā Mæotim Iazyges. Venedas populos Venedicū accolentes sinū pratermittit in totū, duobus & amplius uersib. neglectis, quibus & græca quædā carent exēplaria. Verum hoc non dixerim excusandi erroris causa. Quis em̄ tam stupidus est ut nō deprehendat historiam intercīsam esse: quū nec plena Axiacis fluuij exponat̄ habitudo. neq; incolarū pro more Ptolemæi iustū fiat exordiū. Sed quū in historia Ptolemæi bis sit ὑπὲρ τὴν δακίαν librarius oculo uago medijs p̄teritis uersibus, ex secundo concinnationē fecit. Tale exemplar truncū natus est, nī fallor Interpres, nō tam sententiæ incumbens, quā fortuito ac fallaci uerborū filo ductus. Non minus impite inferius quoq; Reucanulos & Exobygitas statuit post Roxolanos. i. ab exortu eorū. quū sint ad occāsum inter Hamaxobios. i. & Roxolanos. Et paulo post. et sub Idijs inquit, montibus Amadoci & Nauari, ubi Ptolemæus habet καὶ ὑπὲρ τὰ ἴδια ὄρη ἀμαδοκοὶ καὶ ναυαροὶ. Ostendat quæso homo iste monstrificus Idios montes in hac Sarmatia, & fatebitur eū acutijs Ptolemæo uidisse. O insulsum ac puerilē interpretē, imo uerius Lethargicū, qui nō meminit supius Amadocas montes esse expositos, sub quibus tanq; proprijs, aut cognominibus, Ptolemæo referente, Amadoci populi habitant. Iste uero bonus uir, montes ipsos proprio nomine Idios uocari autumat. hinc autem ad Iazygas Metanastas transeamus, quos Interpres ad hunc modum definit,

I A Z Y G E S.

Iazygēs inquit, Metanastæ terminos habent a Septentrione parte Sarmatiæ in Europa dicta ab austro eam partē quæ est Sarmaticorum montiū usq; ad montē Carpatū, Ab occasu & meridie præfatā Germaniæ partē a Sarmaticis montibus ad Carpaten. i. Danubij fluuij usq; ad scissionē Tibisci amnis qui ad arcū fluit. Ne expectes o Lector notationē nostram: quæ fieri posset circa Carpatū montē, aut scissionem Tibisci amnis, Danubio cocūtis, quāuis Carpaten aut Carpatem scdm̄ terminationē oino latinā dicere debuit, sed hoc potius te rogamus, quid hoc sit a Sarmaticis inqt̄ montib. ad Carpatū Danubij usq; scissionē Tibisci? Taces? Quod igit̄ monstrū dictionis. hoc est? An ex industria his uerborū inuolucris Lectorem pendulū ludificari uoluit: an Ptolemæū non intellexit sic dicentē. *ἰαζυγῆς οἱ μετανάστασιν ὀρίζονται ἀπὸ μὲν ἀρκτῶν σαρματίας καὶ ἐν εὐρώπῃ τὴν εἰρημλίαν μέχρι τῆς νοτίας τῆς σαρματικῶν ὀρέων πέρατος, ὡς τῆς καρπίας τῆς ὄρεος ἀπὸ δὲ διίσσεως καὶ μεσημερίας τὴν τε εἰρημλίαν μέχρι τῆς γερμανίας τὴν ἀπὸ τῆς σαρματικῶν ὀρέων ἐπὶ τὴν καρπιν τῆς δαουβίης ἐπιστροφῶν. καὶ τὴν ἐντεῦθεν μέχρι τῆς δαουβίης ποταμῶν, τὴν μέχρι τῆς ἐκτροπῆς τῆς βίσιος τῆς ποταμῶν, ὅσις φέρεται πρὸς ἀρκτος.* Hoc est Iazyges

Metanastæ terminant̄ a septentrionibus dicta parte Sarmatiæ Europeæ ab australi fine Sarmaticorū montium usq; ad Carpaten montē. Ab occasu aut̄ & meridie dicta Germaniæ parte. i. a Sarmaticis montibus usq; flexum Danubij iuxta Carpim & parte quæ hinc est Danubij fluminis usq; diuertigium Tibisci amnis ad septentriones uergentis.

Hac nostra traductione perlecta facile quispiā Interpretis nebulas discutiet. Nihil quippe est dicere ad Carpatē Danubij, Sed iuxta Carpim ciuitatē Pannoniæ inferioris, Danubius ad meridiem flectit̄. Quem locū Ptolemæus in p̄senti definitione significauit. Neq; tñ dissimulo me uidisse exēplaria per q̄ uetera, hoc in loco corrupta, quorū alia quidē habent ἐπὶ τῆν καρπία τὴν δαουβίης ποταμῶν ἐπιστροφῶν. alia aut̄ ἐπὶ τὴν καρπία τῆς δαουβίης ποταμῶν, τὴν μέχρι καὶ ἐκτροπῆς. &

DACIA. (reliqua.)

Porro Daciæ quoq; definitionē haud dissimili errore cōtaminat. A meridie inquit Danubiū usq; a scissione Tibisci fluuij usq; ad Axiū ciuitatē, ubi Ptolemæus. ἀπὸ δὲ μεσημερίας μέχρι τῆς δαουβίης ποταμῶν τὴν ἀπὸ καὶ ἐκτροπῆς τῆς βίσιος ποταμῶν μέχρι ἀξισπόλεως. Hoc est A meridie autē parte Danubij fluminis a diuertigio Tibisci amnis usq; ad Axiupolim. At Interpres corrupto exēplari nixus, usq; Danubiū dicit, pro parte Danubij, erat enim in exemplari μέχρι, id est usq; pro μέχρι, hoc est parte. Ac ipsi quidem uidimus in plerisq; hanc mendā. Corrupit deinde nomen Alutæ fluuij quē uocat Alutatū, articulū. i. nomini proprio amnis in seite cōnectens. Est em̄ in græco ἄλτα τῆς ποταμῶν

MYSIA.

Simili errore detinetur in enarratione populorum Mysiæ inferiori adscriptorū. Littora autē inquit, ab ostio Istri maxime septentrionali, usq; ad ostia Borysthenis fluij & interiorē regionē usq; ad Hierassum amnē incolā Alpī quidem sub Tyragontas Hormatas. Nam quid nominis hoc est? Constat autē Arpios illos esse sitos sub Sarmatis qui Tyrangitis appellatur. Itaq; dicendum erat sub Tyrangitis Sarmatis. Neq; græca omnia exemplaria ab hoc uicio sunt aliena, uidi equidē in quibusdam ὑπὸ τοῖς τυραγόνταις ὠρμάταις. Adeo obnoxia est deprauationi hæc geographica disciplina, ut non modo ignotæ gentes suis fraudentur nominibus, uerū etiam Aegeum pelagus celebratissimū, haud debito appellet cognomen. In definitione enim Thraciæ Interpres hæc

THRACIA. (profert.

A meridie inquit parte Macedoniae a præfato scilicet sine usque ad Nessi fluij ostia per Pancaum pelagus. Nam ubi quæso bone uir est hoc Pancaum pelagus, nisi forte ostendere uelis in exemplari corrupto διὰ τοῦ παγκαίου πελάγους, quem locū uiciatum & ipse in quibusdam uidi. At tu nō prius fidere exemplari, neq; interpretationē adgredi debebas, quā singula quomodo constarent diligentissime explorasses. Quod autē in descriptione Chersonesi coministi, librario græco haudquaquā imputare

CHERSONESUS. (poteris.

Ubi enim Ptolemæus dicit ἡχομένιον ἢ ἡχομένιον, hoc est & adhærens promontoriū, tu scripsisti. & Echomeniū promontoriū, quasi uero Echomeniū sit propriū nomen huius promontorii.

MACEDONIA. (torij.

Rursum in descriptione Macedoniae Axium fluiū a Tesardo monte deducit, qui nusquam sed Scardus est, in confini Dalmatiæ & Mysiæ superioris Macedoniae, unde deriuatur amnis ille. Aliacmon præterea fluius ab eo perperā nominatur Alicmon. Sic & Dessaretios appellat populos, qui deparetj dicuntur.

ACHAIA.

In Achaia non exponit Heliconam montē musis sacrum, neq; Hymetū montem, sequutus ut arbitror defectū exemplaris, qualem & nos in quibusdā græcis deprehendimus. & quod multo foedius est Amphissam ciuitatē Locrorum Ozolorū non habet, nec Throniū Locrorum Epicnemidum. Sed Pythiam, Delphos, Daulidem, reliquasq; Phocidis mediterraneas, in Locris Ozolis statuit, quemadmodum & in græco quodam uetusto ipsi uidimus.

EVBŌEA.

Deinde promontoriū Eubœæ quod nuncupatur Leon ab eo dicitur Leonacra quamuis in græco sit λέων ἄκρα distinctis accentibus. In insula Thera est ciuitas Oea quæ ab ipso dicitur. Cæ-

œa, cōnexis uerum diuersis partibus orationis ἡχομία. Et quū ad has descendimus minutias, id quoq; indicandū est. q̄ tria nomina ciuitatū Sirphni insulæ, in unum exire fecit, quū apud Ptolemæum genitiui exponantur casibus σερφίφης φισλοκάνδρης σικίνης, pro quibus Interpres dicit Seriphum Philocandrum Sicinum nulla ratione id postulante.

PELOPONESVS.

In Peloponneso Elis ab eo uocatur, & prouincia, & ciuitas, quū prouincia potius Elia dicitur, et ciuitas eius Elis. & in sinu Saronico dicit, post hanc Chersonesus, scilicet nomen Chersonesi, quod est μεθώνη in præpositionem μετὰ & pronomē ἢ in scitæ resoluēs quasi Ptolemæus dixerit μεθῆμ ἢ χερσονήσος, qui tamē non solet in serie locorū interponere significationem ordinis, nisi regio aut tractus mutetur.

CRETA.

Rectius deinde in Creta dixit Leon promontorium quā in Achaia iunctis nominibus Leonacra. Sed ubi apud plerosq; uetustos est ἱεράπετρα uno accentu, hoc est Ierapetra, hic nosster diuisim posuit. Hiera Pytna. Contra uero ubi est ἱτανόπολις πόλις apud Ptolemæum ab eo scribitur Itanospolis. Sic & inferius quū sit Cifanius ciuitas, ipse fecit Cifamus oppidum. hoc autem tolerabilius est, quam ciuitates quasdam omnino reticere. Gnostus enim illa clarissima, & Lyctus apud eum non apparent. Hactenus Europam percurrimus, non quidem singula quæq; minuta notantes, sed passim quodammodo si quid ineptum uidebatur indicantes. Nunc uero ad Libyæ transimus initium, Mauritaniam nempe Tingitanam.

MAVRITANIA TINGITANA.

In huius definitione hæc legunt uerba Interpretis Mauritaniam Tinganicam latus quod occasum spectat terminatur usque exterius mare quē oceanum occidentalem uocamus. Oceano quod a freto incipit herculeo usq; montem maioris Atlantis iuxta descriptionem hanc. Quæ quidem Tinganicam uocat quæ rectius Tingitana dicitur, secundū formam legitimā, id parum fuerit, Quæ autē præpositionē usq; pro ablatiuo casu parte posuit, hoc profecto sententiā interturbat historiæ, ac interpretis damnosam securitatem indicat, quippe qui non animaduertit in græco exemplari mendoso μέχρι scriptum esse pro μέρες, quemadmodū in alijs quoq; locis ostensum est. Itaq; ubi dicit Iacobus terminatur usque exterius mare dicitur dumerat terminatur parte externi maris & c. in græco enim esse debuit μέρες ἢ ἐκτὸς θαλάσσης. In enumeratione autē gentium prætermisit Macanitas, Verues, Volos, Bilianos, Eangananos, atq; Nectiberes montes autē Tingitane adgressus hæc profert. Et Phocia inquit, mons extensus a minori Atlante ad Rysadirum pro-

montoriū, quod est in littore. Et Durdus quod
 rum occidentaliora gradus habent 10. 29 $\frac{1}{2}$. &
 15. 29 $\frac{1}{2}$. Ryssadirū non est promontoriū ut iste
 autumat, sed situm inter duo promontoria, Se-
 stiarīam & Metagonitem, ad hanc Ryssadirū est
 ad littus maris iterni, quo scilicet Phocra mons
 nequaquā extenditur, sed ad Vssadiū promon-
 toriū extenditur, quod spectat Oceanū Atlan-
 ticū. Subdit & Durdus mons, quasi uero Dur-
 dus sit in Tingitana totus, quū ne tertia qdem
 pars eius plene sit in ea, Ptolemæo dicente $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha$
 $\delta\omicron\upsilon\sigma\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\delta\upsilon\tau\iota\kappa\omega\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$ $\omega\mu$ $\delta\epsilon\sigma\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha$ $\lambda\omicron\iota\pi\acute{\alpha}$. Iste au-
 tem dixit quorū inquit occidentaliora gradus
 sunt & c. Incertū est ad quid referat pronomen
 quorum, nam si ad ambos montes Phocram &
 Durdum, errat, quum Phocra mons iam sit de-
 finitus, ad Atlantē minorem & Vssadiū pro-
 montorium. Si uero ad occidentaliora Durdū,
 quāuis uerba id non præferant, cur quæso ad-
 scribit duos numeros? quorū posterior ad ori-
 entaliora Durdū attinet, quēadmodū in sequenti
 Mauritania Cæsariēnsi aperietur. Porro &
 montē Diur appellat Diorū contra oēm rōnē.

MAVRITANIA CÆSARIENSIS.

Hanc ingrediētes Sigam fluuīa Ptolemæo
 designatū non offendimus in traductione Iaco-
 bi. Quin & ciuitas quæ uocatur Iulia Cæsarea
 ab eo inscribitur Iol Cæsarea, quemadmodum
 in primo etiam libro, capite quintodecimo, &
 in octauo scilicet in prima tabula Libyæ, quū in
 fine huius Mauritanīæ Cæsariēnsis ab eo ipso
 nuncupetur Iulia Cæsarea, sicut & insula ei ad-
 iacens. Quā nomenclaturę inconstantiā in græ-
 cis æque deprehendimus, adeo nemo fere est
 qui mendosa exscribere curet exemplaria. Hoc
 autem parum est præ eo, q̄ in montibus huius
 Cæsariēnsis deprehenditur. Nam Garam &
 Valuam, & Buçaram, montes haud incelebres
 omnino prætermittit Iacobus. Enabafos demū
 populos qui supra Cinnabā montem sunt, sta-
 tuit ipse sub eo monte, atq; idcirco ad Libyam
 usq; internam detrudit, tametsi mons ille in con-
 fini Cæsariēnsis & Libyæ internæ situs sit. Rur-
 sum quū Toduca populi iuxta fontes Ampsa-
 gæ fluuīj degant, eos iste uocat Todos, de quib;
 bus hæc incomposita profert uerba, Post in-
 quit Todi & apud fontes Ampsagæ fluuīj,
 in græco quidem sano erat $\tau\omicron\delta\omicron\upsilon\kappa\omicron\upsilon$ cuius no-
 minis postremā syllabam pro coniūctione $\kappa\alpha\iota$
 accepit. Contra uero in Catalogo ciuitatū ubi
 Ptolemæus habet $\omicron\upsilon\iota\lambda\lambda\alpha$ $\kappa\acute{\omega}\mu\eta$ iste coniūctis no-
 minibus unum facit uillacoma. Et paulo ante fi-
 nem catalogi ciuitatum Africæ dicit, Neapolis
 quæ & Leptis media. Quū autem Leptis parua
 antehac sit exposita, ostendat quæso reliquam
 extremam, si non monstra aut mendacia fingit.
 Deinde gentes enumerans. Tenent autem in-
 quit occidentaliora Africæ usq; ad mare Cirten-
 sij Cannabathræ, ubi Ptolemæus $\kappa\iota\tau\eta\sigma\iota\sigma\iota$ $\kappa\alpha\iota$

$\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\tau\alpha$ $\delta\omicron\upsilon\sigma\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$. Interpres autem ex coniūctione $\kappa\alpha\iota$
 & nomine populorum $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\tau\alpha$ $\delta\omicron\upsilon\sigma\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$ unum fecit no-
 men $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\tau\alpha$ $\delta\omicron\upsilon\sigma\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$. Sed missas faciamus huiusces-
 modi minutias, definitiōem Cyrenaicæ quam
 Iacobus Interpretatur audituri.

CYRENAICA.

Cyrenaica inquit prouincia limites habet
 ab occasu Syrtim magnam & Afros iuxta
 lineam quæ a Phileni aris uersus meridiem
 pertinet usq; finem cuius gradus 46 $\frac{1}{4}$ 29.
 Hunc eundem numerum uidere licet superius
 Phileni aris adscriptum quare si numeris fiden-
 dum est, Cyrenaicæ latus occidentale, quod re-
 uera quatuor gradus per latitudinē complecti-
 tur, non excedet dimidiū gradum, & id quidem
 in eodem parallelo, quando numerus latitudi-
 nis utrobique idem est. Septentrionale latus autē
 producit a secessu Syrtis magnæ, usq; Dardanī-
 dem ciuitatem, Dardanidē quidem uocat, quæ
 in libro quodā uetusto ac tabulis exactissimis
 legitur $\delta\alpha\rho\upsilon\tau\epsilon$, hoc est Darnis duabus syllabis,
 Apud eum quoq; in descriptiōe maritimę Dar-
 nis sed post Zephyrium promontoriū, nec ta-
 men ideo abstinet ab incongrua declinatione,
 quin secundo dein uersu Dardanidem uocat,
 Ab ortu inquit, Solis fines habet Marmari-
 cæ partē iuxta extensam lineam a Dardanī-
 de uersus Austrum. Puerilis nimium est hæc
 traducendi securitas, imo potius inconstantia.
 Nec tamen statutum est omnes introspicere an-
 gulos, quanquā nescio quid nominis offendi-
 tur in tertio uersu numerorum, Hyphaloe ori-
 hus, id est maritimæ statiōes. Item in tertio post
 hunc Heraclea, scilicet tanquā ciuitas quum in
 græco sit $\eta\epsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\omega\upsilon\rho\gamma\omicron\delta\omicron\varsigma$, id est Herculistur-
 ris. Iam uero montes exponens hæc uerba pro-
 fert, habet autem inquit prouincia montes Her-
 culis Cænas appellatos. Ptolemæus uero $\epsilon\chi\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$
 η $\epsilon\pi\alpha\rho\chi\eta$ $\delta\epsilon$ $\tau\epsilon$ $\tau\alpha$ $\kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\upsilon\alpha$ $\eta\epsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\delta\iota\upsilon\alpha\varsigma$. Quū
 autem η $\delta\iota\upsilon\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\delta\iota\upsilon\alpha$ ac etiam $\theta\omicron\iota\upsilon\eta$ conuiuium
 significat uel cænam & $\delta\iota\epsilon$ aut $\delta\iota\upsilon\eta$ $\delta\iota\upsilon\epsilon$ hares
 hæc cumulum, cur quæso potius dixit Herculis
 Cænas, quam Herculis harenas? An quia Her-
 culem poma Hesperidum hortis ablata, in illis
 montibus cænitasse somniauit. An quia magis
 decet uirorum fortium monumenta a uolupta-
 tum materia, quam luctationum instrumentis
 aut locis denominari? Ad hæc cur in descripti-
 one Marmaricæ & Aegypti, montem qui uoca-
 tur $\delta\iota\upsilon\omega\delta\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon$ θ non uocauit Cænatium mon-
 tem, sed Harenosum potius, quum ille quoque
 ab eodem uocabulo uariæ significationis co-
 gnomentum accipiat. Reliquos autem montes
 Velpos & Becolicum ac paludes maritimos, &
 eum quia Lachone diuertit fluuio in totū silet.

MARMARICA.

In Marmarica post ora Nili dicit Geronos-
 tium, ubi græcum est $\gamma\epsilon\rho\rho\mu$ $\delta\omicron\rho\iota\omicron\mu$, ac mox dein-
 de Eregina Strobonidīs palus, quod uere mon-

strum uideretur ni quispsam Aedipodis acumen
 habeat ut ænigmata soluat. Ptolemæum equi-
 dem intelligo dicentem ἐκρηγμα σιρβωνίδος ἡ λίμνη,
 hoc est eruptio Sirbonidis paludis. Sic infe-
 rius quoque in enarratione populorū ac particu-
 lariū locorum Marmaricæ, græca dimittit inta-
 cta, præterquam quod elementis latinis ea figurat,
 apud eum nancq̄ est Diammos. & Abrochos re-
 gio, hoc tamen tolerabilius paulo est quā quod
 de Sirbonide palude dixit, quanquā ne hic qui-
 dem proprietas eius regionis latino lectori ex-
 plicetur, ad quod maxime inspiciere debet Geo-
 graphus. Itaque a Ptolemæo uocatur δίαμμος ἡ
 ἀβροχος χώρα, hoc est Harenosa & sicca regio.
 Qua breui appellatiōe multa eius regionis pas-
 sio insinuat. Ad quod respexisse uideretur Inter-
 pres in præfectura Libyæ ubi dicit Catabathos
 paruus uel profunditas, sed lenge a Ptolemæo
 aberrat nullā profunditatis sicut nisi rationē præ-
 ferente quando dicit καταβάθος, μικρός, hoc est
 si quomodo cunq̄ latine dicer. uolumus De-
 scensus paruus.

NILVS.

Postea in descriptōe Nili fluuij hæc profert.
 „ Iuxta autē inquit magnū Delta educitur ab
 „ Agatho Damone fluuiō ad Septentrionem
 „ prior qui uocatur Phermutiacus fluuius qui
 „ fluit per ostium Sebennyticum eiusque dedu-
 „ ctio gradus habet 61. 2. 30. 4. Deinde secun-
 „ dus annis Taly nomine qui exit per ostium
 „ Bolbitinū, & ipsius Taly deductio gradus
 „ habet 61. 30. 2. 3. unde ambo flumina iuxta
 „ ferme eundē littoris parall. lū iungunt Pher-
 „ mutiacū & Athribiticum & Busiricū & Bu-
 „ basticū amnes. Quænā obsecro sunt illa ambo
 „ flumina quæ a deductione Taly fluuij iungunt
 „ quatuor dicta flumina Phermutiacū scilicet, &
 „ Athribiticū & reliqua? Non quidem duo præ-
 „ dicta, scilicet Phermutiacū & Taly quæ eieff-
 „ fluit in mare Aegyptiacum per sua ostia Ptole-
 „ mæus autē nominat alterū sic dicens ὁ δὲ ποταμὸς
 „ τῆς ποταμῶς καὶ ὁ ἐφεξῆς ἡ Περμουθιακὸν ποταμὸν
 „ τὸν ποταμὸν τῆς ἀφ᾽ ἑσπέρου καὶ ἀφ᾽ ἡλίου
 „ ἑσπέρου ἡ Βουστιρικὸν καὶ Βουβαστικὸν, hoc est un-
 „ de & Buticum flumen. & quod deinde est
 „ per æqui distantem quod in nod. mariti-
 „ mæ posituræ coniūgunt Phermutiacum, &
 „ Athribiticū, ac Busiricum atq̄ Bubasticū.
 „ Nonnulla autē exemplaria pro Butico flumine
 „ habent Bubasticū quo errore adductus iste, ne
 „ Bubasticum a Bono Damone fluuio, iuxta
 „ Taly flumeneruari, ac reliqua flumina & se-
 „ ipsum coniūgere affirmaret, obtulit nomen,
 „ & dixit ambo flumina, adeo imperite ac subdo-
 „ le, ut si quis fidē ei habeat, suspicari possit Pto-
 „ lemæum Nili accolam non satis explorasse Ni-
 „ lii habitudinem. Quod si ita esset longeminus
 „ eum alia flumina & loca quæcunq̄ ab Alexan-
 „ dria plus remota potuisse describere. Si falsa

est hæc nostra de Interprete suspicio, prodeat
 quisquis eum defensus, ac dicat quæ sint illa
 ambo flumina? aut quod inferius apparet cur
 Tanam ciuitatem in Zoitide præfectura, aut
 Nomo posuerit, quum sit in ea quæ appellatur
 Phthegmati, cur item Sebennytum, in Mende-
 sia statuit præfectura, quum sit in Sebennytis
 de, cui & appellationem dicta indidit ciuitas.
 Quumq̄ in Leontopolitide sit λεοντοπόλις qui
 non dixit Leonum ciuitas, sicut superius uiro-
 rum ciuitas, sed Leonton eam nominauit. Et in
 his quidem dictio ipsa nullam habet culpam.
 Quæ uero inferius leguntur authoris uerba am-
 biguitatem imperito suggerere possunt. τὰ δὲ
 μικρὰ βρινώτορα τοῦ μεγάλου Δέλτα καὶ τῆς κάτω
 „ χώρας, καλεῖται ἐπ᾽ ἀνομοί, hoc est. Quæ autē
 „ magno Delta ac inferiori regione australio-
 „ ra sunt, uocantur Heptanomi. Iacobus uer-
 „ ro ita uertit Australiora autē inquit magni
 „ Delta & inferioris regionis Heptanomi di-
 „ cuntur. Quasi uero hi Heptanomi sint pars
 „ magni Delta, qui tamen sint extra ipsum, ad me-
 „ ridiem uersi. Inferius deniq̄ hæc eius sunt uer-
 „ ba. Conueniunt autem inquit, fluuij, qui insu-
 „ lam faciunt iuxta situm 62. 28. 2. 4. Interiectis-
 „ que paucis. Postea inquit similiter Nonius Cy-
 „ nopolites & Metropolis ab occasu fluuij uilla
 „ Cynopolita 61. 2. 3. 28. 3. Cui opponitur Insu-
 „ la Cynos uel Canis ciuitas 62. 6. 23. 3. Quo-
 „ modo quælo hæc Canis ciuitas est in insula Ni-
 „ li, quū sit australior initio insulæ? An fortasse
 „ Nilus ad meridiem resluit? An tabulæ Græco-
 „ rum damnandæ sunt, in quibus Canum ciuitas
 „ ab exortu Nili extra insulā sita cernitur? Quid
 „ quod dicit Lycon ciuitas? & non luporum ci-
 „ uitas, sicut canum ciuitas, quum inferius dicat
 „ Panton, hoc est omnium ciuitas, & quidem er-
 „ ronee. Nam in græco non est πάντων πόλις, sed
 „ πανῶν πόλις, hoc est Panum ciuitas. Ipse etiam
 „ Nonius non Pantopolites ab eo dicitur, sed Pa-
 „ nopolites quo cognomento nimirum excitari
 „ debuit, ut Panum, non Panton ciuitatem uoca-
 „ ret. Quumq̄ pene in omnibus græcis sit καινὴ
 „ πόλις, id est Noua ciuitas, hæc ab eo uocatur
 „ Cena, uel Vacua ciuitas. Ne autē minutis hu-
 „ iusmodi grammaticis iusto diutius detinea-
 „ mur ad Libyam internam transeamus, in cuius
 „ definitione hæc Interpretis uerba leguntur.

LIBYA INTERIOR.

„ A meridie inquit interiori Aethiopia, in
 „ qua Agisymba est regio, iuxta lineam quæ
 „ a prædicto fine usque limitem Hesperium
 „ magnum sinum nuncupatum interioris pe-
 „ lagi protenditur. Ptolemæus quidem, latus
 „ meridianum Libyæ internæ, terminat, ad seces-
 „ sum sinus Hesperij externi maris, iste uero nul-
 „ lam secessus mentionem facit. Deinde sinum
 „ ipsum interioris pelagi esse significat, quod om-
 „ nino a ueritate abest. In hac Libya mons est

Mandrus non iſte, quem Iacobus in ſcite vocat
 Temandrū, adnexa ſcilicet cōiunctione gr̄ca
 π ſicuti alias ſolet facere. In gr̄co enim eſt δ, π
 μάδος πορ δρ. Stachir autē amnis ab eo nuncu-
 patur Stachirus, quanquā ſuperius expoſuerit
 Stachiris fluuij oſtia & quē in Aphrica uocauit
 Cinyphum fluuiū hic ab eo nuncupat Cinyps,
 qui quū duo habeat principia, iſte adunationē
 eorum ſilentio p̄terit. Sed hoc potius cōmemo-
 randum non ſine admiratione, q̄ Gir fluuius
 maximus in duobus mōtibus Vſargala, ac Ga-
 ramantica ualle, principia habens, incertum eſt
 in quod mare excurrat nuſquā utiq̄ deſcriptis
 hoſtijs eius, & hoc etiā admirabilius q̄ Chelo-
 nides paludes eundē alumno ſuo fluuiū augēt,
 Nec minus ambigūt de Nigirē fluuiū princi-
 pia habente in Mandro & Thala montibus, in
 quē affluunt a ſeptemtrionibus duo alijs amnes
 ab exortu alius ex Lybia palude, ac item alius
 a meridie, & tamen non liquet ubi erumpat tan-
 „ ta aqua totq̄ collecta ſeculis, lam uero popu-
 „ los Libyæ enumerans interpreſ. Et Manna-
 „ cum inquit, qui ſub ipſo Thala monte ſunt
 „ & Nuborū qui tenent occidentalia uallis ip-
 „ ſius mōtis. Quis queſo ex his uerbis Iacobi nō
 „ p̄tabit Nubas, quas ipſe Nubos uocat, regere
 „ ad occaſum uallis ipſius montis Thale. Quum
 „ & paulo ante finē catalogi populorum hæc ſint
 „ eius uerba. Inter autē inquit, Libyæ paludem
 „ & Thala montē ſunt Alitambi, & Manraſi,
 „ & inter has & Nubos Armia, & Thale, ac
 „ Dolopes & Aſtracuti uſq̄ uallem montis,
 „ ubi nemo aliā uallem intelliget quā Thale mō-
 „ tis, At illa eſt uallis garamantica, uidelicet ſupe-
 „ rius inter montes enumerata, non uallis cuiuſ-
 „ cunque montis. Hinc miſelli quidā pictores pō-
 „ tius quā Geographi interpretē ſequuti, Nubas
 „ & Armias Libyæ populos Thala monte occi-
 „ dentaliores ſtatuunt ceteraq̄ multa ob ignora-
 „ tionem unius nominis perperam confundunt.
 „ Deinde a catalogo ciuitatum Iacobus ſub Nigi-
 „ ra inquit fluuiū Nigira metropolis eſt. Nō ſub
 „ Nigirē Nigira metropolis eſt, ſed ſub gira flu-
 „ uio, Gira metropolis eſt.

AETHIOPIA SVB AEGYPTO.

Aethiopiā que ſub Aegypto eſt iā ingreſſus
 non habet Aram cupidinis promontorium. Et
 quæ in primo libro uocabat̄ ab eo Ptolemais
 Thebarū, hic Ptolemais theron iſdeſt uenatio-
 num nuncupatur, Quæ Ptolemais ferarum ap-
 pellanda fuit, In expoſitione montium hæc ha-
 bet Iacobus. Montes autem inquit nominant̄
 in regione ab occaſu Nilī prodeuntes per totū
 Nilum Garbata mons, cuius mediū. 69. 6. Itaq̄
 iuxta hīſtoriam interpreſ Garbatas mons eſt
 ab occaſu Nilī, qui tñ reuera eſt ab exortu Nilī
 fluuij numeris id etiā confirmantibus Rurſum
 in catalogo populorū indicatis populis Adul-
 cis & Aualicis ſinis cognomines accolētibus,

itemq̄ Moſylis hæc profert. Quod inquit, dein-
 de ſequitur littus omme barbaricū eſt, Acaia
 autem in ſecundo eſt ſinu. Quis obſecro eſt ille
 ſecūdus ſinus? vnicum profecto ſinum Ptole-
 maus exponit Barbaricum uſq̄ Raptum pro-
 mōtorū, maritimamq̄ & adiacentē uocat Bar-
 bariam, qua demū Barbaria, interiorē, hoc eſt a
 mari remotiorē ſtatuūt Acaianā Elephantorum
 genitricem quod ita eſſe hæc Ptolemæi uerba
 docebunt ἡδ' ἐν τῷ ἑβερ μὲχρι τῆς ῥάπης ἀκρωτηρία πᾶσα
 βαρβαρία μὲν ἢ πρὸς ἀλίου ἀραία δὲ, ἢ ἐν δ' ὀρίω, hoc eſt.
 Quæ autē hinc eſt uſq̄ Raptum promōtori-
 „ um maritima quidē omnis uo catur Barba-
 „ ria quæ uero interior eſt Acaia. Nimum
 „ ſecure interpreſ ſecutus eſt exemplar mendo-
 „ ſum in quo erat ἐν Δευτέρω pro ἐν δ' ὀρίω.

Quem librarij gr̄ci errorem ipſe quoq̄ depre-
 hendi in quodam exemplari.

AE THIOPIA interior.

Poſtremo ne interna quidē Aethiopia ab huius
 hominis peccato imūnis eſſe potuit, nam in ex-
 poſitione lateris eius ſeptentrionalis ad uerbū
 „ ita dicit. Hæc inquit terminatur a ſeptentri-
 „ one lineis expoſitis meridionalibus dictarū
 „ regionum quæ ſcilicet a magno ſinu interio-
 „ ris maris uſque ad Raptum educuntur pro-
 „ montorium quod gradus habet 73. 7. 3. austra-
 „ lis. 83. 12. præterea parte Oceani Hydatici
 „ iuxta magnum ſinum, ubinam quæſo eſt iſte
 „ oceanus Hydaticus? An tantum ſibi tribuit Ia-
 „ cobus ut Oceanum alias occidentalem appel-
 „ latū, etiā nouo nomine appellare liceat? An qd
 „ in exemplari mendoſo legit μὲν τὸ ὑδάτικὸν ὠκεανὸν
 „ quod equidem libentius crediderim, qm̄ & mi-
 „ hi quoq̄ ex multis unum hoc in loco corruptū
 „ in manu exemplar incidit.

ASIA.

In deſcriptione eius regionis quæ pprie Aſia
 uocatur ciuitas quæ a Ptolemæo uocat̄ πάλαια
 ὀνήσις ab Interprete dicūt coniuñctis nominis
 bus Palæſcepsis, quæ potius appellari debuit
 uetus Scepsis, ut ab alia eiſdem nominis ciuita-
 te diſtingueretur. Deinde poſtremā deſcriptio-
 nis maritimæ corrupto nomine Gonum uocat,
 quæ ſecundū Ptolemæū Caunus nuncupatur,
 cuius numeris adnotatis mox hæc interpreſ
 uerba legunt̄, quibus orientale latus Aſiæ de-
 „ ſcribere conatur. Ab oriente inquit Lyciæ, a
 „ Metacauno finē uſq̄ ad Epechontem fluuiū
 „ um. 59. 2. 37. 2. 3. a quo & a meridie termina-
 „ tur per Lyciā iuxta Milyadē ciuitatemq̄
 „ uſq̄ finem cuius gradus 61. 37. 2. 3. Et Pam-
 „ phylia per lineā a fine predicto uſq̄ Epech-
 „ ontē annem. Hic opus eſt Oedipode qui no-
 „ bis ediſſerat quis nam ſit ille Metacannus finis
 „ aut ubi nam inueniamus Epechontem fluuiū,
 „ quidque ſibi uelint duplices numeri eidem
 „ aſcripti. Si em̄ Oſtia fluuij denotant, hæc oſtia
 „ profecto ſupra totam Lyciā, ſcilicet in conſi-

nenti sunt. Nam fōtes esse nemo fatebitur, nisi quam ostijs apparentibus. Sed quid opus esse Oedipode dixi? Auctor ipse Ptolomeus Interpretem ridiculum coarguet his uerbis. ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν, λυκία τε ἀπὸ τοῦ μετὰ καῦνον πέρατος μέρους τοῦ ἐπέχοντος μοίρας ν δ Σ. λ ρ γ ἀφ' οὗ ἡσυχία ἀπὸ μεσημβρίας ὀρίζεται πρὸς λυκία καὶ μιλυσία πόλιν μέρους πέρατος οὗ δέσσης ξ α λ ρ γ. ἡσυχία παμφυλία καὶ πρὸς ἀπὸ τοῦ ἐρημιῶν πέρατος γραμμῶν ἕως τοῦ ἐπέχοντος μοίρας ξ α γ. λ η ρ β. ubi itaque dicendum erat a termino post Caunum, iste scripsit a metacauno sine præpositione μετὰ, cum nomine καῦνον connexis. Et rursus ex participio ἐπέχοντος fecit nomen fluij, magna ac intolerabili culpa sua, quanquam ipse quoque exemplar quoddam uiderim eo in loco uiciatum. Iam uero in catalogo Ciuitatum exponit Apolloniā penes Labanum, & Heracleā iuxta olbam, ubi non iniuria dubitandum quidnam per Labanū & Olbam significet, quum in situ earum ciuitatum per numeros inuestigato, nec mons alterutro talium nominum apparet, neque fluuius. Post hæc autem monstra, in catalogo ciuitatū omnes quæ sunt a Doryleo usque postremam Gaζanam statuit in meonia, scilicet in confinibus Mysiæ & Lydiæ ac Phrygiæ, titulo id ostendente, & tamen omnes dictæ ciuitates sunt in Phrygiā magna, cuius inscriptionem una cum nominibus duarum ciuitatum quæ uocantur Cadi & Sinnaus, Interpretes cæcutiēs prætermisit. In catalogo insularū est quæ uocatur Astypalea patria Phalaridis Tyranni, dicente Ptolemæo ἀστυπαλαίας ἢ πόλις hoc est Astypalæa ciuitas, Interpretes autē dixit Asty antiqua & ciuitas, scilicet nomē insulæ dissoluens ἀστυ & παλαία pro articuloque ἢ coniunctiōem copulatiuam suggerens. Tale monstrum fecit rursus in nomine insulæ Co, dixit enim Coa ciuitas ubi Ptolemæus habet κω ἢ πόλις uolens repræsentare Co insulæ ciuitatem. Hic autem omisit Synam insulam, ac inscriptiō nē Rhodiensis pelagi & Carpathij. Quo fit ut Cæsus insula & Carpathus atque Rhodus putentur esse in Myrtoō pelago, quandoquidē titulus pelagi insulas cōplectentis nō est mutatus. Deinde pro Chelidonijs scopulis qui Lyciæ adiacent, apud eū legitur Chelidonia insula quum sint quinque numero. Crambusam uero insulam Pamphylie adiacentem in totum prætermittit.

CAPADOCIA.

In expositione lateris orientalis Capadociæ hæc præfert interpretes. Postea inquit linea quæ præducitur iuxta montes Moschorū usque finem cuius gradus. 72. 3. 42. 24. & linea quæ iungit finem prædictum. Hoc ergo latus orientale intra Colchidem produceretur. Nam Phasis ciuitas Colchidis habet hos eosdem fere numeros fini dicto ascriptos quare linea quæ ut ipse dicit iungit finem prædictum, introrsum

nescio quo porrigeretur, sic enim & pendula est Interpretis dictio ut non sit percipere cum quo coniungat finem prædictum. Deinde ubi Argei montis terminos exposuit mox subdit, unum de fluuiis magnus appellatus fluens. Euphrati imiscetur iuxta gradus & c. Verum fluuius ille μέλας hoc est niger fluuius appellatur, unde & Melicena pars Armeniæ parua dicta esse uideri potest. Iacobus autem pro μέλας legit μέγας. Deinde non apparent in translatione Iacobi duæ postremæ Ciuitates Capadociæ & præturæ Tyanidis quæ nuncupantur Baçis & Stala.

CILICIA.

In Ciliciæ descriptione Claudunt Manicæ pylæ uel portæ, ut interpretes appellat, quum tamen superius in expositione lateris Ciliciæ orientalis usque Amanicas dixerit pylas, adeo in circumspæctus est homo iste ut omnino non curaret constanciam translationis suæ, sed solūmodo exemplari quantumcumque mendoso inhiat, quum longe alia opus sit diligentia si quis idonee geographiam traducere uelit.

SARMATIA ASIATICA.

Iam in Sarmatia Asiatica querat aliquis Psachim fluuium, ac Gerusam ciuitatem, quæ inter eum fluuium & Atticitem fluuium est. Nam quod in definitione huius prouinciæ Tanaim bisponit, notare supersedimus, quanquam in proprio eius exemplari hoc peccatum animaduertimus. Et ipso inquit Tanai fluuius usque eius ostia ad Maotim paludem, & ab his orientali parte Tanais usque Cimeriū Bosphorū. Dicendum enim fuit & orientali parte Maotidis paludis, a Tanai usque Cimerium Bosphorum. In expositione autem lateris meridiani hæc ab eo proferuntur. A meridie inquit, terminatur deinde parte euxini ponti usque Coracem fluuium per littus & hinc linea Colchidis & Iberiæ & Albanie usque latus Hircani maris. Quid quæso est quod ait per littus? Quis enim crederet Sarmatiam cōtinentem ultra littus etiā Euxini ponti euadere? non sic nungatur Ptolemæus dicens. ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῶ ἐν ταῦδε μέρει τοῦ εὐξείνου πόντου μέχρι κόρακος ποταμοῦ καὶ ἡσυχίας ἡσυχίας πρὸς ἀλλήλων γραμμῆς κολχίδος ἡσυχίας καὶ ἰβηρίας μέχρι τῆς ἡρεκαίας ἡσυχίας καὶ κασπίας δαλασσης πλυνῶς. Hoc est a meridie autem parte quæ hinc est Euxini ponti usque Coracem fluuium & ab hinc æquidistanti linea Colchidis & Iberiæ ac Albanie usque ad latus Hircani maris quod & Caspium dicitur. At Cæcutiens Interpretes pro παραλλήλων, nisi fallor accepit πρὸς ἀλλήλων, aut sequutus est errorē alicuius scioli, qui nō intelligens mentem auctoris pro παραλλήλων supposuit πρὸς ἀλλήλων. Quod si Ptolemæi

fuisse hoc uerbum, non iniuria, obiceremus ei quod Sarmatiam a meridie reliquisset inde finitam, quandoquidem ab ostijs Coracis fluij in finitam possunt educi lineæ, per Colchidem Iberiamque & Albaniam ad latus Hyrcani maris, Incertum itaq; est, quæ earum Sarmatiam a meridie definiat, quantaque sit longitudine, quæ terminus eius ad dictum latus Hyrcani maris, nullo sit numero expositus, recte igitur Ptolemæus definiuit hoc latus meridianum tam longitudine quam positura, non enim nisi una ab ostijs Coracis duci potest, ad latus Hyrcani maris, que æquinoctiali æquidistet, hæc præterea nobis testimonio est, quod hæc pars lateris meridiani ad ostia Coracis & Soanæ fluij terminatur, quæ quidem eandem habet latitudinē graduum .47. idest æque ab æquinoctiali abscedunt lineæ. Ne tamen diffitemur Colchidis paruum quendam angulum, supra hanc æquidistantem lineam euadere, si numeris credimus Neque id definitionem institutam redarguit, quum in geographico tractatu uniuerso satis sit ad propinquū ueritati accedere. Illud autē reprehendendū quod interpret nullam de latere orientali Sarmatiæ facit mentionem, eius enim hæc sunt uerba post Coracis fluij ostia. Finis.

„ q̄ hinc est ad Colchidos latus. 75. 47. 2. Qui
 „ deinde est ad terminum Iberiæ in quo Sarmatice Pylæ. 77. 47. Deinde qui ad Albaniam usque Hyrcanū Pelagus in quo est post Saonæ fluij ostia quorum gradus dicti sūt 36. 47. Reliqua deinceps exponuntur absq; ulla lateris orientalis mentione. Atque Ptolemæus id latus colligit ex parte Hyrcani maris, ab ostijs Soanæ fluij, ad ostia Rha fluij ac portione quadam eiusdem fluij Rha, & meridiani cuiusdam portione ad terram ignotam per meantis.

ARMENIA MAGNA.

In Armenia magna intercidit occidentale latus eius, his uerbis. Ab occasu parte Capadociæ secundum expositam ponti Capadociæ cum usque Colchidem per moschicos montes lineam. Atqui talis linea Pontum Capadocium dirimit solūmodo a parte Armeniæ, que supra Euphratem est, reliqua uero pars eius a Capadocia determinatur portione Euphratis quæ est inter Moschicos montes & Taurum montem. De quo Euphrate fluuij inferius hæc profert interpret. Sunt & alij montes nota digna predicta scissione Euphratis fluij & hic item uocabulū *με εν βορρην* in scissionem uertit, nullam prorsus scissionem habente Euphrate, sed diuertigium iuxta Moschicos mōtes. Nam a fontibus suis ad occasum fluit, donec in itia Moschicorū montium paulo excedit, hinc autē ad meridiem uergit, ita, ut qui prius æquidistantem pene æquinoctiali tenuit fluxum, iam sub

eodem fere meridiano Taurum mōtem petere uideatur. Hoc eodem luto hesitat homo iste in Catalogo ciuitatū. In parte inquit superius concepta usq; ad scissionem Euphratis sunt magis quidē septentrionales regiones incipientibus ab occasu Basilissena & Hobordena & Arsia subq; hac Acilesena & Astanitis & penes fluij scissionē Sophena. Scissionē Euphrati tribuit nullū suscipienti flumē externum, sed ipsum solū & cōtinuum scindi in sinuat. De quo iā non ampliorē fecimus sermonē, quū hoc interpretis deliramentū palā omnibus sit lectoribus. Verū hoc quoq; notandū est, qd regiones ac ciuitates hinc enumeratæ in parte Armeniæ superius cōcepta, ut ipse dicit statuuntur, quū sint in parte media, q̄ scilicet sub dicta parte Armeniæ est, Armenia quippe in tres partes per longitudinē diuidit, Euphrate fluuij, & mōte qui Tigridis supiacet fontibus. Suprema autē partis regiones ciuitatesq; iam expositæ sunt. Hic autē subiacentis Euphrati partis regiones ac ciuitates enumerat Ptolemæus. In parte autē infima duas postremas omittit ciuitates, quarū noīa sunt Tigranoama & Artagigarta. Sic & Carpasas insulas iuxta Cyprū p̄termittit

SIRIA,

Deinde in Syria nescio quos mōtes Damascus & Palmyreos somniat his uerbis. Irrigāt regionē & alij fluij, a Palmyræis fluuius cuius fines &c. Numerisq; interiectis, mox inquit a Damascus montibus fluuius Chrysochoras. Damascus quidem ciuitas sita est inter Libanum & Antilibanū montes, quorū neutri dicuntur Damascus montes, Atq; Ptolemæus dicit *ο τε πεδονα παλμυρησων* ac paucis interpositis *ηδ ο πεδονα δαμασκων* *πεδονα* horū em̄ fluuiorū alter Ptolemæo referente Palmyrā ciuitatē præterfluit, alter autē Damascū. Sequutus est mendosū exemplar in terpres credulus ac imperitus, quale & ipsi unū uidimus, in quo erat *ο τε πεδονα παλμυρησων*, & post pauca *καὶ ο πεδονα δαμασκων* *ο πεδονα*, hic autē mirari fortasse licebit, quū dicti duo fluuij terminos habeāt in ipsa Syria, ubi nā sunt eorū ostia in mare p̄sertim si sunt fluuij ut appellant, q; & de Iordane dubiū est qui totus pene est in Iudæa, sed prosequamur somnolentiam interpretis.

ARABIA.

In definitione Arabiæ petrae plurimū errat, Arabia inquit terminat ab occasu parte Syriæ exposita, p̄termittit cognomentū huius Arabiæ, non em̄ dicit petrae, ab occasu uero eam parte Syriæ definit, quū tamē tota sit sub Syria, ab occasu autē adiacet Aegypto. Itaq; ab occasu definit non parte Syriæ sed parte Aegypti. Rursum a meridie inqt, iteriore sinu Arabici pelagi qui gradus habet 63 2. 29 2 3. Est iuxta Hie

33 iopolitem a notato sine apud Aegyptum usque
 33 ad promontorium quod iuxta Pharam est &
 33 gradus habet 66.29. Villa uero Elana quae
 33 iuxta sinum est eiusdem nominis gradus ha-
 33 bet 65 $\frac{2}{6}$. 29 $\frac{2}{4}$. ab oriente linea emissa su-
 33 pra expositum Syriae orientalem terminum
 33 & iuxta Arabiam felicem usque sectionem
 33 quae gradus habet 70.30 $\frac{2}{2}$. Iuxta autem Ere-
 33 mum Arabiae supra reliquam lineam tendit, o-
 33 mitto quod praeter consuetudinem auctoris sinum
 Arabicum uocat pelagus. Nugationem uero
 reliquam non iniuria notamus. Nam omnia haec
 uerba interiore sinu Arabici pelagi qui gradus
 habet 63 $\frac{2}{2}$. 29 $\frac{2}{2}$. & sinu iuxta Hieropolitem
 a notato sine apud Aegyptum, haec inquam uer-
 ba unicum significant locum, scilicet secessum
 sinus Arabici, iuxta heroum ciuitatem, is enim
 secessus habet gradus 63 $\frac{2}{2}$. 29 $\frac{2}{2}$. sicuti uide-
 re licet in definitione Aegypti. Is denique est se-
 cessus quem ipse sinum uocat iuxta Hieropo-
 litem. Is postremo est notatus finis apud Aegy-
 ptum. At Interpres coniunctionem copulati-
 uam interserit, in tantumque uerba producit, ut
 uideantur plura loca in sinuari. Ptolemaeus ue-
 ro Petraeam definiri a meridie significat, A-
 rabici sinus parte, ab exposito termino iuxta
 Aegyptum, usque promontorium quod apud
 Pharam est, habetque gradus 65. 28 $\frac{2}{2}$. & Ela-
 nite qui hinc est sinu, usque ad eius inflexio-
 nem, quae habet gradus 66. 29. habere autem
 & Pharam uicum gradus 65. 28 $\frac{2}{2}$. Elanam ue-
 ro uicum adiacentem secessui sui cognominis
 habere gradus 65 $\frac{2}{6}$. 29 $\frac{2}{4}$. sed nec hoc praeter-
 eundum quod Pharam uillam bis contami-
 nat, quum illi primum adiungit praepositio-
 nem κατὰ ac Catapharam uocat deinde cum
 addito μὲν eam Mempharam uocat Inde puer-
 rilem eius intellectum intelligere licet quum Pto-
 lemaei locum interpretatus est ubi gentes ac re-
 giones Arabiae petraeae exponit. ἀπὸ μὲν Δύσεως
 τῶν ὀρίων τούτων πρὸς τὴν αἰγυπτίαν ἢ σαρακηνὴν
 πρὸς ἡμᾶς. καὶ ὑπὸ τῶν ἢ μουνηχιάτις. Interpres ab-
 33 occasu quidem horum montium iuxta Aegy-
 33 ptum Saracem. deinde conuētus quidam
 est. Illud equidem praetereo quod pro nomine
 regionis *Σαρακηνή* posuit nomen populorum Sa-
 racem. Quod autem pro nomine Regionis quae
 Munychiatis nuncupatur conuentum quendam
 interpretatus est. id uero insulsiatam hominis
 palam indicat, uidetur enim hoc nomen *μουνη-
 χιάτις* sic accepisse, ut populari quodam loquen-
 di modo dicitur monachatus, prioratus. Itaque pro
 monachatu conuentum posuit, tanquam fortasse
 honestius ac gratius nomen. Si quis aliter huius
 hominis monstrifici nebulas dissoluere confi-
 dit, eum libenter audiemus. Quippe sine huius
 lucubratiunculae statuimus, non tam irridere
 hominem, quam lectores suos commoneface-
 re, ne erroribus puerilis Interpretis implicentur.

MESOPOTAMIA.

Libenter rursus audiemus, quidnam uelit In-
 terpres uerbis suis quae post catalogum ciuitatum
 Mesopotamiae Tigridi fluuius adiacentium pro-
 fert. Namque exposita ultima earum Apamia, Sub-
 qua inquit comixtio Regij fluuii cum Tigride
 est, & media prope regio. In alia autem media regi-
 one ciuitates haec. Subiunguntur autem ciuitatum no-
 mina cum numeris suis. Vbi quaeso est illa comi-
 xtio Regij fluuii cum Tigride? Regius enim fluuius
 us Euphrati infunditur haud multum citra Seleu-
 tiam, quemadmodum superius expositum est post ca-
 logum ciuitatum Euphrati adiacentium. Et sub
 Apamia Euphrates Tigridi coit, sicuti in histo-
 ria definitionis Mesopotamiae apparuit. Cate-
 rum cum uideatur in sinuare duas medias regiones,
 quanam est illa altera & prior quam ipse etiam sub
 Apamia esse significat. At Apamia in ultima ut
 ita dicam cauda Mesopotamiae est haud procul a
 confluente Euphratis & Tigridis. Ania duerto
 equidem Ptolemaeum exposuisse tres ordines ciui-
 tatum Mesopotamiae. Primum quidem earum quas Eu-
 phrates alluere dicitur. Secundum autem earum quae Tigri-
 di adiacent. & tertium reliquarum. scilicet mediae. Prio-
 ris autem regionis mediae ciuitates non uideo, nisi
 Interpres ut est monstrificus alteros mihi addat
 oculos.

ARABIA Felix.

In Arabia felici descripturus maritima sinus
 Arabici haec habet Interpres. Post limitem inquit
 Arabici sinus iuxta Elanitem sinum iteriore, qui
 limes dicitur est habere gradus 66. 28 $\frac{2}{6}$. Mo-
 diana &c. Hic quidem limes a Ptolemaeo exposi-
 tus est in latere meridiano Arabiae desertae. Inter-
 pres autem eum locum sicuti supra indicauimus o-
 mino praetermisit. Adde quod numerus quem hic ad-
 scribit ei limitis. scilicet 66 $\frac{2}{3}$. 28 $\frac{2}{6}$. non est illius limitis,
 sed Omniae ciuitatis quae est intra motana A-
 rabiae felicitis, priora. scilicet maritimarum. Interpres autem Mo-
 dianam ponit primam, Omnia ciuitate praetermissa, nu-
 merisque suis ad limitem dictum falso translatis.

Scythia intra Imaum montem.

Iam praetermissis quibusdam minutis ad Scy-
 thiam intra Imaum montem transeamus, ubi etiam
 haec uerba offeruntur in enumeratione montium.
 Apud autem hos inquit inter ima amnum
 montes, surgunt Syebi, quorum fines gradus
 habent 121. 58. & 132. 62. Hi montes profecto
 non sunt inter ima amnum, sed in ultima pene
 Scythia non longe a terra ignota numeris idatis
 testantibus. Imo supra eos montes a quibus de-
 fluunt omnes memorati in hac Scythia amnes.
 Postea in Catalogo gentium Erynimos, Asio-
 tas, Aorfos, populos in totum praetermittit. In
 Scythia autem extra Imaum montem omisit E-
 modos montes. In Serica postquam exposuit
 Echarden fluuium gentes enumerat, ac alium
 item fluuium Bantissum interserit, postremo-
 que Catalogum populorum absoluit. Sic &

fluuiorum expositionem, & gentium Catalogum negligenter interrumpit. Mirandum cum terni fontes binorum annium hic exponantur, quibus nam ostijs in mare effunduntur, an fortasse terra absorbentur, aut uirtute Solis in climatibus etiam illis exhalantur. Idem & de Ario fluuio Ariæ mirandum cuius fontes quidem sunt in Sariphis & paropaniso montibus, Ariæ adiacentibus. Confluxus autem in palude Ariæ. Deinde Paropanifadas excipere a Bactriana Dargamanim fluuium insinuat, qui tamen in Paropanifadis ortus Oxo in Bactriana infunditur. In Catalogo populorum sub Parsietis quos corrupto nomine uocat Parocetas, ponit ipse Parsios. Quum itaque Parsietæ sint omnium australissimi, Parsij in Arachosiam incident. Arachosia autem Arachorum fontem quem facit fluuius regionem permeans, in totum silet. In definitione Gedrosia habet Interpreter, Gedrosia inquit terminatur ab occasu. Carmania iuxta meridionalem expositam lineam usque mare. Constat Carmaniam & Gedrosiam habere communem terminum, scilicet lineam quæ ducitur per Persicos montes. Verum tamen hæc linea non est meridionalis, ut eius uerbo utamur, hoc est sita sub eodem meridiano, quando ne ipsi quidem Persici montes recte ad septentriones uergunt. Sicuti uide relicet in ipsis prouinciarum descriptionibus. Quotiens in India quæ intra Gangem est uocabulo scissionis abusus est, ubi de fluuijs tractatur non amplius recensebo. Satis enim superque hominis insulitas circa hoc uocabulum superius indicata est. Cæterum Ptolemæus descripturus ciuitates mediterraneas Paralia regionis Soretarum hunc præfert titulum. Παλιάς σωρητιῶν μεσόγειοι πόλεις, hoc est Paralia Soretarum mediterraneæ ciuitates. Hic Interpreter Soretarum inquit penes littus mediterraneæ. Quomodo quæso mediterraneæ sunt si circa littus? Nō animaduertit hoc nomen Παλιάς sub eadem terminatione utriusque generi accommodari, Itaque si non errasset Interpreter dicendum fuit Ptolemæo Παλίου σωρητιῶν. Cæterum ipse quoque Interpreter superius in descriptione maritimæ non uertit hoc uocabulum, mox post adnotationem Curulæ ciuitatis, sed Paralam uocauit non littoralem.

IOHANNIS DE MONTE
 te Regio in penultimum septimi uoluminis caput annotationes.

Penultimū septimi uoluminis caput, sic incipit ἢ μὲν αὖ ὑπογραφή ἐστὶ καθόλου διατίσεως μέχρι τῶν τοσούτων ἔχει συμμετρώς. Interpreter, quæ sunt præscripta sunt de uniuersalis situs dispositione usque huc cum æqua dimensione habentur. Non statuimus singula uerba ada-

mussim examinare, quæ enim ab omnibus crassa quadam inspectione notari possunt consulto præterimus, uerum hoc uocabulum συμμετρώς, animaduertimus multiplici significatione distractum esse, συμμετρώς enim nunc commensile dicitur, cui apponitur ἀσύμμετρον nunc autem pro idoneo, uel competenti, aut pro congruo accipitur, qua quidem significatione in præsentia usus est Ptolemæus, non ut iste interpretatur cum æqua dimensione, quod enim æquum aut iustum est, redarguendi licentiā haud ueretur. At Ptolemæus ipse, pro sua singulari modestia, tractatum suum nunquam tam æquum esse diceret, quin aliquo loco notari posset. Sed hæc minuta grammaticis libramentis relinquamus, quale etiam illud est quod mox sequitur. ὁ φαινόμενον τῆς γῆς ἡμισφαίριον. sic a traductore expressum, Hemispherium terræ quod ostenditur multum differentibus his participijs φαινόμενον & λεκνύμενον. Non aliter huius capituli inscriptionem confusis nominum significationibus uiciavit Interpreter, ubi Armillaris Sphæræ descriptio promittitur Ptolemæo dicente, κριωπῆς σφαίρας μετὰ ἐπὶ ὀριζωνίων καταγραφῆ. ibi dixit Interpreter. Circularis Sphæræ cum habitabili descriptio. Tantum scilicet ab Idonea conuersione abhorrens, quantum κύκλος & κριός distant, id est Circulus & Armilla. Iam uero huius capituli literam uertens eodem luto hæsitat, & circularem sphæram non uno tantum loco pro armillari ponit. Sententias denique non solum uerba confundit, quod quidem plane intelligitur, si Ptolemæi literam hic inseremus. ὅτι ἀτοκὸν δὲ προσθῆναι πῶς ἔν τὸ φαινόμενον τῆς γῆς ἡμισφαίριον, ἔν ὃ ἡ ὀριζωνίων καταγράφεται ἐπὶ ἐπιπέδῳ, περιεχόμενον ὑπὸ σφαίρας κριωπῆς. ἔπειθ' ἡ πλείους μὲν ἐπικεχερίκασιν τῆ τοιαύτη δέξι, παραλογώτατα δὲ ταύτη φαίνονται κερκημύλοι. προσκίθω δὲ κριωπῆς σφαίρας ἐπὶ ἐπιπέδῳ καταγράφεται, μέγα ἐμπεριλαμβανόμενον τῆς γῆς, ὥς τῆς ὀφθαλμοδίσκου ἐχούσης, κατὰ τὴν ἐπιπέδου ἔσασ, ταῖς κοινὰς τομὰς, τοῦτε διὰ τῶν τροπικῶν σημείων μεσημβρινοῦ, ὑφ' οὗ ὑπόκειται καὶ ὁ δ' ἡμισφαίριον κατὰ τὴν ὀριζωνίων διαχοτομῶν, καὶ τοῦ διὰ συνίσης ἐν τῆ γῆ γραφομένου παραλλήλου, διχὰ καὶ αὐτοῦ τέμνοντος ἔγγραφα τὸ πλάτος τῆς ὀριζωνίων. Interpreter hæc habet Non autem incongruum est addere his quomodo Hemispherium terræ quod ostenditur describi possit in plano contentum sub Sphæra circulari. Cum igitur plures ad ostendendum id elaborauerunt, & absurdissime hac demonstratione usi fuerunt, proponatur circularem sphæram esse describendam in plano terra interius comprehensa. Aspectus itaque oculi situm habeat per quem recta linea fiat in communibus sectionibus meridiani, per signa tropicorum transit, quiue habitabilis terræ longitudinem secat, & parallelus per Syenen notatus

in terra diuidens & hic latitudinem habitabi-
lis, sic ille uertit, traiectis hinc & inde senten-
tijs. Ptolemæus quidē exemplo adductus alio-
rum qui hoc genus descriptionis inepte tracta-
uerunt, uerā artificiosamq; descriptionē Sphæ-
ræ armillaris terreque habitabilis explanat. Iste
autē dicit. Cum igitur plures & c. nouā. s. illinc or-
sus sñiam quæ tñ præcedēti cohæret. Et iterū a-
spectus itaq; inqt oculi & c. nouā hic sñiam in-
choans quæ tñ iuxta dictionē Ptolemæicā præ-
cedenti cōnectit. Econtra ubi Ptolemæus dicit
ησικίδω δι κρικωπλή σφαιραν εν επιπέδω καθ' οριζόντιον
ψαι propositū. s. principale aggrediēs, ibi tradu-
ctor neminā quidem facit distinctionē. Verū
huiuscemodi minutias quilibet uel paululū
græcis initiatus lris aniaduertere potest. Quod
uero sequit sine mathematica intelligi aut tra-
duci nequit, quā obrem paulo altius repetendū
est, in tribus oīno præsens uertit negociū, sphæ-
ra uidelicet armillari, Hemispherio terrestri, ha-
bitabilē nostram cōplectente, & oculo ipso in-
spectore, quorū prima duo certā inter se habere
debent pportionē, huic opificio idoneā. Visus
autē non pportionē postulat ad utrūuis eorum,
sed situm determinatū, quo quā plenissime fieri
potest, habitabilem nostrā conspicet, qui situs
erit in linea recta, quæ ex medio terre habitatae,
ad rectos exurgit angulos. Demonstratū quip-
pe p̄spectius est, certissimā oīm rei uisæ contem-
plationem fieri, qñ uisus recte in mediū obiecti
intuef, hoc est si pictoria uti licet dictionē, qñ ra-
dius centricus, in medio puncto oblatae supfici-
ei figit. tunc em̄ æquale radiorū lateraliū circū-
stātia stīpatus, quasi axis est pyramidis radiosæ
breuissimæ. Caterū in geometricis demonstra-
tum est q qñ duo plana se inuicē secant, sectio-
nem cōm fieri lineā rectā. Ptolemæus itaq; sta-
tuit uisum e directo sectionis cōis, quā habent
duæ circuloꝝ planicies, meridiani. s. qui per no-
tas tropicas ducit, & paralleli terrestris per Sye-
nen euntis utroꝝ eorū habitabilē per æqualia
secante, hoc quidē in latitudine, illo autē in lon-
gitudine, quapropter & sectio eorum cōis, pun-
ctum mediū totius habitabilis indicat, & uisus
a terra in sublime elatus, punctū illud mediū, re-
cte p̄p̄modū respicit. Nam hoc quoq; geome-
tris demonstratū est. Si utrūq; planorū se inuicē
secantiū, ad aliam quāuis planiciē recte insidat.
sectionē quoq; eorum cōm illi planiciei recte
inniti. Verū ne quis insidiosius obrepāt, argu-
ens, planū paralleli per Syenen in terra euntis,
non recte occurrere supficiei terrestri, qm̄ non
per centrū terre ducit. Is rñ sum accipiat, iuxta
auctoris mentē satis esse, q planū illud recte in-
sidat meridiano, per notas æquinoctiales ince-
dētī, in cuius. s. meridiani planicie, quæcūq; hic
proponunt describenda sunt, ad quā & uisus
tanquā ad terrā ipsam respicit. Sed ne longiori
diuerticulo abscedamus, præsertim quū hac o-

mnia in cōmētarijs geographicis abunde expli-
cata sint, redeamus ad uerba Interpretis. Aspe-
ctus inquit oculi sitū habeat, per quē recta li-
nea fiat in cōmunibus sectionibus & c. Ver-
ba Oedipode indigētia. Quū enī situs oculi sit
in sublimi, quonā modo per eum fieri aut duci
potest sectio cōis memorata, quā supficies ter-
ræ utrobicq; coeret? qñ & parallelus terrestris
per Syenen scriptus, ultra supficiē terræ nō eua-
dit. Iam uero uideamus quorū sit circuloꝝ hui-
uscemodi cōis sectio, quā Interpres nūero plu-
rali expressit, morē loquendi secutus græcanis-
cū, meridiani inquit qui per signa tropicorum
transit, quiue habitabilē terræ longitudinē se-
cat, pro specie genus inscite supponens. *διχοτο-
μειν* em̄ non est secare solū, sed per æqualia seca-
re. Verū hoc tanquā paruum ignoscimus pecca-
tum, expectantes alterū circulū, de cuius, & me-
ridiani sectione cōi. hic agitur, & parallelus in-
quit per Syenen notatus in terra. Non dubita-
mus autē hunc alterū circulum esse parallelū, qui
per Syenen in terreno ducit globo. ita, ut cōmu-
nis illa sectio, sit meridiani, & paralleli, omīssis
intelligētia gratia uerbis cohærentibus, quæ si-
gnificant quē meridianū, quemq; parallelū in-
telligere debeamus. At iste & parallelus inquit
per Syenen in terra notatus, rectū. s. pro geniti-
uo casu incongrue ponens. Suspiciari forte lice-
ret, incuria librarij id euenisse, si nō hoc epithe-
tum participiale notatus, in recto quoq; positū
esset, & itē quod sequit diuidens & hic latitudi-
nem habitabilis. Vbi præterea in pristinū quoq; re-
labit errorem. s. sp̄m in genus absurde uertēs.
Miramur hominis inconstantia, qui quū alias fer-
me in locis paulo obscurioribus fidi Interpre-
tis morē custodiat, uerbū uerbo qualitercūq;
reddens, hic pro genitiuo casu rectū suggestit,
Ptolemæo dicente, *ηδη ε̄ δια σφηνης εν τη γη γρα-
φουμένη ησικιδω*. Quæ rursus fida interpretatio
sequenti etiā auctoris literæ lumen adimit. Cu-
ius rei gratia Ptolemæi uerba proferantur. *ουτω
ε̄ ε̄χεται των δι λογι των μεγαδων φη κρικωπης σφαι-
ρας, και της γης, ηδη του της οφειας αποσηματ̄, ωστε
εν τω μεταξυ διασηματι, του π̄ κατα δ̄ μ̄ιση, μ̄ορινον κρι-
κων, ηδη του κατα τ̄μ̄ δ̄ορινον τροπικου, ολον ε̄μφαι-
νεσθαι τω ε̄γνωσμενον μερ̄ φη της, τ̄μ̄ νοτιωτερου
των ημικωλιων, του δια μεσου των ζωδιων κηλ̄σ̄ κα-
θ̄εσκηοτ̄ υπ̄ερ των γλῑ, ινα μηδ̄ν̄τ̄ τουτου τις επι-
προδοσις γινεται, της ηκουμυλης προς τ̄μ̄ βορειω τι-
μημυλης ημισφαιριω*. Quæ quidē auctoris uerba
Interpres hoc modo uertit. Sicut habeantur
rōnes magnitudinū circularis sphaeræ & ter-
ræ, & absentia ipsius aspectus, ut in distātia
q colligat inter circulū iuxta æquinoctialē ac
tropicū æstiuū tota psorbis nobis notā appeat,
australiori semicirculo p̄ mediū signifericū circulū
sup̄ trā cōstituto, ne ultra ip̄m qdā additio fiat
ipsius habitabilis ad boreā Hemispheriū inde-
protēsa. Satis bene quidē incipit, tales em̄ fore

oportet rationes magnitudinū armillaris sphae-
rae & terrae ac remotiois uisus, ut in eo spacio
quod inter duas armillas, æquinoctialē uideli-
cet ac tropicū æstiuū cōtinet, tota pars terrae
cognita appareat. Interpres aut uerborum suc-
cessiui pueriliter inbians, dum præpositiōis græ-
cæ κατὰ, uim exprimere curiosius studet senten-
tiā auctoris obscurat. Dicit quæso quē circulū
significet qui inter æquinoctialē ac tropicū
æstiuū sit. Hoc em̄ condonamus φ κρινον, ar-
millæ nomen græcicū, uertit in circulū. Dicit
deinde quonam modo distantia quæuis colligi
possit inter circulū unicū, quū distantia quæ-
libet duobus necessario claudat terminis. Quæ si
duo termini talis distantia assignent, alter qui-
dem circulus iuxta æquinoctialē, alter aut ipse
tropicus æstiuus, scire uelim quis sit circulus il-
le iuxta æquinoctialē, non em̄ tropicus hyema-
lis esse poterit, ne circulus ipse æquinoctialis ali-
quid terrae habitabilis obumbret. Item cur non
dixerit inter circulū iuxta æquinoctialē, & cir-
culū iuxta tropicū æstiuū, hoc est cur non bis
præpositiōne latinā iuxta, pro græca κατὰ bis
posita exp̄ssit. Non sic umbratilis est Ptolemæi
ca dictio, sed per quā luculenta, utpote quæ dis-
tantiā denotat in̄ duas armillas cōprehensam,
quæ altera quidē circulum æquinoctialē qui
in cœlestibus est, altera aut tropicū æstiuū re-
præsentat. Similis uerborū turba deinceps seq-
tur, australiori inquit semicirculo per mediū si-
gniferi circulū super terrā constituto. Vbi intel-
ligentius diceret fidus quispiā Interpretis austrā-
liori semicirculo eius qui p̄ media signa est cir-
culi, super terrā constituto. Quod deinceps se-
quit̄ infantia traductoris palā indicat. Ne ultra
ip̄m inquit quædā additio fiat & ἐπιπροσώδιον
quippe non est additio sed obumbratio aut oc-
cultatio nam ἄν τὸ ἐπιπροσώδιον formatur nō ἄν
τὸ ἐπιπροσώδιον ut existimasse uidet̄ Interpretis
hoc uno uocabulo a mēte auctoris longe auer-
sus Cæterū omnia exēplaria græca quæ usquā
diligenti & longa inquisitione cōperimus hoc
in loco mēdosa uident, quæ res quoq; errorem
Interpretis adauxit, quo minus græci scriptoris
sniām intelligeret. Nolim aut̄ temerarius a quo
piā iudicari ut qui latini hoīs interpretamenta
exscribare aggressus sim, nunc limites statutos
transiliā, græca etiā correcturus exēplaria. At
si cuiquā forte pro arbitrio suo contēdere libe-
ar is prius dicat quonā pacto australior semicir-
culus signiferi habitabilē septentrionali semi-
spherio suppositā obumbrare queat id em̄ græ-
ca ac supius adducta dictio significat quū illuc
usq; nequaquā protenda. Frustra igitur Ptole-
mæus monuit dictū australiorem semicirculū
supra terrā statui debere. Quapropter δ' ἀνὰ
τὸν uitio quocunq; interiectū esse crediderim
Ptolemæi uerbis, quæ uel talia ab initio fuisse ui-
dent, ἵνα μὴ τις ἐπιπροσώδιον γίνῃ τὸ κρινον, πρὸς

τὸ βορείον τριμερῆς ἡμισφαιρίω, uel ad hunc modū.
ἵνα μὴ ἀνὰ τὸ βορρῶδες τις ἐπιπροσώδιον γίνῃ. Ὁ τα-
λοιπὰ. Quæ quidē pro ὑπὲρ τὸν inepte dixit ultra
ip̄m præpositiōne græca ὑπὲρ nunq̄ ultra signifi-
cante id cōdonamus misello Interpreti. Quæ aut̄ ui-
ciatū Ptolemæi textū tanquā integrū & a mēda
omni immunē, secure, imo stolide interpretari ten-
tauit, id p̄fecto ueniā haudquaquā inueniet, quū
potissima Interpretis facultas cōsistat in cognitio-
ne rei traducēde, quā si tenuisset traductor, exē-
plar mēdosum in primis rediategrasset. Nostrā
aut̄ in hoc loco emendationē, non esse absentā
neā, ab auctoris mēte uel hinc maxie perspicuū
erit. Nā si australiorē signiferi semicirculū sub
terra posueris, septentrionalior eiusdē semicir-
culus supra terrā necessario statuatur, s. inter ui-
sum & septentrionalē habitabilis n̄ra partē, atq;
idcirco quandā dictā habitabil' portionē uisui
occultabit. Talē itaq; obumbrationē declinare
uoluit Ptolemæus, statuēs semicirculū signife-
ri australē supra terrā, hoc est septentrionalē se-
micirculū sub terra, ut tota habitabil' n̄ra cerni
queat. Qui melius sese intelligere cōfidit in me-
diū afferat sniām suā nos interim ad alia dein-
ceps propabimus ubi auctoris uerba hæc legunt.
ὅτι μὴ ὅσα τὸ πρὸς ὑπὲρ κρινον, οἱ μὴ ἐπιπροσώδιον μεσοκί-
βρινοι, μίας εὐθείας τὴν ἡμίσφαινον ποιήσονται φωνασίαν,
ἀλλ' ὅσα ὅσα ἐν τῷ διὰ τῶν ἐπιπροσώδιον ποιήσονται, ἢ ἐπι-
προσώδιον εὐθείας ποιήσονται φωνασίαν, ὅσα ὅσα ἐν τῷ
ἡμίσφαινον διὰ τῶν ὁμοίων αἰθίων καὶ τὰ λοιπὰ. Vbi Interpretis
hæc habet. Quæ igit̄ subiectis his dicti circuli
meridiani unius recte lineæ scdm̄ ip̄m axem
præbeant phantasiā, tanquā aspectu ipso ca-
dente per illos in plano, et q; parallelus Sye-
nes rectus sit ad illā, ex simili rōne et reliqua. Vi-
de q; breuis uerborū transpositio mentē aucto-
ris abscondit. Ptolemæus quidē hanc ferme sniām
inuit, quasi uisus cadat in plano, p̄ eos subaudi-
ducto. Interpretis aut̄ uerba hunc reddūt sensum
q; si uisus cadat p̄ eos in plano, hic quidē casum
uisus p̄ ipsos circulos meridianos insinuat, ille
p̄o casum uisus per planū. Quod aut̄ sequit̄ tra-
ductoris interpretamentū alienius est a mēte Pto-
lemæi, qui parallelū Syenis recte lineæ apparen-
tiā facere autumat lineæ, s. erectæ existētis sub-
audi ad prædictā meridianorū apparentē lineā.
At traductor ip̄met parallelū rectū esse ad illā
uidelicet meridianorū lineā ex simili rōne inter-
pretat, & quidē absurde. Nam etsi parallelus ta-
lis rectus sit ad lineā meridianorū repræsentati-
cem, non tñ illud est ex simili rōne, i. quia uisus
incedit per planū paralleli, sed ex alia, quia uide-
licet p̄ ad planiciē meridianorū rectus est.
Sed qm̄ hæc res penitus enucleari neq; nisi alti-
ori ex geometricis repetitiōe utāur, qd̄ reliquū
est a cōmentarijs geographicis petendum erit.
Non enim cōmentationem in præsentia facere
polliciti sumus, sed errata traductoris cursim
indicare. Itaque deinceps hominis ineptiam de-

regemus quæ ad hæc Ptolemæi uerba refertur,
πῶς δὲ μὲθ' ἐνοίμων πλὴν καταγραφῶν ὁμοίαν ὡς
ἐνι μάλινα ταῖς ὀψινοῖς διατυπώσισιν προχέρον ἢ
μὴ ἔσαι τὸνδε τὸν τρόπον. Interpres. Quomodo
„ autē inquit ostendamus descriptionē simi-
„ lem quā maxime fieri possit, in imaginibus
„ oculorum facile nobis erit in modum hunc,
Similem bone uir aīs, cui nā quæso: lam omīssa
præpositione in, dic similem imaginibus oculo-
rum, Quibus obsecro oculorum imaginibus?
Sed iniquæ forsitan causari uidemur Interpres
tis ruditatē, si non prius breue aliquid de men-
te auctoris proferamus. Statuatur itaq; oculus
cuiuspiam egregius pictorum in eo situ, quem
auctor superius indicauit, sintq; magnitudines
sphæræ armillaris, & terræ, congruentes sibi in
uicem, & prædicto oculi situi, pictor ipse am-
bas iterum atq; iterum ut assolet contemplans
sphæras, artificiosissime habitudines omniū cir-
culorum utriusq; sphæræ, in plana quadam ta-
bula expressas nobis reddat, hortamur princī-
pem mathematicorum Ptolemæum, ut doceat
quemadmodū talis descriptio fieri debeat, tam
etsi neutra sphærarū oculis nostris obiecta sit.
Huic ergo petitioni satisfacturus auctor, mo-
dum tradit quo prompte fiat huiuscemodi de-
scriptio, similis uidelicet quā maxime fieri po-
test uisualibus adumbramētis. Hinc iam orsus
describendū modū Ptolemæus ait καὶ πενήτω ἢ
τὸ δόριον διάμετρον πλὴν α ε κατὰ δ ο. Interpres
„ Et diuidatur diameter æstiuus A E iuxta P.
Si librarius nō peccauit passiū pro actiuo po-
nens, quis non putabit rectam, A E. esse diame-
trum æstiuum, si translatoris uerba perpendat:
eandēq; diuidi iuxta P. Sed illud tanquā nulla
uel non acridignū inspectione transimus. Hoc
uero quod sequit̄ cuius uitiū sit inuersum scri-
tabimur, Ptolemæi uerba. λόγος δὲ πῶς μὴν ἀπὸ
τοῦ διασύνηκτο ἐπὶ δὲ ἰσημερινὸν περιφέρειας πρὸς τὸ τε
ταρτημόριον πῶρ δ ἔγρησα πρὸς τὰ ι ε. Interpres. Et
„ ratio circumferentiæ a parallelo Syenes ad
„ æquinoctialem ad quartam circuli magni te-
„ tartemoriū, hoc est quatuor fere sit ad quin-
„ decim. Si quidē ut uerba iacent uocabulū tetar-
temoriū Interpres significare putauit propor-
tionē quatuor ad quindecim, nihil insulsius ex-
cogitari potest, quū & ipsemet inferius paulo
δ πεταρτημόριον in quadrantem uertit, de suo ad-
dens hoc, circuli magni. Si autē in proprio & pri-
mo translatoris exemplari nō fuit tetartemoriū,
undenā librarius desumere potuit, cui fortasse
uocabulū illud græcanicum oīno fuit ignotū?
Deinde ut cursim aliū indicemus errorem Epī
tetartus inquit erit. e. a. lineæ e centro terræ ex-
euntis, epitrita hac proportione existente, hoc
est sicut quatuor ad tria, aut uiginti ad quindecim.
Rursus, & diuisa inquit quadam linea re-
cta e q m nonaginta æquales portiones unius
tetartemoriū. Omisit æquali ipi e p. itemq; pro

uocabulo tetartemoriū nihil latini reddidit, nul-
la urgente latinitatis penuria. Hinc autē tanta se-
quuntur uerborū inuolucra, elementorūq; qui-
bus & notæ repræsentat̄ & lineæ tam confusa
transpositio, ac pro altero alterius suppositio,
tātaq; traiectio oīm, ut si prius tonitrua e diuer-
sis cœli regionibus adijisse uidearis, iam oīa per
mixta ac tantā dicas conflatā esse tempestatē, ut
cœli ruina ingruere uideat̄. Hanc tñ ueniam tra-
ductoris inscitia forsitan inueniet, q; græca quoq;
exemplaria quotq; uidimus hoc loco corrupta
sunt oīa. Verum idonei officii erat Interpretis,
ut nō ante uertendi munus assumeret quā opus
traducendū ad amissim examinaref. Talibus
igitur intricamētis consulto præteritis, qm̄ pro-
prio uolumine, uix oīa possent explicari. altiu-
sculā quandam repetitionē faciemus, quo pleni-
us intelligatur q; pernitiosus sit cuiusq; Interp-
tis conatus, si nec peritiā utriusq; linguæ habe-
at, neq; rem ip̄am traducendā satis perspexerit,
nec p̄terea exemplari emendato usus fuerit. Quū
igit̄ sphæra armillaris oculo subiecta, eā q; pro
terra est ambiat sphærā, paralleli armillares in
plano describēdi, si ad usum referant̄ duplices
habebūt portiones, alteras quidē ad oculū uici-
niores, alteras autē ultra terrā porrectas. Descri-
ptis ergo ijs quæ ad usum ppinquāt, ultraterra-
neas quoq; ut ita dixerim Interpres adgredit̄,
facient inquit sectiones, scilicet ad a c. per quas
scribentur fines terræ portiones eorundē paral-
lelorū. Quod quæso monstrū dictiōis hoc est:
quos fines terræ cōmemorat: quū in præsentia
parallelorū descriptio, non terræ definitio tra-
setur. O improbū ausum Interpretis, qui tantū
operis traducendi prouinciā surripuit. O stupi-
dum hominē, & fortasse saxeum, errata sua nō
sentientem, quæ profecto puer quisq; grāmatis
partim animaduertere potuit, fines portio-
nes quomodo bone uir construes: nulla hic ap-
positione locū habente: Pudet tedetq; diutius
tam puerile translatoris effutias uersare. Dices
forsitan in græco exemplari hæc uerba inueni-
ti ποιήσουσι τὰς πρὸς τὴν α γ τομάς διῶν γραφίσεται
τὰ πέρατα πῶς γῆς εἰς τμήματα πῶρ αὐτῶν πρῶτον
& ea ut iacent te uertisse. Esto in omnib. græcis
exemplaribus quæ in manus latinorū incidere,
hæc uerba legant̄, non tñ idcirco ab errore te im-
munē facies, nam si rē ipsam noua lingua edisse
rendā, intelligis, huiuscemodi p̄fecto uitiū, &
potes & debes extirpare, si non intelligis, tradu-
ctoris munus iniq; usurpasti, neq; em̄ hoc pacto
transfers, q; q; qualitercunq; occurrenti uerbo
uerbū reddis, sed uitiū uitiū inscite adaggeras.
Quid multismoror exemplar Ptolemæi ppriū
hæc habuisse v̄ba nō dubitauerim τὰ πέρατα πῶρ
γῆς εἰς τμήματα πῶρ αὐτῶν πρῶτον, qd latine dici
potest, ultraterraneas portiones eorundē paral-
lelorū. Testimonio nobis ē locus qdā inferior
ubi iterū de parallelis atq; alijs circulis iā in pla

no exaratis agitur, Ptolemæo his uerbis utente
 καὶ ἐστὶ τὰ πέραν τῆς γῆς τμήματα σφαιροῦτ' ἢ πρὶν ἔχει
 χρωματά. Verum ne illuc usq; translisisset uidea-
 mur, peritiā traductoris loco etiā citeriori indi-
 cabimus, ubi Ptolemæus hæc profert quam sci-
 tissime. ἐπὶ δὲ τῆς ἑκείνων πρῶτης ἐκείνα πρῶτην
 τέρῳ ὡπως ἔρχεται μὴ ἕκαστος διὰ τῶν ἐπιλημμένων
 πωρῶν σημείων. ἄξιμα δὲ ὡσφδφ μὴ εἰς ὅσον λίγον
 τὴν ταῖς πρὸς τὸν ἐξωτάτω κύκλον τομαῖς, ἵνα μὴ κατὰ
 ἴματα πρὶν φωνήσασιν. Interpres autē sic tra-
 ducit, in deductione autē circulorū illud est
 obseruandū ut gradiat̄ quilibet per assum-
 pta quatuor signa & in pictura ne in acutū
 in sectiōe ad extimū circulum finiat, ne con-
 tra ordinem phantasiā inducat. hæc Interpres
 reddit monstrificus. Atqui Ptolemæus auctor
 circumspēcte ac copiose pleraq; omnia pertra-
 ctat. Nam quū singulas armillas in plano iam
 expressas, per quaterna puncta scribi oporteat,
 quorū bina quidem sunt in extremo circulo, to-
 tum uidelicet lineamentū complectēte, bina au-
 tem in medio. puta in diametro a c. potest autē
 scriptio illa in plano dupliciter fieri, ad puncta
 ipsa quæ in extremo circulo notant̄, scilicet uel
 acuminē quodā angulari, uel obtusione ovali.
 idcirco Ptolemæus docte monet, lineamēta qui-
 bus armillæ in plano repræsentandæ sunt, figu-
 ra ovali effingi debere, ita ut non in mucrones
 quosdam desinant, apud extremū circulum, ne
 fracturæ illic spēm præbeant. Nam si lineas an-
 gulū aliquem cōplectentes pro una sumpseris,
 ea certe ad cuspidē anguli fracta esse uident̄. At
 bonus ille uir appellationē figuræ ovalis oīno
 praterit, nescio quid de pictura somnians. Et
 quod plane ridiculū est, ne cōtra ordinē inquit
 phantasiā inducat, quasi in græco exemplari
 sit aliqua ordinis significatio. Itaq; δ κατὰ γράμματος
 accepit pro κατὰ τὰ γράμματα ignorans utique qua-
 de re, & quomodo, ad quēq; finem Ptolemæus
 differat. Qui & mox subdit quandā prædicto-
 rum explanationē ita dicens. ἄλλα κἀνταῦθα πλὴν
 σύμμετρον πρὶν πρὶν ταῖς ἐφεξῆς ἀπολαμβάνει καὶ ἐκ-
 τὸς τοῦ πρὶν ἔχοντος δ' ἄξιμα κύκλου πρὶν πρὶν αἰ πλὴν
 ἐπιπρὸς ἀπὸ τῆς ζουσα κρητότης ὅ καὶ ἐπὶ τῶν ἀληθι-
 νῶν φαίνεται συμπίπτω. Tora auctoris quidē in-
 tentio est ad habitudinē lineamenti cuiuslibet,
 qua uidelicet lege scribi debeat iuxta notas quæ
 in extremo circulo accipiunt̄. Nam illic quoq;
 congruā circumstantiā, id est flexuram mucro-
 ne carentē seruari oportere cōmonet, angustio-
 rem tamē ea quæ in medijs punctis deprehendi-
 tur, hoc non obstante, q; lineamēta curua, quæ
 ipsam ellipsin circūscribunt ultra extremū cir-
 culū totius descriptionis finitorē cadant, quod
 & in ueris ipsis armillis, iudice sensu uidet̄ acci-
 dere. Iam audiamus Interpretē hæc reddentem
 uerba. Sed etiā inquit hic ad ea quæ sequun-
 tur æqualitas est tenenda licet extra circulū
 continentē picturā ipsam cadant curuitates

defectū ipsum finientes cū circulo qui in ue-
 ra ipsa imagine uisus fuerit incidere. Sic ubi
 Ptolemæus dicit πλὴν σύμμετρον πρὶν πρὶν ille
 suggerit æqualitatem, quū tamen in lineamēto
 armillarū, æqualitas seruari nequeat. sicuti nec
 in figura ovali, quippe quæ p̄ter alia hoc quoq;
 distat a circulo, q; hic quidem in omni ambitu
 suo æqualē aut eandem curuitatē custodit, oua-
 lis figura nō custodit. Cæterum quum δ ἐφεξῆς
 pro uno epitheto nominali apud Græcos poni
 soleat, Interpres ignorauit δ τομαῖς suum esse
 substantiuū. Nam paulo ante dictum est ἡ ταῖς
 πρὸς τὸ ἐξωτάτω κύκλον τομαῖς. Itaq; pro eo infan-
 tissime posuit ad ea quæ sequuntur. Iam uero res-
 spondeat quisquis Interpretem tutari uolet, de
 quo nam defectu loquatur, aut quæ nā curuita-
 tes defectū ipsum finiant, ἐπιπρὸς quidē æqui-
 orē defectū significat, & figuram quandā geo-
 metricā, unīca linea curua cōtentā, assimilemq;
 ei quā uulgo oualem nuncupamus. Fit autē hæc
 figura (intelligentiæ gratia hoc interteximus)
 plano quodam, conum aut cylindrū certis legi-
 bus secantē, habent em̄ & reliquæ duæ sectio-
 nes quæ in conicis tractantur, suas quæq; pro-
 prietates, quarū altera quidem a Græcis dicitur
 πρῶτη altera uero ὑπερβολή. Sed tres ille sectio-
 nes tria nomina sua græcanica, ad hanc usq; æta-
 tem nostrā intacta seruare. At Interps iste mon-
 strificus secure πλὴν ἐπιπρὸς in defectum uertit,
 uocabulū scilicet diuersæ significationis, quasi
 nihil aliud præterquā ipse accepit, significaret,
 æque desipiens ac si πλὴν ὑπερβολῶν quidē in exu-
 perantiā πλὴν πρῶτης autē in comparisonem
 aut simile quidpiā uerteret. Non intellexit totū
 hunc tractū bonus ille Interpres, oīnis ignarus
 geometriæ, quod & mox sequentia uerba indi-
 cant. Nam quum Ptolemæus autumet non esse
 absentaneū si curuitates ellipsium, cadant extra
 circulum maximū, totius scilicet descriptionis
 receptorem, sic enim in ueris quoq; circulis aut
 armillis fieri aspicienti uisui apparet. Interpres
 aut quum inquit circulo qui in uera ipsa ima-
 gine uisus fuerit incidere. Vbi nec uerbis
 consonū aliquid redditur neq; sententiā expris-
 mitur auctoris Ptolemæi. Reliquā huius capi-
 tis partem aliquis percurrat Interpretis fautor,
 eiusq; dictionē traiectu uerborū turbatam Pto-
 lemæicæ conferat elegantia, uidebit profecto
 statim quā foede traducto ille in pristinū rela-
 bitur errorem πλὴν ἐπιπρὸς. iterum in addi-
 tionem uertens. Nam ubi Ptolemæus dicit ταῖς
 τῶν ἀληθινῶν ἐπιπρὸς ἀπὸ τῆς ζουσα κρητότης uolens si-
 gnificare q; in ipsa lineamentorū descriptiōe fi-
 ant incisuræ, scd̄m obumbratiōes quæ in armil-
 lis ueris eueniūt. Interpres hæc habet, per ad-
 ditiones inquit, pariter uerarum imaginum
 in circulis & terra ipsa. Quasi scilicet, ut
 supra notauimus ἐπιπρὸς ἀπὸ τῆς ζουσα a uerbo ἐπιπρὸς ἀπὸ
 τῆς ζουσα formetur non ab ἐπιπρὸς ἀπὸ τῆς ζουσα. Porro ne

scio quas ueras imagines somniat, Ptolemæo ne
 minutam quidem imaginum significationem
 afferente, sed τῶν ἀληθινῶν. id est uerorum sub
 auidi circularū obumbrationes denotante. Sic
 Interpretis ignorantia quidem pertinax in uo
 cabulo ἐπιπροσδιόσει manifestatur, quemad
 modum & stolidi eius securitas atque incon
 stans lectio animaduertitur, in eo quod superi
 us quidem græcum illud uitiolum τὰ πέρατα τῆς
 γῆς τμήματα τῶν αὐτῶν πρῶτον ἀλλήλων absq̃ emenda
 tione nisi est cōuertere, hic aut̃ eiusdem signi
 ficationis uerba tractat, sic recte iacentia τὰ πέ
 ρα τῆς γῆς τμήματα τῶν αὐτῶν πρῶτον ἀλλήλων. qua uerbo
 rum repetitiōe, si delirus non fuisset Interpres,
 moneri utiq̃ potuit, quo constātius hic & illic
 eandem propemodū exprimeret auctoris sen
 tentiā, ultraterraneas. s. portiones circularū de
 notantis. Illud præterea stuporē interpretis discu
 tere debuit, q̃ Ptolemæus iubet huiusmodi ul

traterraneas circularū portiones obscuriorib.
 notari coloribus, quo uidelicet liquidius discer
 ni posset, quæ citra quæq̃ ultra terram intelligi
 debeant portiones. Fortuito itaq̃ usus exem
 plari homo deridiculus, non sentētiās exprime
 re, quæ uerborum contextu surgunt, sed uerba
 qualitercūq̃ oblata sequaculus Interpres ebal
 butire solet. Viamq̃ ut aiunt sc̃dm̃ parietes, cæ
 corum ritu scrutatur, tam linguæ græcæ, quam
 rei traducendæ ignoratiōē manifeste indicās,
 quæ duæ res perinde ac instrumenta necessaria
 probi Interpretis existimantur.

Ne mireris si quædam a Iohanne de monte
 Regio adnotata, aliter in uoluminibus reperi
 es impressis. multa enim post Iacobi editionem
 immutata ac emendata sunt, quæ nequaquam
 cum prima eius conueniunt editione. Vale
 quisquis es.

INTERPRES.

Q̃ optime Lector non omnia uocabula græca translata uides, partim Romani sermonis fecit penu
 ria, partim etiam usus obstitit q̃ ea iam pridem inter latina sunt recepta. eadem igitur ratione qua paral
 lelos, climata & reliqua id genus usurpantur, ea quoq̃ Parabolam & Elipsim in sua reliquimus nomen
 clatura, quoniam ad hanc usq̃ ætatem latinum nomen sortita non sunt, q̃ si quis ignarus linearum il
 larum curuaturas percipere cupit, ex conicis sectionibus aut a Mathematicis discat peritis. Sed & græ
 matici ueniam nobis dabunt, si nostra dicendi ratio non ubiq̃ eorum quadrat regulis, Mathematicen
 enim tractamus, quæ nōdum etiam a priscis latinis suam consequuta est elegantiam. Q̃ si quædam ob
 scuriora uidebunt, non tamē ideo confestim nos reprehendendi sumus, Interpretis em̃ non enar
 ratoris usi sumus officio, ac utinam Iohannes de Regio monte re ipsa præstitisset, quod uer
 bis est pollicitus, non solū enim nostro consulisset labori, sed & interpretationem ha
 beremus synceram enarrationemq̃ planam ac dilucidam, uerum ut cuncta mor
 talium sunt incerta, ita & illum spes uitæ decepit longioris, nam et multa alia
 animo concepit quæ ob immaturū obitum, non sine publica iactura,
 absolueri nequiuit, in Geographia profecto, quicquid promi
 serit, nil tamen præter adnotationes reliquit, easq̃ multis in
 locis interpolatas ac mutilas. Sane ne hoc prætere
 undū, nihil a nobis præter Ptolemæi scripta ac
 Iohann. de Regio monte adnotati
 nes editum esse, cætera ue
 ro ab alijs utcū
 q̃ addita
 quo librarij merces
 suas facilius extrudere pos
 sent. Bene uale quisquis es.

Argentoragi, Iohannes Grieningerus, communibus
 Iohannis Koberger impensis excudebat.
 Anno a Christi Natiuitate M. D. XXV. Tertio Kal. Apriles.

Faint, illegible text in the upper left quadrant of the page.

Faint, illegible text in the upper right quadrant of the page.

I N T E R P R E T A T I O N E M

Faint, illegible text block in the middle of the page.

Faint text block in the lower right quadrant, possibly a signature or date.

Faint, illegible text in the bottom section of the page.

INDEX PTO LEMAEI

COPIOSVS AD MO DVM, NEC ANTEA VISVS

Cum explanatione locorum quorundam
ad nostram aetatem.

Insuper & cuiusvis generis miliaria, duo quaelibet loca
despicientia, quae singula climate continentur
accommoda dignoscendi praxis.

Adnexa sunt postremum in caele Ptolemaici huius operis
viginti Neotericorum tabulae, quibus varia, partim ante
haec forte incognita loca, & eorum situs eaque incolentium
ritus et mores, ac tandem quae plurima, cunctis ferme
mortalibus admiranda edocebimur.

INDICIS FORMVLA AD
inuestiganda quæq; loca.

CVM enī totus orbis in libris Ptolemei descriptus
tribus p̄cipue potiorib⁹ partibus, Europa videlicet
Aphrica, & Asia constet: quælibet iccirco harū peculiare
in hoc indice Alphabeticū ordinē, maiusculis litteris in-
choatā optimo sibi iure v̄dicabit. Pari quoq; priuilegio
libri cuiusq; capita gaudere equū iudico. Et q̄ promptius
ac facilius Regionis vel loci cuiusuis seu rei nomen, a
quopiam forte optatum, occurrendo patefiat, cuiuslibet
litteræ alphabeti series, per capita primarum syllabarum
quarumcūq; dictionū, ab illa littera incipientiū distincta
est, paragraphi quadā notula id indicante, qui secundariā
illorum nominū seu dictionum litteram secum gerendo,
visui in capite versus seu lineę cuiusq; offert, suiq; sequa-
ces apta serie, ad alium vsq; paragraphū percōcinne citat.
Numerus inde foliorum dextram versus, punctis secum
oblatis, columnā, in qua quod queritur, scriptū est, indi-
cat, vnico quidē p̄eunte, primā, duplato vero secundam
primę faciei columnam insinuans. Non dispari demum
lege reliqui quoq; lateris seu versæ pagine columnas, idē
numerus per puncta cum sequentia prodit, eam p̄sertim
quę hospitium rei optatę prebet. Ibi dem nāq; quo libro,
quoue libri capite, ac in qua tādē tabula iaceat, respiciēdo
certior e singulorū assignatione titulorū fiet. ¶ Sed quo
postremū cuiusuis columnę versu idem lateat, caractere
alphabetico prope dictum foliorū numerum apparente,
amminiculo cuiusdā scedę, vel si mauius scalę alphabeticæ
e metallo vel alia quauis materia conficiendę, datę colūnæ
eandem applicatio, apprimē edocebitur, Cuius rei gra-
tia dictam scalam hic in margine depictā cernere licebit.
¶ Sed exēplari operatiō e facilius capies. Esto itaq; Argē-
toragū ciuitas, cuius sitū vel locū in presenti Ptolemaico
opere indagare iubeor. Quā cū in Europa locatā scō, in
ea indicis parte, sub littera A, ac debita paragraphi nota,
cui r, secundaria videlicet huius dictionis littera in capite
lineę p̄rit, passim eā perscrutādo inuenio, ac prope eandē
numerū foliorum. 20. duplato puncto p̄uio, & nota. 11.
In vigesimo ergo voluminis folio, in secūda primæ faciei
columna, hanc inscriptam pronuncio, in nono quidem
libri secundi capite, ac tertia Europæ tabula. Applicando
nunc p̄dictam scedam vel scalam datę columnę, nomen
iam dudum quesitæ ciuitatis e regione notulæ. 11. vltro se
offert. Eadem via pronuncio Pelliū oppidū lazygarū
Metanastarū, in septimo tertij libri capite, in tabula nona,
folio. 29. versu octauo quartæ columnæ, ac circa illud nu-
merum graduum longitudinis & latitudinis, cuius rei
gratiā potissimū laborandū duco. Q; si amplioris forte
experientię cupidus fuero Peronticū Thraciæ oppidum
dico iacere in vndecimo tertij libri capite, tabula. 9. colum-
na. 2. primæ faciei, linea. 18. 2c. Haud secus reliqua quæuis
loca venaberis, si cautiunculis iā dictis nō fueris oblitus.

A
B
C
D
E
F
G
H
I
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
V
X
Y
Z
aa
bb
cc
dd
ee
ff
gg
hh
ii
kk
ll
mm
nn
oo
pp
qq
rr
ss
tt
vv
uu
xx
yy
zz
āā
ēē
īī
ōō
ūū

IN CLAVDII PTOLEMAEI GEO

GRAPHICAE ENARRATIONIS INSIGNE OPVS DIRECTORIVM

seu Index, quo diligens ac studiosus quisq; omnia terrarū, marium, ac singulorū in his contentorū, diuersarū videlicet regionū, prouinciarū seu prefecturarū, vrbiū, oppidorū, castrorum, promontiorū, montiū, nemorum, siluarū, specuum, aquarū, fluminū, fluuiorūq; stagniorū, fontium, lacuū & riparum nomina et situs, ceterosq; multiplices huius operis fructus, certis & notissimis indicijs facillime ac citra tedium explorare queat.

EVROPE LI. II.

CAPVT .I. TABVLA .I. Europe

REGITAE fluuij
ostia 13: O
u ¶ Ausobae 13: bb
CAPVT. 3. Tabu. 1.
Abrauanni fluminis
ostia 14: F
b ¶ Abupi fluuij
ostia 14: K

l ¶ Alata castra 14: D
Alauna 14: kk
Alauni flu. ostia 14: E
Alaunij flu. ostia 14: ll
Albionis insulae Britannicę situs 14: gg
n ¶ Antiestæum promōt. quod etiā dicitur Bolerium 14: bb
q ¶ Aquę calidę 15: aa
CAPVT .4. TABVLA .II. Eu.
b ¶ Abdara 15: G
c ¶ Acinippo 15: uu
r ¶ Arcilacis 15: hh
Arfa 15: nn
Artigis 15: uu
Aruci 15: ss
Arunda 15: tt
f ¶ Asindum 15: X
Asta 15: L
Astigis 15: pp
Asyla 15: oo

CAPVT .5. Tabula .II.
e ¶ Aeminium 16: P
m ¶ Ammea 16: ee
r ¶ Arabriga 16: R
Araducta 16: M
Arandis 16: E
Arcobriga 16: A
Aritium 16: L
u ¶ Augusta emerita 16: kk
Augustobriga 16: tt

CAPVT .6. Tabula .II.
b ¶ Abula 18: m
c ¶ Acci 18: vv
d ¶ Adcaba 18: Z
e ¶ Aemiliana 18: N
l ¶ Alaba 18: D
Alauna 18: G

Alba 18: qq
Albocela 17: G
Alonæ 16: X
Alternia 17: m
m ¶ Ambisna 17: ll
n ¶ Anabis 18: uu
Andelus 18: aa
Ani flu. ostia 16: P
Antecua 17: ss
Antraca 17: B
q ¶ Aquę calidę 17: ff
Aquę calidę 18: bb
Aquę Cuacernorum 17: ss
Aquę Lacę 17: dd
Aquę Quintiangę 17: nn
r ¶ Araduca 17: bb
Arcilacis 18: rr
Arcobrita 17: uu
Argenomescum 17: Z
Argenteola 17: ss
Arfi 18: I
Artaborum portus 16: bb
f ¶ Ascerris 18: rr
Asso 18: nn
Asturica Augusta 17: M
t ¶ Attacum 17: zz
u ¶ Auarum promontorium 16: Q
Augustobriga 17: aa
Aua 17: D
Ausa 18: cc
Autrigones 17: oo
CAPVT .7. TABVLA .III. Europę
g ¶ Aginum 19: tt
n ¶ Anderedum 19: zz
q ¶ Aquę augustę 19: bb
t ¶ Aturij flu. ostia 18: nn
u ¶ Augusta 19: B
Augustonemetum 19: E
Augustoritum 19: O
CAPVT .8. Tabula .III.
g ¶ Agedicum 19: oo
r ¶ Arigenis 19: qq
u ¶ Augustobona 19: H
Augustodunum 19: ee
Autricum 19: B
CAPVT .9. Tabula .III.
d ¶ Adulas mons 20: K
g ¶ Agrippinensis Colonia 20: X
n ¶ Andomatunum 20: tt
r ¶ Argentoragum 20: ll

Argentouaria	:20	rr
t ¶ Atuacutum	:20	m̄
u ¶ Auanticum	:20	A
Augusta Rauricorum	:20	qq
Augusta Romanduorum	:20	xx
Augusta Truerorum	:20	E
Augusta Veffonum	:20	ii

CAPVT .10. Tabula .iiii.

e ¶ Accusiorum Colonia	:20	ēē
g Agathapolis	:20	hh
i ¶ Albaugusta	:21	P
n ¶ Antipolis	:20	V
q ¶ Aquæ sextiæ Colonia	:21	F
r ¶ Araurij flu.ostia	:20	gg
Arelatum Colonia	:21	E
Argentij flu.ostia	:20	R
Arufiorum Colonia	:20	ōō
t ¶ Aragis flu.ostia	:20	ee
u ¶ Auenniorum Colonia	:20	ii

CAPVT .11. Tabula .iiii. Europæ.

b ¶ Abilunum	:22	hh
l ¶ Albis flu.ostia	:21	āā
Alcimoēnis	:22	bb
Alifum	:22	vv
Alifus	:22	A
Alociæ dicte infulæ tres, q̄rū mediū	:22	uu
m ¶ Amafia	:22	T
Amasij flu.ostia	:21	uu
n ¶ Anabum	:22	rr
Anductium	:22	oo
Annobe montes	:21	N
q ¶ Aquinum	:26	ēē
r ¶ Araurij flu.ostia	:20	gg
Aræ flauig	:22	Z
Argelia	:22	ee
Arficua	:22	O
Arfonium	:22	pp
Artaurum	:22	yy
f ¶ Afenca	:22	S
Afcalingium	:22	X
Afcacaulis	:22	H
Afcaburgium	:21	S
Afcaburgium	:22	N
Afcuia	:21	ūū
t Attagis	:20	ee

CAPVT .12. Tabula .v. Europe

e ¶ Aeni fluuij diuertigium	:22	Z
-----------------------------	-----	---

CAPVT .13. Tabula .v.

b ¶ Abudiacum	:22	Y
---------------	-----	---

r ¶ Artobriga	:22	R
---------------	-----	---

u ¶ Augusta Vindelicorum	:22	V
--------------------------	-----	---

CAPVT .14. Tabula .v.

g ¶ Aguntum	:23	G
-------------	-----	---

r ¶ Aredata	:23	B
-------------	-----	---

CAPVT .15. Tabula .iiii.

n ¶ Andautonium	:23	M
-----------------	-----	---

CAPVT .16. Tabula .v.

c ¶ Acumincum Legio	:23	gg
---------------------	-----	----

q ¶ Aquicum	:23	aa
-------------	-----	----

CAPVT .17. Tabula .v.

c ¶ Acruium	:23	zz
-------------	-----	----

d ¶ Adra	:24	dd
----------	-----	----

e ¶ Aenona	:23	m̄
------------	-----	----

Aequum Colonia	:24	rr
----------------	-----	----

l ¶ Aleta	:24	oo
-----------	-----	----

Aluona	:23	Z
--------	-----	---

n ¶ Andecrium	:24	nn
---------------	-----	----

p ¶ Apforus	:24	C
-------------	-----	---

Apforus infula	:24	A
----------------	-----	---

r ¶ Arauzona	:24	ee
--------------	-----	----

Arba	:24	H
------	-----	---

Ardotium	:24	X
----------	-----	---

Argyrutum	:23	kk
-----------	-----	----

Aruncia	:24	V
---------	-----	---

f ¶ Affesia	:24	ff
-------------	-----	----

u ¶ Aufancali	:24	aa
---------------	-----	----

LIBER III

CAPVT .1. Tabula .vi.

b ¶ Abella	:26	ii
------------	-----	----

Abellinum	:26	yy
-----------	-----	----

Abystrum	:26	T
----------	-----	---

c ¶ Acedum	:25	āā
------------	-----	----

Aculca	:25	ēē
--------	-----	----

e ¶ Aeculanum	:26	33
---------------	-----	----

Aefernia	:26	P
----------	-----	---

Aeæsis	:26	rr
--------	-----	----

Aefifium	:26	vv
----------	-----	----

Aethala infula	:26	m̄
----------------	-----	----

Aex feu Capra	:26	Q
---------------	-----	---

l ¶ Alba Pompeia	:25	P
------------------	-----	---

Albigaunum	:24	āā
------------	-----	----

Albinimium	:24	zz
------------	-----	----

Albioniuium	:24	zz
-------------	-----	----

Aletium	:26	aa
---------	-----	----

Alfabuelis	:26	R
------------	-----	---

Alginnum	:25	ūū
----------	-----	----

Allifa	:26	R
--------	-----	---

Alfium	:24	Y
--------	-----	---

Aluum	:25	ff
-------	-----	----

m ¶ Ameria	:26	C
------------	-----	---

Amiternum	:26	ee
-----------	-----	----

n ¶ Anaunium	:25	R
--------------	-----	---

Ancona	:25	C
--------	-----	---

Anfidij flu.ostia	:25	hh
-------------------	-----	----

Angolus	:26	ff
---------	-----	----

Antium	:24	dd
--------	-----	----

Anxanum	:26	G
---------	-----	---

p ¶ Apaneste	:25	m̄
--------------	-----	----

Aporni flu.ostia	:25	yy
------------------	-----	----

q ¶ Aquileia Colonia	:25	uu
----------------------	-----	----

Aquilonia	:26	xx
-----------	-----	----

Aquinum	:26	ēē
---------	-----	----

Ardea	:26	pp
-------	-----	----

Aretium	:25	yy
---------	-----	----

Aricia	:26	oo
--------	-----	----

Ariminum	25	I
Arna	26	ēē
Arni flu.ostia	24	L
Arpi	26	C
f ¶ Asculum	26	hh
Asij flu.ostia	25	E
Asta Colonia	25	O
t ¶ Atella	26	kk
Atefte	25	ii
Atina	26	vv
Atria	25	A
Atriani flu.ostia	25	Z
u ¶ Aufidena	26	K
Augusta Batiendorum	25	gg
Augusta pretoria Colonia	25	cc
Augusta Tauricorum	25	ff
Auia	26	dd
Aureum Indi flu.ostium	26	m
x ¶ Axima	25	rr

CAPVT .2. Tabula .vi.

c ¶ Actium promonto.	27	Y
l ¶ Albiana	27	hh
Alifia	27	ss
Aluca	27	Y
r ¶ Arenosum littus	27	ff

CAPVT .3. Tabula .vii.

q ¶ Aquę Hypsitane	27	D
Aquę Lesitane	27	E
Aquę Neapolitane	27	G
r ¶ Arti promontoria	27	gg

CAPVT .4. Tabula .viii.

b ¶ Abacena	28	ōō
c ¶ Acichij flu.ostia	28	L
Acree	28	Z
e ¶ Aegitharsus extrema	28	G
Aegusa insula	28	ōō
Aeoli insula	28	B
Actna	28	vv
Aetne	28	E
g ¶ Agathyrium	27	tt
Agragantium Emporium	28	V
Agragas	28	cc
Agurium	28	F
l ¶ Alabi flu.ostia	28	m
Alaxa	27	yy
Aleta	28	B
Alete	27	zz
Alontium	27	vv
n ¶ Ancrina	28	hh
r ¶ Argenum promontorium	28	ff
f ¶ Asserus	28	P

CAPVT .5. Tabula .viii.

c ¶ Acta ciuitas	28	V
g ¶ Agari flu.ostia	28	aa
Agarum promonto.	28	Z
l ¶ Alaunus mons	28	ss
Alexandri arg	29	zz

Alopetia, q̄ & Tanais dicij insula 29 dd

m ¶ Amadoca	29	I
Amadoci montes	28	rr
z ¶ Azagarium	29	H

CAPVT .6. Tabula .viii.

r ¶ Argoda	29	dd
Arietis frons promonto.	29	ii
¶ CAPVT .7. Tabula .ix.		

b ¶ Abrieta	29	D
-------------	----	---

CAPVT .8. Tabula .ix.

c ¶ Acmonia	30	āā
m ¶ Amutrium	30	A
n ¶ Angustia	30	bb
p ¶ Apulum	30	gg
r ¶ Arcina	30	ōō
Argidana	30	qq
Arxobadara	30	O

CAPVT .9. Tabula .ix.

r ¶ Arrhibantium	30	ii
------------------	----	----

CAPVT .10. Tabula .ix.

c ¶ Achillis insula alba	31	ff
l ¶ Alba insula Achillis	31	ff
r ¶ Arpis ciuitas	31	Q
x ¶ Axiaci fluminis ostia	31	M
Axium ciuitas	30	zz

CAPVT .11. Tabula .ix.

b ¶ Abdera	31	ōō
n ¶ Anchialus	31	P
p ¶ Apollonia	31	Q
Aphrodisia	31	cc
Aprae Colonia	31	gg
r ¶ Aru flu.ostia	31	hh
Arzos	31	Q
t ¶ Athyrę flu.ostia	31	cc

CAPVT .12. Tabula .x.

c ¶ Acanthus	32	Y
e ¶ Aeantium	32	ēē
Acedessa	32	A
Aegea	32	C
Aestrem	32	ūū
l ¶ Albanopolis	32	rr
Aliacmonis flu.ostia	32	tt
Aliacmon fluuius oritur	32	Q
Alorus	32	B
m ¶ Amantia	31	vv
Amantia	32	pp
Ampelus	32	bb
Amphipolis	32	O
n ¶ Andaristus	32	Y
Antigona Psaphara	32	uu
Antigonisa	32	gg
p ¶ Apollonia	31	pp
Apollonia Mygdonie	32	pp
Apfalus	32	vv
Apfi flu.ostia	31	nn
r ¶ Arethusa	32	M
Arnissa	32	m
Arrolus	32	bb
f ¶ Asslorus	32	oo

t	Athos mons	.32	Q
	Athosa promonto. & ciuitas	.32	R
	Atinium :: bb Attrax	.32	P
u	¶ Augea	.32	ff
	Aulon ciuitas naualis	.31	qq
x	¶ Axij flu. ostia	.32	qq
	Axius flu. a Scardo monte	.32	L
z	¶ Azorium	.32	M

CAPVT .14. Tabula .xiiii.

c	¶ Acarnanon	.33	I
	Acheloi flu. ostia	.33	zz
	Acherontis flu. ostia	.33	qq
	Actium	.33	uu
m	¶ Ambracia	.33	vv
	Amphipegus promonto.	.33	R
n	¶ Antigoniam	.33	ōō
r	¶ Arachthi	.33	tt
	Argos Amphiloichicum	.33	H
f	¶ Astacus	.33	K
z	¶ Azelia	.33	yy

CAPVT .15. Tabula .x.

c	¶ Achaie situs	.33	gg
	Aciphia	.33	uu
e	¶ Aetolie Chersonesi promont.	.33	A
	Aedipus	.34	M
l	¶ Aliartus	.33	vv
m	¶ Amarynthus	.34	O
	Amphisa	.33	Z
n	¶ Anaphlystus	.34	D
	Andri ciuitas	.34	āā
	Andri insulæ	.34	yy
	Anthedon	.33	qq
	Anticyrha	.33	M
	Antirrhium	.33	E
r	¶ Arachthus ciuitas	.33	N
	Artemidis vel Diatig fanum	.34	bb
f	¶ Asopi flu. ostia	.33	hh
	Asopi flu. ostia	.34	ee
	Asopus	.34	gg
t	¶ Aralantes Nesium	.34	L
	Athenæ	.34	A
u	¶ Aulis	.33	nn

CAPVT .16. Tabula .x.

b	¶ Abca	.34	P
c	¶ Acria	.34	ee
	Acrite extrema	.34	G
e	¶ Aegine insule ciuitas	.35	Z
	Aegira	.34	ll
	Aegium	.34	m̄
l	¶ Aliartus	.34	ūū
	Alpei flu. ostia	.34	ēē
	Alpei flu. origo	.34	ii
n	¶ Antigoniam, q̄ & Matinia dicit	.34	ff
r	¶ Araxus extrema	.34	tt
	Argos	.34	āā
f	¶ Asine	.34	I
	Asine	.34	ii
	Asopi flu. ostia	.34	ff
	Asopus	.34	gg
	Astrum	.34	tt
t	¶ Atheniensium portus	.34	B

CAPVT .17. Tabula .x.			
m	¶ Ampelus extrema	.35	O
	Amphimalis sinus	.35	hh
p	¶ Aperia	.35	ēē
r	¶ Arracina	.35	ii

APHRI. PARS.

LIBER QVARTVS

CAPVT .i. TABVLA .i.

c	¶ Acrathi	.36	A
g	¶ Agne flu. ostia	.35	qq
l	¶ Alybe columna	.35	āā
f	¶ Asania flu. ostia	.35	ff
t	¶ Atlas maior mons	.35	ff
	Atlas minor mons	.35	cc

CAPVT .ii. Tabula .i.

d	¶ Addyme	.36	F
e	¶ Aegæa	.37	pp
m	¶ Ampsage flu. ostia	.36	Z
p	¶ Apphar	.36	kk
	Apollinis promonto.	.36	uu
r	¶ Arina	.36	cc
	Aripa	.36	dd
	Arsenaria colonia	.36	qq
f	¶ Asarath	.36	Y
	Asarath flu. ostia	.36	ll
	Astacilis	.36	bb
t	¶ Atoa	.36	Z
u	¶ Audi flu. ostia	.36	T
	Audum promonto.	.36	R
	Augala	.37	ff
	Aufum	.37	Z
	Auxia	.37	V
	Auximis	.37	H

CAPVT .3. Tabula .ii.

c	¶ Achola	.37	A
d	¶ Adrumentum Colonia	.37	ēē
e	¶ Aethusa insula	.38	kk
	Aegimius insula	.38	F
l	¶ Almena	.33	gg
m	¶ Amædara	.38	ff
	Ammonis	.38	O
	Amunda	.38	P
p	¶ Apari	.38	F
	Aphricæ situs	.37	xx
	Apollinis promonto.	.37	ll
	Apollinis templum	.37	gg
	Aphrodisium	.37	āā
	Aphrodisium Colonia	.37	cc
q	¶ Aque calide	.38	ēē
f	¶ Aspis	.37	uu
	Aspis	.37	cc
	Aspucca	.38	L
	Assurus	.38	bb
u	¶ Audira	.38	O
	Augustum	.38	ff
	Audus mons	.37	tt
	Auidus	.38	ss
A	uita	.38	ff

z	¶ Azania	38	G
	Azuis	38	L
	¶ CAPVT .4. Tabula .iiii.		
c	¶ Acabis	39	hh
l	Alibaca	39	bb
n	¶ Andan	39	kk
p	¶ Appollonia	38	oo
	Aptuchi fanum	38	m
r	Archile	39	Q
	Arimantis oppidum	39	nn
	Arfinoe, que & Teuchira	38	ii
	Artamis vicus	39	T
u	¶ Aurigda	38	ll
	Auritina	39	gg
	Automalax presidium	38	X
	¶ CAPVT .5. Tabula .iiii.		
b	¶ Abathuba	40	D
	Abydus	41	S
c	¶ Acabe mons	39	rr
	Acathorum ciuitas	40	S
	Acoris	40	uu
e	¶ Aedonis insula	41	P
	Aenelisphyra portus	39	gg
	Aenelippa insula	41	R
g	¶ Agathonis insula	41	bb
i	¶ Aias mons	39	pp
l	¶ Alabastrini montis dorsum	39	tt
	Alabastrorum ciuitas	40	yy
	Albecamini vel Leuce	39	oo
	Alexandria	39	B
	Alexandri castra	40	rr
	Alo	40	K
n	¶ Anagombri montes	39	uu
	Andron, hoc est viroru ciuitas	40	uu
	Andropolites Nomus et metro.	40	oo
	Angyroru ciuitas	40	kk
	Antei mediterranea	41	oo
	Antinoi ciuitas	41	C
	Anthredon	39	Y
	Antiphili	40	yy
	Autiphyra villa	39	uu
	Antipyrgus	39	X
p	¶ Apis	39	nn
	Aphrodites insula, hoc est Veneris	41	oo
	Aphroditopolis	40	H
	Apollinis ciuitas magna	41	hh
	Apollinis ciuitas parua	41	yy
r	¶ Ardani promonto.	39	aa
	Arfinoe	39	kk
f	¶ Aspis mons	39	B
	Asiphus mons	39	A
t	¶ Atribis	40	ii
u	¶ Augila	40	P
x	¶ Axylis	39	P
z	¶ Azar mons	39	E
	Azicis	40	V
	¶ CAPVT .6. Tabula .iiii.		
g	¶ Agisymba regio	41	nu
n	¶ Anygath	42	ee
	Anygath	42	R

p	¶ Aproditus vs inaccessibilis insula	42	zz
r	¶ Arangas mons	41	ii
	Arinarium promonto	41	P
	Artagira	42	qq
	Aruates mons	41	aa
u	¶ Autolalæ	42	nn
	¶ CAPVT .7. Tabula .iiii.		
b	¶ Abuncis	42	vv
c	¶ Acane emporium	42	O
d	¶ Adulis	42	uu
e	¶ Aethiopiæ Aegypti situs	42	A
n	¶ Antiochi Silen	42	B
p	¶ Apocopon	42	X
r	¶ Ara amoris promonto.	42	yy
	Arbus	43	F
	Arfinoe	42	D
	Aromata promont. & emporiu	42	P
f	¶ Aspis promontoria	42	nn
u	¶ Autoba	42	ff
	Aualites emporium	42	H
	¶ CAPVT .8. Tabula .iiii.		
c	¶ Acantine insula	43	H
e	¶ Aethiopici montes	43	aa
m	¶ Amici insula	43	C
r	¶ Ara Palladis insula	43	oo
f	¶ Astapus palus	43	ff
	Astarte insula	43	ii
u	¶ Auxumite, quorum situs	43	T
	Auxume, in q Regia & Coloe ci.	43	uu
e	¶ Aethiopiæ interior? situs Ca.9.	43	bb

ASIAE PARS

LIBER QVINTVS

GAPVT .I. TABVLA .I.

c	¶ Acritas promontoria	44	C
g	¶ Agrilium	44	Y
m	¶ Amastris	44	nn
p	¶ Apamia	44	M
r	¶ Artace castellum	44	V
f	¶ Ascania palus	44	K
	Ascanij flu. ostia	44	I
	Astacus	44	F
	¶ CAPVT .2. Tabula .i.		
b	¶ Abydus	44	D
	Abrostalæ	45	aa
c	¶ Acmonia	45	oo
d	¶ Adramytiura	44	S
	Adessus	45	A
e	¶ Aegara	45	bb
	Aesippi flu. ostia	44	oo
l	¶ Alabanda	45	ee
	Albis flu. ostia	45	Z
	Alexandri Troas	44	L
	Alicarnassus	45	N
	Alinda	45	oo
	Alydda	45	I
m	¶ Amorium	45	Z
	Ampelos extrema	45	ff

Amyzon	: 45	āā
n ¶ Angyra Phrygiæ	45.	T
Antandrus	:44	R
Antiochia penes Meandrum	:45	m̄
Antissa	45:	X
p ¶ Apamia cibotis	45.	xx
Aphrodyfias, hoc est Veneris	:45	qq
Apollonia	:45	ss
Apollonia penes Rhidacū amnē	:45	G
r ¶ Arcesine	45:	ii
Argentum promonto.	44:	ff
Argentum promonto.	45:	S
Arpasa	:45	vv
f ¶ Asię pprie dictę regiōis situs	44.	hh
Assum	44:	N
Astipalæa ciuitas	45:	m̄
z ¶ Azani	45.	bb

CAPVT .5. Tabula .1.

n ¶ Andriace	.46	gg
Antiphelus	.46	ff
p ¶ Apire	.46	ii
r ¶ Araxa	.46	xx

CAPVT .4. Tabula .1.

b ¶ Abroni moenia	:46	uu
g ¶ Agrizama	46.	tt
m ¶ Amblada	46:	cc
Amiffus	46.	B
n ¶ Anarus	46.	ll
Ancyra Metropolis	46.	qq
Andrapa, q̄ & Noua Claudiopoli	46.	aa
Androsia	46.	A
Antiochia Pisidię	46:	bb
p ¶ Apollonia	46:	aa
r ¶ Ardistama	46:	N
Armene	:46	yy

CAPVT .5. Tabula .1

d ¶ Adada	.47	rr
n ¶ Antiochia	.47	S
Antiquum Beudos	.47	T
p ¶ Apelbusa insula	:47	F
r ¶ Ariassus	.47	gg
f ¶ Aspendus	.47	oo
t ¶ Attalia	.47	F

CAPVT .6. Tabula .1.

b ¶ Ablata	47:	I
d ¶ Adopiffus	.48	I
m ¶ Amasia	47.	xx
n ¶ Andraca	47:	ii
Antitaurus mons	47.	gg
p ¶ Apfiori flu.ostia	47.	T
Apforus	47.	S
r ¶ Archadis flu.ostia	47.	P
Archelais	47:	yy
Archallæ	.48	F
Argeus mons	47.	cc
Ariarathira	47:	ss
f ¶ Asiba	47:	cc
t ¶ Athenarum promonto.	47.	M
z ¶ Aza	47:	Y

CAPVT .7. Tabula .1.

d ¶ Adatha	48.	gg
n ¶ Analiba	:48	K
r ¶ Arane	:48	T
Arasaza	48.	G
Armenię minoris situs	.48	cc
z ¶ Aziris	.48	zz

CAPVT .8. Tabula .1.

d ¶ Adana	48:	ii
e ¶ Aegæ	48:	dd
m ¶ Amanicę pilæ	.49	D
n ¶ Anemurium	48:	G
Antiochia super Trago	48:	D
p ¶ Aphrodisia vel Veneria	48:	L
r ¶ Arsinoe	48:	I
u ¶ Augusta	48:	zz

CAPVT .9. Tabula .11.

b ¶ Abunis	49:	G
c ¶ Achea vicus	:49	G
Achilleum apud os	.49	ss
l ¶ Albanię pylæ	49.	D
Alexandri columnæ	49.	A
Almia	49:	I
Alontę flu.ostia	:49	cc
m ¶ Ampsalis ciuitas	:49	L
p ¶ Apathurgis	.49	ff
t ¶ Atticiti flu.ostia	.49	m̄
u ¶ Auchis	49.	uu
x ¶ Axabitesmitra	.49	kk
z ¶ Azaraba	49.	tt
Azara ciuitas	.49	hh

CAPVT .10. Tabula .111. Asia

e ¶ Acapolis	49:	ii
--------------	-----	----

CAPVT .11. Tabula .111.

g ¶ Aginna	.50	aa
r ¶ Armaçtica	.50	hh
Artaniffa	.50	cc

CAPVT .12. Tabula .111.

b ¶ Abliana	:50	cc
d ¶ Adiabla	:50	dd
l ¶ Albana ciuitas	:50	F
Albani flu.ostia	:50	G
Alamus	:50	ss
r ¶ Armenię maioris situs	50.	A
Arfarata	.51	B

CAPVT .13. Tabula .111.

l ¶ Albos mons	50.	yy
n ¶ Anarium	.51	nn
Antitauri pars, q̄ ē intra Euphratē	50.	xx
Anzera	.51	ūū
Araxes flu.	50.	ōō
Araxi fluminis ostia	50.	bb
Araxi flu.fontes	50:	A
Armauria	.51	I
Arfarata	.51	B
Arsiffa palus	50:	Z
Arsomofata	:51	G